

Codul Penal din 16/04/1997

Text actualizat la data de 25.05.2011. Actul include modificările din următoarele acte:

- Legea nr. 197/2000 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 568 din 15/11/2000.
- Legea nr. 143/2000 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 362 din 03/08/2000.
- O.U.G. nr. 207/2000 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 594 din 22/11/2000.
- O.U.G. nr. 89/2001 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 338 din 26/06/2001.
- O.U.G. nr. 10/2001 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 62 din 06/02/2001.
- O.U.G. nr. 93/2002 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 453 din 27/06/2002.
- O.U.G. nr. 143/2002 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 804 din 05/11/2002.
- O.U.G. nr. 58/2002 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 351 din 27/05/2002.
- O.U.G. nr. 109/2004 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1115 din 27/11/2004.
- Legea nr. 160/2005 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 470 din 02/06/2005.
- Legea nr. 278/2006 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 601 din 12/07/2006.
- Legea nr. 169/2002 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 261 din 18/04/2002.
- Legea nr. 247/2005 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 653 din 22/07/2005.
- O.U.G. nr. 60/2006 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 764 din 07/09/2006.
- Decizia nr. 62/2007 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 104 din 12/02/2007.
- Legea nr. 337/2007 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 841 din 08/12/2007.
- Legea nr. 58/2008 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 228 din 25/03/2008.
- O.U.G. nr. 198/2008 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 824 din 08/12/2008.
- Legea nr. 202/2010 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 714 din 26/10/2010.
- Decizia nr. 573/2011 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 363 din 25/05/2011.

PARTEA GENERALĂ

TITLUL I

LEGEA PENALĂ ȘI LIMITELE EI DE APLICARE

Capitolul I

DISPOZIȚII PRELIMINARE

Scopul legii penale

Art. 1. - Legea penală apără, împotriva infracțiunilor, România, suveranitatea, independența, unitatea și indivizibilitatea statului, persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea, precum și întreaga ordine de drept.

Legalitatea incriminării

Art. 2. - Legea prevede care fapte constituie infracțiuni, pedepsele ce se aplică infractorilor și măsurile ce se pot lua în cazul săvârșirii acestor fapte.

Capitolul II LIMITELE APLICĂRII LEGII PENALE

Secțiunea I Aplicarea legii penale în spațiu

Teritorialitatea legii penale

Art. 3. - Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite pe teritoriul României.

Personalitatea legii penale

Art. 4. - Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului țării, dacă făptuitorul este cetățean român sau dacă, neavând nici o cetățenie, are domiciliul în țară.

Realitatea legii penale

Art. 5. - Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului țării, contra siguranței statului român sau contra vieții unui cetățean român, ori prin care s-a adus o vătămare gravă integrității corporale sau sănătății unui cetățean român, când sunt săvârșite de către un cetățean străin sau de o persoană fără cetățenie care nu domiciliază pe teritoriul țării.

Punerea în mișcare a acțiunii penale pentru infracțiunile prevăzute în alineatul precedent se face numai cu autorizarea prealabilă a procurorului general.

Universalitatea legii penale

Art. 6. - Legea penală se aplică și altor infracțiuni decât celor prevăzute în art. 5 alin. 1, săvârșite în afara teritoriului țării, de un cetățean străin sau de o persoană fără cetățenie care nu domiciliază pe teritoriul țării, dacă:

- a) fapta este prevăzută ca infracțiune și de legea penală a țării unde a fost săvârșită;
- b) făptuitorul se află în țară.

Pentru infracțiunile îndreptate împotriva intereselor statului român sau contra unui cetățean român, infractorul poate fi judecat și în cazul când s-a obținut extrădarea lui.

Dispozițiile alineatelor precedente nu se aplică în cazul când, potrivit legii statului în care infractorul a săvârșit infracțiunea, există vreo cauză care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal ori executarea pedepsei, sau când pedeapsa a fost executată ori este considerată ca executată. Când pedeapsa nu a fost executată sau a fost executată numai în parte, se procedează potrivit dispozițiilor legale privitoare la recunoașterea hotărârilor străine.

Legea penală și convențiile internaționale

Art. 7. - Dispozițiile cuprinse în art. 5 și 6 se aplică, dacă nu se dispune altfel printr-o convenție internațională.

Imunitatea de jurisdicție

Art. 8. - Legea penală nu se aplică infracțiunilor săvârșite de către reprezentanții diplomatici ai statelor străine sau de alte persoane care, în conformitate cu convențiile internaționale, nu sunt supuse jurisdicției penale a statului român.

Extrădarea

Art. 9. - Extrădarea se acordă sau poate fi solicitată pe bază de convenție internațională, pe bază de reciprocitate și, în lipsa acestora, în temeiul legii.

Secțiunea II

Aplicarea legii penale în timp

Activitatea legii penale

Art. 10. - Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul cât ea se află în vigoare.

Neretroactivitatea legii penale

Art. 11. - Legea penală nu se aplică faptelor care, la data când au fost săvârșite, nu erau prevăzute ca infracțiuni.

Retroactivitatea legii penale

Art. 12. - Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz executarea pedepselor, a măsurilor de siguranță și a măsurilor educative, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte, încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.

Legea care prevede măsuri de siguranță sau măsuri educative se aplică și infracțiunilor care nu au fost definitiv judecate până la data intrării în vigoare a legii noi.

Aplicarea legii penale mai favorabile

Art. 13. - În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea cea mai favorabilă.

Când legea anterioară este mai favorabilă, pedepsele complementare care au corespondent în legea penală nouă se aplică în conținutul și limitele prevăzute de aceasta, iar cele care nu mai sunt prevăzute în legea penală nouă nu se mai aplică.

Alineatul a fost modificat prin alineatul din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive

Art. 14. - Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximumul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maximum.

Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la detențiune pe viață și până la executarea ei a intervenit o lege care prevede pentru aceeași faptă pedeapsa închisorii, pedeapsa detențiunii pe viață se înlocuiește cu maximumul închisorii prevăzut pentru acea infracțiune.

Dacă legea nouă prevede în locul pedepsei închisorii numai amenda, pedeapsa aplicată se înlocuiește cu amenda, fără a se putea depăși maximumul special prevăzut în legea nouă. Ținându-se seama de partea executată din pedeapsa închisorii, se poate înlătura în totul sau în parte executarea amenzii.

Pedepsele complementare, măsurile de siguranță, precum și măsurile educative neexecutate și neprevăzute în legea nouă, nu se mai execută, iar cele care au corespondent în legea nouă se execută în conținutul și limitele prevăzute de această lege.

Când o dispoziție din legea nouă se referă la pedepse definitiv aplicate, se ține seama, în cazul pedepselor executate până la data intrării în vigoare a acesteia, de pedeapsa redusă sau înlocuită potrivit dispozițiilor alineatelor precedente.

Aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive

Art. 15. - Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, iar sancțiunea aplicată este mai mică decât maximumul special prevăzut de legea nouă, ținându-se seama de infracțiunea săvârșită, de persoana condamnatului, de conduita acestuia după pronunțarea hotărârii sau în timpul executării pedepsei și de timpul cât a executat din pedeapsă, se poate dispune fie

menținerea, fie reducerea pedepsei. Pedepsa aplicată nu poate fi coborâtă sub limita ce ar rezulta din reducerea acestei pedepse proporțional cu micșorarea maximumului special prevăzut pentru infracțiunea săvârșită.

Dispozițiile art. 14 alin. 5 se aplică și în cazul condamnărilor arătate în prezentul articol, executate până la data intrării în vigoare a legii noi, pedeapsa din hotărâre reducându-se cu o treime.

Aplicarea legii penale temporare

Art. 16. - Legea penală temporară se aplică infracțiunii săvârșite în timpul când era în vigoare, chiar dacă fapta nu a fost urmărită sau judecată în acel interval de timp.

TITLUL II INFRAȚIUNEA

Capitolul I DISPOZIȚII GENERALE

Trăsăturile esențiale ale infracțiunii

Art. 17. - Infracțiune este fapta care prezintă pericol social, săvârșită cu vinovăție și prevăzută de legea penală.
Infracțiunea este singurul temei al răspunderii penale.

Pericolul social al faptei

Art. 18. - Faptă care prezintă pericol social în înțelesul legii penale este orice acțiune sau inacțiune prin care se aduce atingere uneia dintre valorile arătate în art. 1 și pentru sancționarea căreia este necesară aplicarea unei pedepse.

Faptă care nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni

Art. 18¹. - Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă prin atingerea minimă adusă uneia din valorile apărute de lege și prin conținutul ei concret, fiind lipsită în mod vădit de importanță, nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

La stabilirea în concret a gradului de pericol social se ține seama de modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, precum și de persoana și conduita făptuitorului, dacă este cunoscut.

Alineatul a fost modificat prin punctul 1. din Legea nr. 202/2010 începând cu 25.11.2010.

În cazul faptelor prevăzute în prezentul articol, procurorul sau instanța poate aplica una dintre sancțiunile cu caracter administrativ prevăzute la art. 91.

Vinovăția

Art. 19. - Vinovăție există când fapta care prezintă pericol social este săvârșită cu intenție sau din culpă.

1. Fapta este săvârșită cu intenție când infractorul:

- a) prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte;
- b) prevede rezultatul faptei sale și, deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui.

2. Fapta este săvârșită din culpă când infractorul:

- a) prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce;
- b) nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă.

Fapta constând într-o acțiune săvârșită din culpă constituie infracțiune numai atunci când în lege se prevede în mod expres aceasta.

Fapta constând într-o inacțiune constituie infracțiune fie că este săvârșită cu intenție, fie din culpă, afară de cazul când legea sancționează numai săvârșirea ei cu intenție.

Condițiile răspunderii penale a persoanelor juridice

Paragraful a fost introdus prin punctul 1. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Art. 19¹. - Persoanele juridice, cu excepția statului, a autorităților publice și a instituțiilor publice care desfășoară o activitate ce nu poate face obiectul domeniului privat, răspund penal pentru infracțiunile săvârșite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice, dacă fapta a fost săvârșită cu forma de vinovăție prevăzută de legea penală.

Răspunderea penală a persoanei juridice nu exclude răspunderea penală a persoanei fizice care a contribuit, în orice mod, la săvârșirea aceleiași infracțiuni.

Art. 19¹. a fost introdus prin punctul 1. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Capitolul II TENTATIVA

Conținutul tentativei

Art. 20. - Tentativa constă în punerea în executare a hotărârii de a săvârși infracțiunea, executare care a fost însă întreruptă sau nu și-a produs efectul.

Există tentativă și în cazul în care consumarea infracțiunii nu a fost posibilă datorită insuficienței sau defectuoșității mijloacelor folosite, ori datorită împrejurării că în timpul când s-au săvârșit actele de executare, obiectul lipsea de la locul unde făptuitorul credea că se află.

Nu există tentativă atunci când imposibilitatea de consumare a infracțiunii este datorită modului cum a fost concepută executarea.

Pedepsirea tentativei

Art. 21. - Tentativa se pedepsește numai când legea prevede expres aceasta.

Tentativa se sancționează cu o pedeapsă cuprinsă între jumătatea minimului și jumătatea maximului prevăzute de lege pentru infracțiunea consumată, fără ca minimul să fie mai mic decât minimul general al pedepsei. În cazul când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, se aplică pedeapsa închisorii de la 10 la 25 de ani.

În cazul persoanei juridice, tentativa se sancționează cu amendă cuprinsă între minimul special și maximul special al amenzii prevăzute de lege pentru infracțiunea consumată, reduse la jumătate. La această pedeapsă se pot adăuga una sau mai multe pedepse complementare.

Alineatul a fost introdus prin punctul 2. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Desistarea și împiedicarea rezultatului

Art. 22. - Este apărât de pedeapsă făptuitorul care s-a desistat ori a împiedicat mai înainte de descoperirea faptei producerea rezultatului.

Dacă actele îndeplinite până în momentul desistării sau împiedicării producerii rezultatului constituie o altă infracțiune, se aplică pedeapsa pentru acea infracțiune.

Capitolul III **PARTICIPAȚIA**

Participanții

Art. 23. - Participanți sunt persoanele care contribuie la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală în calitate de autori, instigatori sau complici.

Autorul

Art. 24. - Autor este persoana care săvârșește în mod nemijlocit fapta prevăzută de legea penală.

Instigatorul

Art. 25. - Instigator este persoana care, cu intenție, determină pe o altă persoană să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală.

Complicele

Art. 26. - Complice este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Este de asemenea complice persoana care promite, înainte sau în timpul săvârșirii faptei, că va tăinui bunurile provenite din aceasta sau că va favoriza pe făptuitor, chiar dacă după săvârșirea faptei promisiunea nu este îndeplinită.

Pedeapsa în caz de participație

Art. 27. - Instigatorul și complicele la o faptă prevăzută de legea penală săvârșită cu intenție se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru autor. La stabilirea pedepsei se ține seama de contribuția fiecăruia la săvârșirea infracțiunii, precum și de dispozițiile art. 72.

Circumstanțele personale și reale

Art. 28. - Circumstanțele privitoare la persoana unui participant nu se răsfrâng asupra celorlalți.

Circumstanțele privitoare la fapta se răsfrâng asupra participanților, numai în măsura în care aceștia le-au cunoscut sau le-au prevăzut.

Instigarea neurmată de executare

Art. 29. - Actele de instigare neurmate de executarea faptei, precum și actele de instigare urmate de desistarea autorului ori de împiedicarea de către acesta a producerii rezultatului, se sancționează cu o pedeapsă între minimul special al pedepsei pentru infracțiunea la care s-a instigat și minimul general. În cazul când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, se aplică pedeapsa închisorii de la 2 la 10 ani.

Actele arătate în alineatul precedent nu se sancționează, dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la care s-a instigat este de 2 ani sau mai mică, afară de cazul când actele îndeplinite de autor până în momentul desistării constituie altă faptă prevăzută de legea penală.

Împiedicarea săvârșirii faptei

Art. 30. - Participantul nu se pedepsește dacă în cursul executării, dar înainte de descoperirea faptei, împiedică consumarea acesteia. Dacă actele săvârșite până în momentul împiedicării constituie o altă faptă prevăzută de legea penală, participantului i se aplică pedeapsa pentru această faptă.

Participația improprie

Art. 31. - Determinarea, înlesnirea sau ajutorarea în orice mod, cu intenție, la săvârșirea din culpă de către o altă persoană, a unei fapte prevăzute de legea penală, se sancționează cu pedeapsa pe care legea o prevede pentru fapta comisă cu intenție.

Determinarea, înlesnirea sau ajutorarea în orice mod, cu intenție, la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, de către o persoană care comite acea faptă fără vinovăție, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune.

Dispozițiile art. 28-30 se aplică în mod corespunzător.

Capitolul IV PLURALITATEA DE INFRACTIUNI

Formele pluralității

Art. 32. - Pluralitatea de infracțiuni constituie, după caz, concurs de infracțiuni sau recidivă.

Concursul de infracțiuni

Art. 33. - Concurs de infracțiuni există:

a) când două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna dintre ele. Există concurs chiar dacă una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni;

b) când o acțiune sau inacțiune, săvârșită de aceeași persoană, datorită împrejurărilor în care a avut loc și urmărilor pe care le-a produs, întrunește elementele mai multor infracțiuni.

Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana fizică

Paragraful a fost modificat prin punctul 3. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 34. - În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte, iar dintre acestea se aplică pedeapsa, după cum urmează:

a) când s-a stabilit o pedeapsă cu detențiune pe viață și una sau mai multe pedepse cu închisoare ori cu amendă, se aplică pedeapsa detențiunii pe viață;

b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, care poate fi sporită până la maximum ei special, iar când acest maxim nu este îndeplătit, se poate adăuga un spor de până la 5 ani;

c) când s-au stabilit numai amenzi, se aplică pedeapsa cea mai mare, care poate fi sporită până la maximum ei special, iar dacă acest maxim nu este îndeplătit, se poate adăuga un spor de până la jumătate din acel maxim;

d) când s-a stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se poate adăuga amenda, în totul sau în parte;

e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, potrivit dispoziției de la lit. b), la care se poate adăuga amenda, potrivit dispoziției de la lit. c).

Prin aplicarea dispozițiilor din alineatul precedent nu se poate depăși totalul pedepselor stabilite de instanță pentru infracțiunile concurente.

Pedeapsa complementară și măsurile de siguranță în caz de concurs de infracțiuni

Paragraful a fost modificat prin alineatul din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 35. - Dacă pentru una dintre infracțiunile concurente s-a stabilit și o pedeapsă complementară, aceasta se aplică alături de pedeapsa închisorii.

Alineatul a fost modificat prin alineatul din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Dacă s-au stabilit mai multe pedepse complementare de natură diferită, sau chiar de aceeași natură dar cu conținut diferit, acestea se aplică alături de pedeapsa închisorii.

Dacă s-au stabilit mai multe pedepse complementare de aceeași natură și cu același conținut, se aplică cea mai grea dintre acestea.

Măsurile de siguranță de natură diferită sau de aceeași natură, dar cu un conținut diferit, luate în cazul infracțiunilor concurente, se cumulează.

Alineatul a fost modificat prin punctul 4. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Dacă s-au luat mai multe măsuri de siguranță de aceeași natură și cu același conținut, dar pe durate diferite, se aplică o singură dată măsura de siguranță cu durata cea mai lungă. În cazul măsurilor de siguranță de aceeași natură și cu același conținut, luate potrivit art. 118, acestea se cumulează.

Alineatul a fost modificat prin alineatul din Ordonanța de urgență nr. 60/2006 începând cu 07.09.2006.

Contopirea pedepselor pentru infracțiuni concurente săvârșite de persoana fizică

Paragraful a fost modificat prin punctul 6. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 36. - Dacă infractorul condamnat definitiv este judecat ulterior pentru o infracțiune concurentă, se aplică dispozițiile art. 34 și 35.

Dispozițiile art. 34 și 35 se aplică și în cazul în care, după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constată că cel condamnat suferise și o altă condamnare definitivă pentru o infracțiune concurentă.

Dacă infractorul a executat în totul sau în parte pedeapsa aplicată prin hotărârea anterioară, ceea ce s-a executat se scade din durata pedepsei aplicate pentru infracțiunile concurente.

Dispozițiile privitoare la aplicarea pedepsei în caz de concurs de infracțiuni se aplică și în cazul în care condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.

Recidiva în cazul persoanei fizice

Paragraful a fost modificat prin punctul 7. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 37. - Există recidivă pentru persoana fizică în următoarele cazuri:

a) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia sau în stare de evadare, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru a doua infracțiune este închisoarea mai mare de un an;

b) când după executarea unei pedepse cu închisoare mai mare de 6 luni, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după împlinirea termenului de prescripție a executării unei asemenea pedepse, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an;

c) când după condamnarea la cel puțin trei pedepse cu închisoare până la 6 luni sau după executare, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după prescrierea executării a cel puțin trei asemenea pedepse, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an.

Alineatul a fost modificat prin punctul 8. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Există recidivă și în cazurile în care una dintre pedepsele prevăzute în alin. 1 este detențiunea pe viață.

Pentru stabilirea stării de recidivă în cazurile prevăzute în alin. 1 lit. a) și b) și alin. 2, se poate ține seama și de hotărârea de condamnare pronunțată în străinătate, pentru o faptă prevăzută și de legea română, dacă hotărârea de condamnare a fost recunoscută potrivit dispozițiilor legii.

Condamnările care nu atrag starea de recidivă

Art. 38. - La stabilirea stării de recidivă nu se ține seama de hotărârile de condamnare privitoare la:

- a) infracțiunile săvârșite în timpul minorității;
- a¹) infracțiunile săvârșite din culpă;
- b) infracțiunile amnistiate;
- c) faptele care nu mai sunt prevăzute ca infracțiuni de legea penală.

De asemenea, nu se ține seama de condamnările pentru care a intervenit reabilitarea, sau în privința cărora s-a împlinit termenul de reabilitare.

Pedeapsa în caz de recidivă pentru persoana fizică

Paragraful a fost modificat prin punctul 9. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 39. - În cazul recidivei prevăzute în art. 37 alin. 1 lit. a), pedeapsa stabilită pentru infracțiunea săvârșită ulterior și pedeapsa aplicată pentru infracțiunea anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor art. 34 și 35. Sporul prevăzut în art. 34 alin. 1 lit. b) se poate mări până la 7 ani.

Dacă pedeapsa anterioară a fost executată în parte, contopirea se face între pedeapsa ce a mai rămas de executat și pedeapsa aplicată pentru infracțiunea săvârșită ulterior.

În cazul săvârșirii unei infracțiuni după evadare, prin pedeapsa anterioară se înțelege pedeapsa care se execută, cumulată cu pedeapsa aplicată pentru evadare.

În cazul recidivei prevăzute în art. 37 alin. 1 lit. b), se poate aplica o pedeapsă până la maximul special. Dacă maximul special este neîndestulător, în cazul închisorii se poate adăuga un spor de până la 10 ani, iar în cazul amenzii se poate aplica un spor de cel mult două treimi din maximul special.

În cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. c) se aplică în mod corespunzător dispozițiile din alineatele precedente.

Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și mai înainte ca pedeapsa să fi fost executată sau considerată ca executată, se descoperă că cel condamnat se află în stare de recidivă, instanța aplică dispozițiile din alin. 1 în cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. a) și dispozițiile din alin. 4 în cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. b).

Dispozițiile alineatului precedent se aplică și în cazul în care condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.

Pedeapsa în unele cazuri când nu există recidivă

Art. 40. - Când după condamnarea definitivă cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia sau în stare de evadare, și nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă, pedeapsa se aplică potrivit regulilor pentru concursul de infracțiuni.

În cazul persoanei juridice, dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 40 2 alin. 1 lit. a), pedeapsa se aplică potrivit regulilor pentru concursul de infracțiuni.

Alineatul a fost introdus prin punctul 10. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Pedeapsa în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana juridică

Paragraful a fost introdus prin punctul 11. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Art. 40¹. - În caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana juridică, se stabilește pedeapsa amenzii pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică amenda cea mai mare, care poate fi sporită până la maximum special prevăzut în art. 71¹ alin. 2 sau 3, iar dacă acest maxim nu este îndeplătit, se poate adăuga un spor de până la o treime din acel maxim.

Dispozițiile alin. 1 se aplică și în cazul în care persoana juridică condamnată definitiv este judecată ulterior pentru o infracțiune concurentă, precum și atunci când după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constată că persoana juridică suferise și o altă condamnare definitivă pentru o infracțiune concurentă. În aceste cazuri, partea din amenda executată se scade din amenda aplicată pentru infracțiunile concurente.

Dispozițiile art. 35 se aplică în mod corespunzător.

Art. 40¹. a fost introdus prin punctul 11. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Recidiva în cazul persoanei juridice

Paragraful a fost introdus prin punctul 11. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Art. 40². - Există recidivă pentru persoana juridică în următoarele cazuri:

a) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare, persoana juridică săvârșește din nou o infracțiune cu intenție, iar amenda pentru infracțiunea anterioară nu a fost executată;

b) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare, persoana juridică săvârșește din nou o infracțiune cu intenție, iar amenda pentru infracțiunea anterioară a fost executată sau considerată ca executată.

În cazul recidivei prevăzute în alin. 1 lit. a), amenda stabilită pentru infracțiunea săvârșită ulterior și amenda aplicată pentru infracțiunea anterioară se contopesc, potrivit art. 40¹ alin. 1 și 3. Sporul prevăzut în art. 40¹ alin. 1 se poate mări până la jumătate.

Dacă amenda anterioară a fost executată în parte, contopirea se face între amenda ce a mai rămas de executat și amenda aplicată pentru infracțiunea săvârșită ulterior.

În cazul recidivei prevăzute în alin. 1 lit. b), se aplică pedeapsa amenzii până la maximum special prevăzut în art. 71¹ alin. 2 sau 3, iar dacă acest maxim nu este îndeplătit, se poate adăuga un spor de până la două treimi din acel maxim.

Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și mai înainte ca amenda să fi fost executată sau considerată ca executată, se descoperă că persoana juridică condamnată se află în stare de recidivă, instanța aplică dispozițiile din alin. 2, în cazul recidivei prevăzute în alin. 1 lit. a), și dispozițiile din alin. 4, în cazul recidivei prevăzute în alin. 1 lit. b).

Art. 40². a fost introdus prin punctul 11. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe

Art. 41. - În cazul infracțiunii continuate și al infracțiunii complexe nu există pluralitate de infracțiuni.

Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.

Infracțiunea este complexă când în conținutul său intră, ca element sau ca circumstanță agravantă, o acțiune sau inacțiune care constituie prin ea însăși o faptă prevăzută de legea penală.

Pedeapsa pentru infracțiunea continuată

Paragraful a fost modificat prin punctul 12. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 42. - Infracțiunea continuată se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, la care se poate adăuga un spor, potrivit dispozițiilor art. 34 sau, după caz, art. 40¹ alin. 1.

Art. 42. a fost modificat prin punctul 12. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Recalcularea pedepsei pentru infracțiunea continuată sau complexă

Art. 43. - Dacă infractorul condamnat definitiv pentru o infracțiune continuată sau complexă este judecat ulterior și pentru alte acțiuni sau inacțiuni care intră în conținutul aceleiași infracțiuni, ținându-se seama de infracțiunea săvârșită în întregul ei, se stabilește o pedeapsă corespunzătoare, care nu poate fi mai ușoară decât cea pronunțată anterior.

Capitolul V

CAUZELE CARE ÎNLĂTURĂ CARACTERUL PENAL AL FAPTEI

Legitima apărare

Art. 44. - Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită în stare de legitimă apărare.

Este în stare de legitimă apărare acela care săvârșește fapta pentru a înlătura un atac material, direct, imediat și injust, îndreptat împotriva sa, a altuia sau împotriva unui interes obștesc, și care pune în pericol grav persoana sau drepturile celui atacat ori interesul obștesc.

Se prezumă că este în legitimă apărare, și acela care săvârșește fapta pentru a respinge pătrunderea fără drept a unei persoane prin violență, viclenie, efracție sau prin alte asemenea mijloace, într-o locuință, încăpere, dependență sau loc împrejmuit ori delimitat prin semne de marcarea.

Alineatul a fost modificat prin punctul 1. din Legea nr. 247/2005 începând cu 25.07.2005.

Este de asemenea în legitimă apărare și acela care din cauza tulburării sau temerii a depășit limitele unei apărări proporționale cu gravitatea pericolului și cu împrejurările în care s-a produs atacul.

Starea de necesitate

Art. 45. - Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită în stare de necesitate.

Este în stare de necesitate acela care săvârșește fapta pentru a salva de la un pericol iminent și care nu putea fi înlăturat altfel, viața, integritatea corporală sau sănătatea sa, a altuia sau un bun important al său ori al altuia sau un interes obștesc.

Nu este în stare de necesitate persoana care în momentul când a săvârșit fapta și-a dat seama că pricinuieste urmări vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce dacă pericolul nu era înlăturat.

Constrângerea fizică și constrângerea morală

Art. 46. - Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită din cauza unei constrângeri fizice căreia făptuitorul nu i-a putut rezista.

De asemenea, nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită din cauza unei constrângeri morale, exercitată prin amenințare cu un pericol grav pentru persoana făptuitorului ori a altuia și care nu putea fi înlăturat în alt mod.

Cazul fortuit

Art. 47. - Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, al cărei rezultat este consecința unei împrejurări care nu putea fi prevăzută.

Iresponsabilitatea

Art. 48. - Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă făptuitorul, în momentul săvârșirii faptei, fie din cauza alienației mintale, fie din alte cauze, nu putea să-și dea seama de acțiunile sau inacțiunile sale, ori nu putea fi stăpân pe ele.

Beția

Art. 49. - Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă făptuitorul, în momentul săvârșirii faptei, se găsea, datorită unor împrejurări independente de voința sa, în stare de beție completă produsă de alcool sau de alte substanțe.

Starea de beție voluntară completă produsă de alcool sau de alte substanțe nu înlătură caracterul penal al faptei. Ea poate constitui, după caz, o circumstanță atenuantă sau agravantă.

Minoritatea făptuitorului

Art. 50. - Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită de un minor care la data comiterii acesteia nu îndeplinea condițiile legale pentru a răspunde penal.

Eroarea de fapt

Art. 51. - Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, când făptuitorul, în momentul săvârșirii acesteia, nu cunoștea existența unei stări, situații sau împrejurări de care depinde caracterul penal al faptei.

Nu constituie o circumstanță agravantă împrejurarea pe care infractorul nu a cunoscut-o în momentul săvârșirii infracțiunii.

Dispozițiile alin. 1 și 2 se aplică și faptelor săvârșite din culpă pe care legea penală le pedepsește, numai dacă necunoașterea stării, situației sau împrejurării respective nu este ea însăși rezultatul culpei.

Necunoașterea sau cunoașterea greșită a legii penale nu înlătură caracterul penal al faptei.

TITLUL III PEDEPSELE

Capitolul I DISPOZIȚII GENERALE

Pedeapsa și scopul ei

Art. 52. - Pedeapsa este o măsură de constrângere și un mijloc de reeducare a condamnatului. Scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Prin executarea pedepsei se urmărește formarea unei atitudini corecte față de muncă, față de ordinea de drept și față de regulile de conviețuire socială. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească persoana condamnatului.

Capitolul II CATEGORIILE ȘI LIMITELE GENERALE ALE PEDEPSELOR

Felurile pedepselor aplicabile persoanei fizice

Paragraful a fost modificat prin punctul 13. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 53. - Pedepsele sunt principale, complementare și accesorii.

1. Pedepsele principale sunt:

- a) detențiunea pe viață;
- b) închisoarea de la 15 zile la 30 de ani;
- c) amenda de la 100 lei la 50.000 lei.

Litera c) a fost modificată prin punctul 14. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

2. Pedepsele complementare sunt:

- a) interzicerea unor drepturi de la unu la 10 ani;
- b) degradarea militară.

Punctul 2. a fost modificat prin alineatul din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

3. Pedepsa accesorie constă în interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64, în condițiile prevăzute în art. 71.

Punctul 3. a fost modificat prin punctul 15. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Alineatul a fost modificat prin alineatul din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Felurile pedepselor aplicabile persoanei juridice

Paragraful a fost introdus prin punctul 16. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Art. 53¹. - Pedepsele sunt principale și complementare.

Pedeapsa principală este amenda de la 2.500 lei la 2.000.000 lei.

Pedepsele complementare sunt:

- a) dizolvarea persoanei juridice;
- b) suspendarea activității persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la un an sau suspendarea uneia dintre activitățile persoanei juridice în legătură cu care s-a săvârșit infracțiunea pe o durată de la 3 luni la 3 ani;
- c) închiderea unor puncte de lucru ale persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la 3 ani;
- d) interzicerea de a participa la procedurile de achiziții publice pe o durată de la unu la 3 ani;
- e) afișarea sau difuzarea hotărârii de condamnare.

Art. 53¹. a fost introdus prin punctul 16. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Aplicarea și executarea pedepselor complementare în cazul persoanei juridice

Paragraful a fost introdus prin punctul 16. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Art. 53². - Aplicarea uneia sau mai multor pedepse complementare se dispune atunci când instanța constată că, față de natura și gravitatea infracțiunii, precum și față de împrejurările în care a fost săvârșită, aceste pedepse sunt necesare.

Aplicarea uneia sau mai multor pedepse complementare este obligatorie când legea prevede această pedeapsă.

Pedepsele complementare prevăzute în art. 53¹ alin. 3 lit. b)-e) se pot aplica în mod cumulativ.

Executarea pedepselor complementare începe după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Art. 53². a fost introdus prin punctul 16. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Capitolul III PEDEPSELE PRINCIPALE APLICABILE PERSOANEI FIZICE

Secțiunea Regimul de executare a pedepselor principale private de libertate

Reguli generale ale executării pedepselor principale privative de libertate

Art. 53³. - Executarea pedepselor principale privative de libertate se bazează pe sistemul progresiv. Condamnații au posibilitatea să treacă dintr-un regim de executare în altul în condițiile prevăzute de legea privind executarea pedepselor.

Pedepsele privative de libertate se execută în unul din următoarele regimuri:

- a) regimul de maximă siguranță;
- b) regimul închis;
- c) regimul semideschis;
- d) regimul deschis.

Regimul executării pedepselor privative de libertate se bazează pe posibilitatea condamnaților de a presta, cu acordul lor, o muncă utilă, dacă sunt apti pentru muncă, pe educarea condamnaților, pe respectarea de către aceștia a ordinii interioare a locurilor de deținere, precum și pe stimularea și recompensarea celor stăruitori în muncă, disciplinați, și care dau dovezi temeinice de îndreptare.

După împlinirea vârstei de 60 de ani pentru bărbați și 55 de ani pentru femei, condamnații pot presta o muncă numai la cererea acestora, dacă sunt apti pentru muncă.

Toate mijloacele folosite în cadrul regimului executării pedepselor privative de libertate trebuie să contribuie la reintegrarea în societate a celor condamnați și la prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către aceștia.

Regimul de muncă

Art. 53⁴. - Munca prestată de condamnați este remunerată, cu excepția muncii cu caracter gospodăresc, necesare locului de deținere, și a celei prestate în caz de calamitate.

Condițiile de prestare a muncii, durata și plata acesteia, precum și repartizarea veniturilor cuvenite condamnaților sunt stabilite prin legea privind executarea pedepselor.

Secțiunea a fost introdusă prin punctul 18. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Secțiunea I Detențiunea pe viață

Regimul detențiunii pe viață

Art. 54. - Detențiunea pe viață se execută în penitenciare anume destinate pentru aceasta sau în secții speciale ale celorlalte penitenciare.

Regimul executării pedepsei detențiunii pe viață este reglementat în legea privind executarea pedepselor.

Neaplicarea pedepsei detențiunii pe viață

Art. 55. - Pedepsa detențiunii pe viață nu se aplică aceluia care, la data pronunțării hotărârii de condamnare, a împlinit vârsta de 60 de ani. În acest caz, în locul pedepsei detențiunii pe viață se aplică pedeapsa închisorii pe timp de 25 de ani și pedeapsa interzicerii unor drepturi pe durata ei maximă.

În cazul în care cel condamnat la pedeapsa detențiunii pe viață a împlinit vârsta de 60 de ani în timpul executării pedepsei, detențiunea pe viață se înlocuiește cu închisoarea pe timp de 25 de ani.

Liberarea condiționată

Art. 55.¹ - Cel condamnat la pedeapsa detențiunii pe viață poate fi liberat condiționat după executarea efectivă a 20 de ani de detențiune, dacă este stăruitor în muncă, disciplinat și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale.

Condamnatul trecut de vârsta de 60 de ani pentru bărbați și de 55 de ani pentru femei poate fi liberat condiționat după executarea efectivă a 15 ani de detențiune, dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute în alin. 1.

Pedeapsa se consideră executată, dacă în termen de 10 ani de la liberare cel condamnat nu a săvârșit din nou o infracțiune. Dacă în acest interval de timp cel liberat a comis din nou o infracțiune, se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile art. 61.

Calculul pedepsei în caz de comutare sau înlocuire

Art. 55.² - În cazul comutării sau înlocuirii pedepsei detențiunii pe viață cu pedeapsa închisorii, perioada de detențiune executată se consideră ca parte executată din pedeapsa închisorii.

Secțiunea II Închisoarea

Abrogat prin punctul 19. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 56. Abrogat prin punctul 19. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Regimul de deținere

Art. 57. - Executarea pedepsei închisorii se face, potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, în locuri de deținere anume destinate.

Femeile condamnate la pedeapsa închisorii execută această pedeapsă separat de condamnații bărbați.

Minorii condamnați la pedeapsa închisorii execută pedeapsa separat de condamnații majori sau în locuri de deținere speciale, asigurându-li-se posibilitatea de a continua învățământul general obligatoriu și de a dobândi o pregătire profesională potrivit cu aptitudinile lor.

Abrogat prin punctul 19. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 58. Abrogat prin punctul 19. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Liberarea condiționată

Art. 59. - După ce a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau cel puțin trei pătrimi în cazul închisorii mai mari de 10 ani, condamnatul care este stăruitor în muncă, disciplinat și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale, poate fi liberat condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei.

În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. 1 se ține seama de partea din durata pedepsei care poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz însă, liberarea condiționată nu poate fi acordată înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei când aceasta nu depășește 10 ani și a cel puțin două treimi când pedeapsa este mai mare de 10 ani.

Când condamnatul execută mai multe pedepse cu închisoare care nu se contopesc, fracțiunile de pedeapsă arătate în alin. 1 se socotesc în raport cu totalul pedepselor. În aplicarea dispozițiilor alineatelor precedente se are în vedere durata pedepsei pe care o execută condamnatul.

Liberarea condiționată în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă

Art. 59¹. - Cel condamnat pentru săvârșirea uneia sau mai multor infracțiuni din culpă poate fi liberat condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei, după ce a executat cel puțin jumătate din durata pedepsei în cazul închisorii care nu

depășește 10 ani sau cel puțin două treimi în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă îndeplinește și celelalte condiții prevăzute în art. 59 alin. 1.

Dispozițiile art. 59 alin. 2 se aplică în mod corespunzător, liberarea condiționată neputând fi acordată înainte de executarea efectivă a cel puțin o treime din durata pedepsei când aceasta nu depășește 10 ani și a cel puțin jumătate când pedeapsa este mai mare de 10 ani.

În cazul în care pedeapsa ce se execută este rezultată din concursul între infracțiuni săvârșite din culpă și infracțiuni intenționate, se aplică dispozițiile art. 59.

Dispozițiile art. 59 alin. 3 și 4 se aplică în mod corespunzător.

Liberarea condiționată în cazuri speciale

Art. 60. - Condamnatul care, din cauza stării sănătății sau din alte cauze, nu a fost niciodată folosit la muncă ori nu mai este folosit, poate fi liberat condiționat după executarea fracțiunilor de pedeapsă arătate în art. 59 sau, după caz, în art. 59¹, dacă dă dovezi temeinice de disciplină și de îndreptare.

Cei condamnați în timpul minorității, când ajung la vârsta de 18 ani, precum și condamnații trecuți de vârsta de 60 de ani pentru bărbați și de 55 de ani pentru femei, pot fi liberați condiționat, după executarea unei treimi din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau a unei jumătăți în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă îndeplinesc celelalte condiții prevăzute în art. 59 alin. 1.

Persoanele prevăzute în alin. 2, condamnate pentru săvârșirea unei infracțiuni din culpă, pot fi liberate condiționat după executarea unei părți din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau a unei treimi în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă îndeplinesc celelalte condiții prevăzute în art. 59 alin. 1.

Dacă pedeapsa ce se execută este rezultată din concursul între infracțiuni săvârșite din culpă și infracțiuni intenționate, se aplică dispozițiile privind liberarea condiționată în cazul infracțiunilor intenționate.

Când condamnatul execută mai multe pedepse cu închisoare, care nu se contopesc, fracțiunile de pedeapsă se socotesc în raport cu totalul pedepselor.

În toate cazurile, la calculul fracțiunii de pedeapsă se ține seama de partea din durata pedepsei considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate.

Dispozițiile art. 59 alin. 4 se aplică în mod corespunzător.

Efectele liberării condiționate

Art. 61. - Pedeapsa se consideră executată dacă în intervalul de timp de la liberare și până la împlinirea duratei pedepsei, cel condamnat nu a săvârșit din nou o infracțiune. Dacă în același interval cel liberat a comis din nou o infracțiune, instanța, ținând seama de gravitatea acesteia, poate dispune fie menținerea liberării condiționate, fie revocarea. În acest din urmă caz, pedeapsa stabilită pentru infracțiunea săvârșită ulterior și restul de pedeapsă ce a mai rămas de executat din pedeapsa anterioară se contopesc, putându-se aplica un spor până la 5 ani.

Revocarea este obligatorie în cazul când fapta săvârșită este o infracțiune contra siguranței statului, o infracțiune contra păcii și omenirii, o infracțiune de omor, o infracțiune săvârșită cu intenție care a avut ca urmare moartea unei persoane sau o infracțiune prin care s-au produs consecințe deosebit de grave.

Executarea pedepsei într-o închisoare militară

Art. 62. - Executarea pedepsei închisorii care nu depășește 2 ani, de către militarii în termen, se face într-o închisoare militară în cazurile prevăzute de lege, precum și în cazurile când instanța judecătorească, ținând seama de împrejurările cauzei și de persoana condamnatului, dispune aceasta.

Dacă militarul condamnat a executat jumătate din durata pedepsei și a dat dovezi temeinice de îndreptare, partea din durata pedepsei ce a mai rămas de executat se reduce cu o treime, iar dacă s-a evidențiat în mod deosebit, reducerea poate depăși o treime, putând cuprinde chiar tot restul pedepsei.

Dacă în timpul executării pedepsei militarul condamnat devine inapt serviciului, este liberat condiționat.

Dacă în timpul executării pedepsei militarul condamnat săvârșește din nou o infracțiune, instanța care pronunță condamnarea pentru această infracțiune face, după caz, aplicarea art. 39 alin. 1 și 2 sau a art. 40. Pedeapsa astfel stabilită se execută într-un loc de deținere.

După executarea pedepsei potrivit alin. 1-3 sau după grațierea totală ori după grațierea restului de pedeapsă, cel condamnat este reabilitat de drept.

Dispozițiile alineatelor precedente sunt aplicabile și celor care au devenit militari în termen după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

În cazul în care, înainte de începerea executării pedepsei într-o închisoare militară, condamnatul a fost trecut în rezervă, pedeapsa se execută într-un loc de deținere.

Secțiunea III Amenda

Stabilirea amenzii

Art. 63. - Pedeapsa amenzii constă în suma de bani pe care infractorul este condamnat să o plătească.

Ori de câte ori legea prevede că o infracțiune se pedepsește numai cu amendă, fără a-i arăta limitele, minimul special al acesteia este de 150 lei, iar maximul de 10.000 lei.

Alineatul a fost modificat prin punctul 20. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Când legea prevede pedeapsa amenzii fără a-i arăta limitele, alternativ cu pedeapsa închisorii de cel mult un an, minimul special al amenzii este de 300 lei și maximul special de 15.000 lei, iar când prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii mai mare de un an, minimul special este de 500 lei și maximul special de 30.000 lei.

Amenda se stabilește ținându-se seama de dispozițiile art. 72, fără a-l pune însă pe infractor în situația de a nu-și putea îndeplini îndatoririle privitoare la întreținerea, creșterea, învățătura și pregătirea profesională a persoanelor față de care are aceste obligații legale.

Înlocuirea pedepsei amenzii

Art. 63¹. - Dacă cel condamnat se sustrage cu rea-credință de la executarea amenzii, instanța poate înlocui această pedeapsă cu pedeapsa închisorii în limitele prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, ținând seama de partea din amendă care a fost achitată.

Capitolul III a fost modificat prin punctul 17. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Capitolul IV PEDEPSELE COMPLEMENTARE ȘI PEDEPSELE ACCESORII APLICABILE PERSOANEI FIZICE

Secțiunea I Pedepsele complementare

Interzicerea unor drepturi

Art. 64. - Pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi constă în interzicerea unuia sau unora din următoarele drepturi:

- a) dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice;
- b) dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat;
- c) dreptul de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie ori de a desfășura o activitate, de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul pentru săvârșirea infracțiunii;

Litera c) a fost modificată prin punctul 1. din Ordonanța de urgență nr. 93/2002 începând cu 27.06.2002.

d) drepturile părintești;

e) dreptul de a fi tutore sau curator.

Alineatul a fost modificat prin alineatul din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Interzicerea drepturilor prevăzute la lit. b) nu se poate pronunța decât pe lângă interzicerea drepturilor prevăzute la lit. a), afară de cazul când legea dispune altfel.

Aplicarea pedepsei interzicerii unor drepturi

Art. 65. - Pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi poate fi aplicată, dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea de cel puțin 2 ani și instanța constată că, față de natura și gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei și persoana infractorului, această pedeapsă este necesară.

Alineatul a fost modificat prin alineatul din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Aplicarea pedepsei interzicerii unor drepturi este obligatorie când legea prevede această pedeapsă.

Condiția arătată în alin. 1 cu privire la cuantumul pedepsei principale trebuie să fie îndeplinită și în cazul în care aplicarea pedepsei prevăzute în acel alineat este obligatorie.

Executarea pedepsei interzicerii unor drepturi

Art. 66. - Executarea pedepsei interzicerii unor drepturi începe după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după prescripția executării pedepsei.

Degradarea militară

Art. 67. - Pedeapsa complementară a degradării militare constă în pierderea gradului și a dreptului de a purta uniformă.

Degradarea militară se aplică în mod obligatoriu condamnaților militari și rezerviști, dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea mai mare de 10 ani sau detențiunea pe viață.

Degradarea militară poate fi aplicată condamnaților militari și rezerviști pentru infracțiuni săvârșite cu intenție, dacă pedeapsa principală stabilită este de cel puțin 5 ani și de cel mult 10 ani.

Art. 68. - Abrogat.

Art. 69. - Abrogat.

Art. 70. - Abrogat.

Secțiunea I a fost modificată prin alineatul din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Secțiunea II Pedepsele accesorii

Conținutul și modul de executare a pedepsei accesorii

Paragraful a fost modificat prin punctul 22. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 71. - Pedeapsa accesorie constă în interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64.

Condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață sau a închisorii atrage de drept interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a)-c) din momentul în care hotărârea de condamnare a rămas definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei.

Interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. d) și e) se aplică ținându-se seama de natura și gravitatea infracțiunii săvârșite, de împrejurările cauzei, de persoana infractorului și de interesele copilului ori ale persoanei aflate sub tutelă sau curatelă.

Pe durata amânării sau a întreruperii executării pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii, condamnatul poate să își exercite drepturile părintești și dreptul de a fi tutore sau curator, în afară de cazul în care aceste drepturi au fost anume interzise condamnatului prin hotărârea de condamnare.

Pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii sau a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii, se suspendă și executarea pedepselor accesorii.

Art. 71. a fost modificat prin punctul 22. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Capitolul IV a fost modificat prin punctul 21. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

CAPITOLUL IV¹ Pedepsele aplicabile persoanei juridice

Conținutul pedepsei amenzii

Art. 71¹. - Pedeapsa amenzii constă în suma de bani pe care persoana juridică este condamnată să o plătească.

Când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită de persoana fizică pedeapsa închisorii de cel mult 10 ani sau amenda, minimul special al amenzii pentru persoana juridică este de 5.000 lei, iar maximul special al amenzii este de 600.000 lei.

Când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită de persoana fizică pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, minimul special al amenzii pentru persoana juridică este de 10.000 lei, iar maximul special al amenzii este de 900.000 lei.

Conținutul pedepsei complementare a dizolvării persoanei juridice

Art. 71². - Pedeapsa complementară a dizolvării persoanei juridice se aplică atunci când persoana juridică a fost constituită în scopul săvârșirii de infracțiuni sau când obiectul său de activitate a fost deturnat în acest scop.

În caz de neexecutare, cu rea-credință, a uneia dintre pedepsele complementare prevăzute în art. 53¹ alin. 3 lit. b)-d), instanța dispune dizolvarea persoanei juridice.

Pedeapsa complementară a dizolvării persoanei juridice are ca efect deschiderea procedurii de lichidare, potrivit legii, iar o copie după dispozitivul hotărârii definitive de condamnare prin care s-a aplicat această pedeapsă va fi comunicată, de îndată, instanței civile competente, care va proceda la desemnarea lichidatorului.

Conținutul pedepsei complementare a suspendării activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice

Art. 71³. - Pedeapsa complementară a suspendării activității persoanei juridice constă în interzicerea desfășurării activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice, în realizarea căreia a fost săvârșită infracțiunea.

În caz de neexecutare, cu rea-credință, a pedepsei complementare prevăzute în art. 53¹ alin. 3 lit. e), instanța dispune suspendarea activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice până la punerea în executare a pedepsei complementare, dar nu mai mult de 3 luni.

Dacă până la împlinirea termenului prevăzut în alin. 2 pedeapsa complementară nu a fost pusă în executare, instanța dispune dizolvarea persoanei juridice.

Neaplicarea dizolvării sau suspendării activității persoanei juridice

Art. 71⁴. - Pedepsele complementare prevăzute în art. 53¹ alin. 3 lit. a) și b) nu pot fi aplicate partidelor politice, sindicatelor, patronatelor și organizațiilor religioase ori aparținând minorităților, constituite potrivit legii.

Dispozițiile prevăzute în alin. 1 se aplică și persoanelor juridice care își desfășoară activitatea în domeniul presei.

Conținutul pedepsei complementare a închiderii unor puncte de lucru ale persoanei juridice

Art. 71⁵. - Pedeapsa complementară a închiderii unor puncte de lucru ale persoanei juridice constă în închiderea unuia sau a mai multora dintre punctele de lucru aparținând persoanei juridice cu scop lucrativ, în care s-a desfășurat activitatea în realizarea căreia a fost săvârșită infracțiunea.

Dispozițiile prevăzute în alin. 1 nu se aplică persoanelor juridice care își desfășoară activitatea în domeniul presei.

Conținutul pedepsei complementare a interzicerii de a participa
la procedurile de achiziții publice

Art. 71⁶. - Pedeapsa complementară a interzicerii de a participa la procedurile de achiziții publice constă în interzicerea de a participa, direct sau indirect, la procedurile pentru atribuirea contractelor de achiziții publice prevăzute de lege.

Conținutul pedepsei complementare a afișării sau difuzării
hotărârii de condamnare

Art. 71⁷. - Afișarea hotărârii definitive de condamnare sau difuzarea acesteia se realizează pe cheltuiala persoanei juridice condamnate.

Prin afișarea sau difuzarea hotărârii de condamnare nu poate fi dezvăluită identitatea victimei, afară de cazul în care există acordul acesteia sau al reprezentantului său legal.

Afișarea hotărârii de condamnare se realizează în extras, în forma și locul stabilite de instanță, pentru o perioadă cuprinsă între o lună și 3 luni.

Difuzarea hotărârii de condamnare se face în extras și în forma stabilită de instanță, prin intermediul presei scrise sau audiovizuale ori prin alte mijloace de comunicare audiovizuală, desemnate de instanță.

Dacă difuzarea se face prin presa scrisă sau audiovizuală instanța stabilește numărul aparițiilor, care nu poate fi mai mare de 10, iar în cazul difuzării prin alte mijloace audiovizuale, durata acesteia nu poate depăși 3 luni.

CAPITOLUL IV¹ a fost introdus prin punctul 23. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Capitolul V
INDIVIDUALIZAREA PEDEPSELOR

Secțiunea I
Dispoziții generale

Criteriile generale de individualizare

Art. 72. - La stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală. Când pentru infracțiunea săvârșită legea prevede pedepse alternative, se ține seama de dispozițiile alineatului precedent atât pentru alegerea uneia dintre pedepsele alternative, cât și pentru proporționalizarea acesteia.

La stabilirea și aplicarea pedepselor pentru persoana juridică se ține seama de dispozițiile părții generale a prezentului cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială pentru persoana fizică, de gravitatea faptei săvârșite și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Alineatul a fost introdus prin punctul 24. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Secțiunea II
Circumstanțele atenuante și agravante

Circumstanțe atenuante

Art. 73. - Următoarele împrejurări constituie circumstanțe atenuante:

- a) depășirea limitelor legitime apărări sau ale stării de necesitate;
- b) săvârșirea infracțiunii sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoții, determinată de o provocare din partea persoanei vătămate, produsă prin violență, printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau prin altă acțiune ilicită gravă.

Împrejurări care pot constitui circumstanțe atenuante

Art. 74. - Următoarele împrejurări pot fi considerate circumstanțe atenuante:

- a) conduita bună a infractorului înainte de săvârșirea infracțiunii;
- b) stăruința depusă de infractor pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau a repara paguba pricinuită;
- c) atitudinea infractorului după săvârșirea infracțiunii, rezultând din prezentarea sa în fața autorității, comportarea sinceră în cursul procesului, înlesnirea descoperirii ori arestării participanților.

Împrejurările enumerate în prezentul articol au caracter exemplificativ.

Art. 74¹. - În cazul săvârșirii infracțiunilor de gestiune frauduloasă, înșelăciune, delapidare, abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, abuz în serviciu contra intereselor publice, abuz în serviciu în formă calificată și neglijență în serviciu, prevăzute în prezentul cod, ori a unor infracțiuni economice prevăzute în legi speciale, prin care s-a pricinuit o pagubă, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la soluționarea cauzei în primă instanță, învinuitul sau inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate.

Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.

Dispozițiile prevăzute la alin. 1 și 2 nu se aplică dacă făptuitorul a mai săvârșit o infracțiune de același gen, prevăzută de prezentul cod, într-un interval de 5 ani de la comiterea faptei, pentru care a beneficiat de prevederile alin. 1 și 2.

Art. 74¹. a fost suspendat prin paragraful din Decizia nr. 573/2011 începând cu 25.05.2011 până la 09.07.2011.

Art. 74¹. a fost introdus prin punctul 2. din Legea nr. 202/2010 începând cu 25.11.2010.

Circumstanțe agravante

Art. 75. - Următoarele împrejurări constituie circumstanțe agravante:

- a) săvârșirea faptei de trei sau de mai multe persoane împreună;
- b) săvârșirea infracțiunii prin acte de cruzime, prin violențe asupra membrilor familiei ori prin metode sau mijloace care prezintă pericol public;

Litera b) a fost modificată prin punctul 1. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

- c) săvârșirea infracțiunii de către un infractor major, dacă aceasta a fost comisă împreună cu un minor;
- c¹) săvârșirea infracțiunii pe teme de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA;

Litera c¹) a fost introdusă prin punctul 25. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

- d) săvârșirea infracțiunii din motive josnice;
 - e) săvârșirea infracțiunii în stare de beție anume provocată în vederea comiterii faptei;
 - f) săvârșirea infracțiunii de către o persoană care a profitat de situația prilejuită de o calamitate.
- Instanța poate reține ca circumstanțe agravante și alte împrejurări care imprimă faptei un caracter grav.

Efectele circumstanțelor atenuante

Art. 76. - În cazul în care există circumstanțe atenuante, pedeapsa principală pentru persoana fizică se reduce sau se schimbă, după cum urmează:

a) când minimul special al pedepsei închisorii este de 10 ani sau mai mare, pedeapsa se coboară sub minimul special, dar nu mai jos de 3 ani;

b) când minimul special al pedepsei închisorii este de 5 ani sau mai mare, pedeapsa se coboară sub minimul special, dar nu mai jos de un an;

c) când minimul special al pedepsei închisorii este de 3 ani sau mai mare, pedeapsa se coboară sub minimul special, dar nu mai jos de 3 luni;

d) când minimul special al pedepsei închisorii este de un an sau mai mare, pedeapsa se coboară sub acest minim, până la minimul general;

e) când minimul special al pedepsei închisorii este de 3 luni sau mai mare, pedeapsa se coboară sub acest minim, până la minimul general, sau se aplică o amendă care nu poate fi mai mică de 250 lei, iar când minimul special este sub 3 luni, se aplică o amendă care nu poate fi mai mică de 200 lei;

Litera e) a fost modificată prin punctul 26. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

f) când pedeapsa prevăzută de lege este amenda, aceasta se coboară sub minimul ei special, putând fi redusă până la 150 lei în cazul când minimul special este de 500 lei sau mai mare, ori până la minimul general, când minimul special este sub 500 lei.

Litera f) a fost modificată prin punctul 26. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Alineatul a fost modificat prin punctul 26. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

În cazul infracțiunilor contra siguranței statului, al infracțiunilor contra păcii și omenirii, al infracțiunii de omor, al infracțiunilor săvârșite cu intenție care au avut ca urmare moartea unei persoane, sau al infracțiunilor prin care s-au produs consecințe deosebit de grave, dacă se constată că există circumstanțe atenuante, pedeapsa închisorii poate fi redusă cel mult până la o treime din minimul special. Când există circumstanțe atenuante, pedeapsa complementară privativă de drepturi, prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, poate fi înlăturată.

Alineatul a fost modificat prin alineatul din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

În cazul în care există circumstanțe atenuante, amenda pentru persoana juridică se reduce după cum urmează:

a) când minimul special al amenzii este de 10.000 lei sau mai mare, amenda se coboară sub acest minim, dar nu mai mult de o pătrime;

b) când minimul special al amenzii este de 5.000 lei sau mai mare, amenda se coboară sub acest minim, dar nu mai mult de o treime.

Alineatul a fost introdus prin punctul 27. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Circumstanțe atenuante în cazul pedepsei detențiunii pe viață

Art. 77. - Când pentru infracțiunea săvârșită legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață, dacă există circumstanțe atenuante, se aplică pedeapsa închisorii de la 10 la 25 de ani.

Efectele circumstanțelor agravante

Paragraful a fost modificat prin punctul 28. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Art. 78. - În cazul în care există circumstanțe agravante, persoanei fizice i se poate aplica o pedeapsă până la maximul special. Dacă maximul special este neîndestulător, în cazul închisorii se poate adăuga un spor de până la 5 ani, care nu poate depăși o treime din acest maxim, iar în cazul amenzii se poate aplica un spor de cel mult o treime din maximul special.

În cazul în care există circumstanțe agravante, persoanei juridice i se aplică amenda care poate fi sporită până la maximul special, prevăzut în art. 71¹ alin. 2 sau 3, iar dacă acest maxim nu este îndestulător se poate adăuga un spor de până la o pătrime din acel maxim.

Art. 78. a fost modificat prin punctul 28. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Indicarea circumstanțelor

Art. 79. - Orice împrejurare reținută ca circumstanță atenuantă sau ca circumstanță agravantă trebuie arătată în hotărâre.

Concursul între cauzele de agravare și de atenuare

Art. 80. - În caz de concurs între cauzele de agravare și cauzele de atenuare, pedeapsa se stabilește ținându-se seama de circumstanțele agravante, de circumstanțele atenuante și de starea de recidivă.

În caz de concurs între circumstanțele agravante și atenuante, coborârea pedepsei sub minimul special nu este obligatorie.

În cazul aplicării concomitente a dispozițiilor cu privire la circumstanțe agravante, recidivă și concurs de infracțiuni, pedeapsa închisorii nu poate depăși 25 de ani, dacă maximul special pentru fiecare infracțiune este de 10 ani sau mai mic, și 30 de ani, dacă maximul special pentru cel puțin una dintre infracțiuni este mai mare de 10 ani.

În cazul aplicării concomitente a dispozițiilor cu privire la circumstanțe agravante, recidivă și concurs de infracțiuni, pedeapsa amenzii pentru persoana juridică poate fi sporită până la maximul general.

Alineatul a fost introdus prin punctul 29. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Secțiunea III

Suspendarea condiționată a executării pedepsei

Condițiile de aplicare a suspendării condiționate

Art. 81. - Instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate persoanei fizice pe o anumită durată, dacă sunt întrunite următoarele condiții:

- a) pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 3 ani sau amendă;
- b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, afară de cazul când condamnarea intră în vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 38;
- c) se apreciază că scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia.

Alineatul a fost modificat prin punctul 30. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei poate fi acordată și în caz de concurs de infracțiuni, dacă pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 2 ani și sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).

Abrogat prin punctul 31. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Abrogat prin punctul 31. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei nu atrage suspendarea executării măsurilor de siguranță și a obligațiilor civile prevăzute în hotărârea de condamnare.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei trebuie motivată.

Termenul de încercare

Art. 82. - Durata suspendării condiționate a executării pedepsei constituie termen de încercare pentru condamnat și se compune din cuantumul pedepsei închisorii aplicate, la care se adaugă un interval de timp de 2 ani.

În cazul când pedeapsa a cărei executare a fost suspendată este amenda, termenul de încercare este de un an.

Termenul de încercare se socotește de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea condiționată a executării pedepsei a rămas definitivă.

Revocarea în cazul săvârșirii unei infracțiuni

Art. 83. - Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă suspendarea condiționată, dispunând executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune.

Revocarea suspendării pedepsei nu are loc însă, dacă infracțiunea săvârșită ulterior a fost descoperită după expirarea termenului de încercare.

Dacă infracțiunea ulterioară este săvârșită din culpă, se poate aplica suspendarea condiționată a executării pedepsei chiar dacă infractorul a fost condamnat anterior cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. În acest caz nu mai are loc revocarea primei suspendări.

La stabilirea pedepsei pentru infracțiunea săvârșită după rămânerea definitivă a hotărârii de suspendare nu se mai aplică sporul prevăzut de lege pentru recidivă.

Revocarea în cazul neexecutării obligațiilor civile

Paragraful a fost modificat prin punctul 32. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 84. - Dacă până la expirarea termenului de încercare condamnatul nu a îndeplinit obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, instanța dispune revocarea suspendării executării pedepsei, afară de cazul când cel condamnat dovedește că nu a avut puțința de a îndeplini acele obligații.

Art. 84. a fost modificat prin punctul 32. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Anularea suspendării pentru infracțiuni săvârșite anterior

Art. 85. - Dacă se descoperă că cel condamnat mai săvârșise o infracțiune înainte de pronunțarea hotărârii prin care s-a dispus suspendarea sau până la rămânerea definitivă a acesteia, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea termenului de încercare, suspendarea condiționată a executării pedepsei se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni sau recidivă.

Anularea suspendării executării pedepsei nu are loc, dacă infracțiunea care ar fi putut atrage anularea a fost descoperită după expirarea termenului de încercare.

În cazurile prevăzute în alin. 1, dacă pedeapsa rezultată în urma contopirii nu depășește 2 ani, instanța poate aplica dispozițiile art. 81. În cazul când se dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei, termenul de încercare se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Reabilitarea în cazul suspendării condiționate a executării pedepsei

Art. 86. - Dacă condamnatul nu a săvârșit din nou o infracțiune înăuntrul termenului de încercare și nici nu s-a pronunțat revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei în baza art. 83 și 84, el este reabilitat de drept.

Secțiunea III¹

Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere

Condițiile de aplicare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere

Art. 86¹. - Instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei aplicate persoanei fizice sub supraveghere, dacă sunt întrunite următoarele condiții:

- a) pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 4 ani;
- b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de un an, afară de cazurile când condamnarea intră în vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 38;

c) se apreciază, ținând seama de persoana condamnatului, de comportamentul său după comiterea faptei, că pronunțarea condamnării constituie un avertisment pentru acesta și, chiar fără executarea pedepsei, condamnatul nu va mai săvârși infracțiuni.

Alineatul a fost modificat prin punctul 33. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere poate fi acordată și în cazul concursului de infracțiuni, dacă pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 3 ani și sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).

Abrogat prin punctul 34. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Dispozițiile art. 81 alin. 5 și 6 se aplică și în cazul suspendării executării pedepsei aplicate persoanei fizice sub supraveghere.

Alineatul a fost modificat prin punctul 35. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Termenul de încercare

Art. 86². - Termenul de încercare în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere se compune din cuantumul pedepsei închisorii aplicate, la care se adaugă un interval de timp, stabilit de instanță, între 2 și 5 ani.

Dispozițiile art. 82 alin. 3 se aplică în mod corespunzător.

Măsurile de supraveghere și obligațiile condamnatului

Art. 86³. - Pe durata termenului de încercare, condamnatul trebuie să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la judecătorul desemnat cu supravegherea lui sau la Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor;

Litera a) a fost modificată prin punctul 36. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

Datele prevăzute în alin. 1 lit. b), c) și d) se comunică judecătorului sau serviciului stabilit în alin. 1 lit. a).

Alineatul a fost modificat prin punctul 37. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Instanța poate să impună condamnatului respectarea uneia sau a mai multora din următoarele obligații:

a) să desfășoare o activitate sau să urmeze un curs de învățământ ori de calificare;

b) să nu schimbe domiciliul sau reședința avută ori să nu depășească limita teritorială stabilită, decât în condițiile fixate de instanță;

c) să nu frecventeze anumite locuri stabilite;

d) să nu intre în legătură cu anumite persoane;

e) să nu conducă nici un vehicul sau anumite vehicule;

f) să se supună măsurilor de control, tratament sau îngrijire, în special în scopul dezintoxicării.

Supravegherea executării obligațiilor stabilite de instanță conform alin. 3 lit. a)-f) se face de judecătorul sau serviciul prevăzut în alin. 1 lit. a). În caz de neîndeplinire a obligațiilor, judecătorul sau serviciul desemnat cu supravegherea condamnatului sesizează instanța pentru luarea măsurii prevăzute în art. 86⁴ alin. 2.

Revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere

Art. 86⁴. - Dispozițiile art. 83 și 84 se aplică în mod corespunzător și în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

Dacă cel condamnat nu îndeplinește, cu rea-credință, măsurile de supraveghere prevăzute de lege ori obligațiile stabilite de instanță, aceasta revocă suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, dispunând executarea în întregime a pedepsei.

Alineatul a fost modificat prin punctul 38. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Anularea suspendării executării pedepsei sub supraveghere

Art. 86⁵. - Dispozițiile art. 85 alin. 1 și 2 se aplică în mod corespunzător și în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În cazurile prevăzute în art. 85 alin. 1, dacă pedeapsa rezultată în urma contopirii nu depășește 3 ani, instanța poate aplica dispozițiile art. 86¹. În cazul când se dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, termenul de încercare se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Reabilitarea în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere

Art. 86⁶. - Dacă cel condamnat nu a săvârșit din nou o infracțiune înăuntrul termenului de încercare și nici nu s-a pronunțat revocarea suspendării executării pedepsei în baza art. 86⁴, el este reabilitat de drept.

Secțiunea III²

Executarea pedepsei la locul de muncă

Condiții de aplicare

Art. 86⁷. - În cazul în care instanța, ținând seama de gravitatea faptei, de împrejurările în care a fost comisă, de conduita profesională și generală a făptuitorului și de posibilitățile acestuia de reeducare, apreciază că sunt suficiente temeiuri ca scopul pedepsei să fie atins fără privare de libertate, poate dispune executarea pedepsei în unitatea în care condamnatul își desfășoară activitatea sau în altă unitate, în toate cazurile cu acordul scris al unității și dacă sunt întrunite următoarele condiții:

a) pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 5 ani;

b) cel în cauză nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de 1 an, afară de cazul când condamnarea intră în vreunul din cazurile prevăzute în art. 38.

Executarea pedepsei la locul de muncă poate fi dispusă și în caz de concurs de infracțiuni, dacă pedeapsa aplicată pentru concursul de infracțiuni este de cel mult 3 ani închisoare și sunt întrunite celelalte condiții prevăzute în alineatul precedent.

Abrogat prin punctul 39. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Dispozițiile alin. 1 și 2 se aplică și în cazul în care condamnatul nu desfășoară o activitate la data aplicării pedepsei.

Modul de executare

Art. 86⁸. - Pe durata executării pedepsei, condamnatul este obligat să îndeplinească toate îndatoririle la locul de muncă, cu următoarele limitări ale drepturilor ce-i revin potrivit legii:

a) din totalul veniturilor cuvenite, potrivit legii, pentru munca prestată, cu excepția sporurilor acordate pentru activitatea desfășurată în locuri de muncă cu condiții vătămătoare sau periculoase, se reține o cotă de 15-40%, stabilită potrivit legii, în raport cu cuantumul veniturilor și cu îndatoririle condamnatului pentru întreținerea altor persoane, care se varsă la bugetul statului. În cazul condamnatului minor, limitele reținerii se reduc la jumătate;

b) drepturile de asigurări sociale se stabilesc în procentele legale aplicate la venitul net cuvenit condamnatului, după reținerea cotei prevăzute la lit. a);

c) durata executării pedepsei nu se consideră vechime în muncă;

d) nu se poate schimba locul de muncă la cererea condamnatului, decât prin hotărârea instanței de judecată;

e) condamnatul nu poate fi promovat;

f) condamnatul nu poate ocupa funcții de conducere, iar în raport cu fapta săvârșită nu poate ocupa funcții care implică exercițiul autorității de stat, funcții instructiv-educative ori de gestiune.

Pe durata executării pedepsei, condamnatului i se interzice dreptul electoral de a fi ales.

Instanța poate dispune ca cel condamnat să respecte și una sau mai multe din obligațiile prevăzute în art. 86³.

Pedeapsa se execută la locul de muncă în baza mandatului de executare a pedepsei.

Pe timpul executării pedepsei în unitatea în care cel condamnat își desfășoară activitatea la data aplicării pedepsei, contractul de muncă se suspendă.

În cazul executării pedepsei într-o altă unitate decât cea în care își desfășura activitatea condamnatul la data aplicării pedepsei, contractul de muncă încheiat încetează. Pedeapsa se execută fără a se încheia contract de muncă.

Dispozițiile alin. 6 se aplică în mod corespunzător și în cazul condamnatului care nu desfășoară o activitate la data aplicării pedepsei.

În cazul în care cel condamnat la executarea pedepsei la locul de muncă a devenit militar în termen în cursul judecății sau după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, pedeapsa se execută la locul de muncă, după trecerea în rezervă a acestuia.

Revocarea executării pedepsei la locul de muncă

Art. 86⁹. - Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus executarea pedepsei la locul de muncă, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune, înainte de începerea executării pedepsei sau în timpul executării acesteia, instanța revocă executarea pedepsei la locul de muncă. Pedeapsa se aplică potrivit dispozițiilor art. 39 alin. 1 și 2 sau, după caz, ale art. 40.

Dacă infracțiunea ulterioară este săvârșită din culpă, instanța poate dispune și pentru această infracțiune executarea pedepsei la locul de muncă. În acest caz, revocarea nu mai are loc și pedeapsa se aplică potrivit regulilor pentru concursul de infracțiuni.

Dacă condamnatul se sustrage de la prestarea activității în cadrul unității sau nu-și îndeplinește în mod corespunzător îndatoririle ce-i revin la locul de muncă ori nu respectă măsurile de supraveghere sau obligațiile stabilite prin hotărârea de condamnare, instanța poate să revoce executarea pedepsei la locul de muncă, dispunând executarea pedepsei într-un loc de deținere.

Când condamnatul nu mai poate presta munca din cauza pierderii totale a capacității de muncă, instanța revocă executarea pedepsei la locul de muncă și, ținând seama de împrejurările care au determinat incapacitatea de muncă și de dispozițiile art. 72, dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei chiar dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 81 sau 86¹.

Dacă executarea pedepsei la locul de muncă se revocă potrivit alin. 1 sau 3, pedeapsa aplicată sau, după caz, restul de pedeapsă rămas neexecutat se execută într-un loc de deținere.

Anularea executării pedepsei la locul de muncă

Art. 86¹⁰. - Dacă cel condamnat mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii și aceasta se descoperă mai înainte ca pedeapsa să fi fost executată la locul de muncă sau considerată executată, instanța, dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 86⁷, anulează executarea pedepsei la locul de muncă.

Anularea se dispune și în cazul în care hotărârea de condamnare pentru infracțiunea descoperită ulterior se pronunță după ce pedeapsa a fost executată la locul de muncă sau considerată ca executată. Pedeapsa se stabilește, după caz, potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni sau recidivă.

La scăderea pedepsei executate în întregime sau în parte, ori, după caz, la contopirea pedepselor, se aplică dispozițiile privitoare la pedeapsa închisorii, fără a se ține seama dacă una din pedepse se execută la locul de muncă. Pedeapsa astfel stabilită se execută într-un loc de deținere.

Încetarea executării pedepsei

Art. 86¹¹. - Dacă cel condamnat a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei, a dat dovezi temeinice de îndreptare, a avut o bună conduită, a fost disciplinat și stăruitor în muncă, instanța poate dispune încetarea executării pedepsei la locul de muncă, la cererea conducerii unității unde condamnatul își desfășoară activitatea sau a condamnatului.

Pedeapsa se consideră executată dacă în intervalul de timp de la încetarea executării pedepsei la locul de muncă și până la împlinirea duratei pedepsei, cel condamnat nu a săvârșit din nou o infracțiune. Dacă în același interval condamnatul a comis din nou o infracțiune, instanța poate dispune revocarea încetării executării pedepsei la locul de muncă, dispozițiile art. 61 și 86¹⁰alin. 3 fiind aplicabile în mod corespunzător.

Secțiunea IV Calculul pedepselor

Durata executării

Art. 87. - Durata executării pedepsei închisorii se socotește din ziua în care condamnatul începe să execute hotărârea definitivă de condamnare.

Ziua în care începe executarea pedepsei și ziua în care încetează se socotesc în durata executării.

Timpul în care condamnatul, în cursul executării pedepsei, se află bolnav în spital, intră în durata executării, afară de cazul în care și-a provocat în mod voit boala, iar această împrejurare se constată în cursul executării pedepsei.

În durata executării pedepsei închisorii la locul de muncă nu intră timpul în care condamnatul lipsește de la locul de muncă.

Computarea reținerii și a arestării preventive

Art. 88. - Timpul reținerii și al arestării preventive se scade din durata pedepsei închisorii pronunțate. Scăderea se face și atunci când condamnatul a fost urmărit sau judecat, în același timp ori în mod separat, pentru mai multe infracțiuni concurente, chiar dacă a fost scos de sub urmărire, s-a încetat urmărirea penală sau a fost achitat ori s-a încetat procesul penal pentru fapta care a determinat reținerea sau arestarea preventivă.

Scăderea reținerii și a arestării preventive se face și în caz de condamnare la amendă, prin înlăturarea în totul sau în parte a executării amenzii.

Computarea privațiunii de libertate executată în afara țării

Art. 89. - În cazul infracțiunilor săvârșite în condițiile art. 4, 5 sau 6, partea din pedeapsă, precum și reținerea și arestarea preventivă executate în afara teritoriului țării se scad din durata pedepsei aplicate pentru aceeași infracțiune de instanțele române.

TITLUL IV ÎNLOCUIREA RĂSPUNDERII PENALE

Condițiile înlocuirii

Art. 90. - Instanța poate dispune înlocuirea răspunderii penale cu răspunderea care atrage o sancțiune cu caracter administrativ, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea de cel mult un an sau amendă ori s-au săvârșit infracțiunile prevăzute în art. 208, 213, art. 215 alin. 1, art. 215¹ alin. 1, art. 217 alin. 1, art. 219 alin. 1, dacă valoarea pagubei nu depășește 10 lei sau infracțiunea prevăzută în art. 249, dacă valoarea pagubei nu depășește 50 lei;

Litera a) a fost modificată prin punctul 40. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

b) fapta, în conținutul ei concret și în împrejurările în care a fost săvârșită, prezintă un grad de pericol social redus și nu a produs urmări grave;

c) paguba pricinuită prin infracțiune a fost integral reparată până la pronunțarea hotărârii;

d) din atitudinea făptuitorului după săvârșirea infracțiunii rezultă că acesta regretă fapta;

e) sunt suficiente date că făptuitorul poate fi îndreptat fără a i se aplica o pedeapsă.

Înlocuirea răspunderii penale nu se poate dispune dacă făptuitorul a mai fost anterior condamnat sau i s-au mai aplicat de două ori sancțiuni cu caracter administrativ. Condamnarea se consideră inexistentă în situațiile prevăzute în art. 38.

Sanctiunile cu caracter administrativ

Paragraful a fost modificat prin punctul 4. din Ordonanța de urgență nr. 207/2000 începând cu 22.11.2000.

Art. 91. - Când instanța dispune înlocuirea răspunderii penale, aplică una dintre următoarele sancțiuni cu caracter administrativ:

- a) mustrarea;
- b) mustrarea cu avertisment;
- c) amenda de la 10 lei la 1.000 lei.

Litera c) a fost modificată prin punctul 41. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 91. a fost modificat prin punctul 4. din Ordonanța de urgență nr. 207/2000 începând cu 22.11.2000.

Art. 92. - Abrogat.

Art. 93. - Abrogat.

Art. 94. - Abrogat.

Art. 95. - Abrogat.

Art. 96. - Abrogat.

Art. 97. - Abrogat.

Înlocuirea în caz de pluralitate de infractori sau de infracțiuni

Art. 98. - În caz de participație, înlocuirea răspunderii penale poate avea loc numai pentru acei făptuitori față de care sunt îndeplinite condițiile prevăzute în prezentul titlu. Înlocuirea răspunderii penale poate fi dispusă și în cazul concursului de infracțiuni, dacă pentru fiecare infracțiune aflată în concurs sunt îndeplinite condițiile de înlocuire a răspunderii penale.

TITLUL V MINORITATEA

Limitele răspunderii penale

Art. 99. - Minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani nu răspunde penal.

Minorul care are vârsta între 14 și 16 ani răspunde penal, numai dacă se dovedește că a săvârșit fapta cu discernământ.

Minorul care a împlinit vârsta de 16 ani răspunde penal.

Consecințele răspunderii penale

Art. 100. - Față de minorul care răspunde penal se poate lua o măsură educativă ori i se poate aplica o pedeapsă. La alegerea sancțiunii se ține seama de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de starea fizică, de dezvoltarea intelectuală și morală, de comportarea lui, de condițiile în care a fost crescut și în care a trăit și de orice alte elemente de natură să caracterizeze persoana minorului.

Pedeapsa se aplică numai dacă se apreciază că luarea unei măsuri educative nu este suficientă pentru îndreptarea minorului.

Măsurile educative

Art. 101. - Măsurile educative care se pot lua față de minor sunt:

- a) muștrarea;
- b) libertatea supravegheată;
- c) internarea într-un centru de reeducare;
- d) internarea într-un institut medical-educativ.

Muștrarea

Art. 102. - Măsura educativă a muștrării constă în dojenirea minorului, în arătarea pericolului social al faptei săvârșite, în sfătuiră minorului să se poarte în așa fel încât să dea dovadă de îndreptare, atrăgându-i-se totodată atenția că dacă va săvârși din nou o infracțiune, se va lua față de el o măsură mai severă sau i se va aplica o pedeapsă.

Libertatea supravegheată

Art. 103. - Măsura educativă a libertății supravegheate constă în lăsarea minorului în libertate pe timp de un an, sub supraveghere deosebită. Supravegherea poate fi încredințată, după caz, părinților minorului, celui care l-a înfiat sau tutorelui. Dacă aceștia nu pot asigura supravegherea în condiții satisfăcătoare, instanța dispune încredințarea supravegheții minorului, pe același interval de timp, unei persoane de încredere, de preferință unei rude mai apropiate, la cererea acesteia, ori unei instituții legal însărcinate cu supravegherea minorilor.

Instanța pune în vedere, celui căruia i s-a încredințat supravegherea, îndatorirea de a veghea îndeaproape asupra minorului, în scopul îndreptării lui. De asemenea, i se pune în vedere că are obligația să înștiințeze instanța de îndată, dacă minorul se sustrage de la supravegherea ce se exercită asupra lui sau are purtări rele ori a săvârșit din nou o faptă prevăzută de legea penală.

Instanța poate să impună minorului respectarea uneia sau mai multora din următoarele obligații:

- a) să nu frecventeze anumite locuri stabilite;
- b) să nu intre în legătură cu anumite persoane;
- c) să presteze o activitate neremunerată într-o instituție de interes public fixată de instanță, cu o durată între 50 și 200 de ore, de maximum 3 ore pe zi, după programul de școală, în zilele nelucrătoare și în vacanță.

Instanța atrage atenția minorului asupra consecințelor comportării sale.

După luarea măsurii libertății supravegheate, instanța încunoștințează școala unde minorul învață sau unitatea la care este angajat și, după caz, instituția la care prestează activitatea stabilită de instanță.

Dacă înăuntrul termenului prevăzut în alin. 1 minorul se sustrage de la supravegherea ce se exercită asupra lui sau are purtări rele, ori săvârșește o faptă prevăzută de legea penală, instanța revocă libertatea supravegheată și ia față de minor măsura internării într-un centru de reeducare. Dacă fapta prevăzută de legea penală constituie infracțiune, instanța ia măsura internării sau aplică o pedeapsă.

Termenul de un an prevăzut în alin. 1 curge de la data punerii în executare a libertății supravegheate.

Internarea într-un centru de reeducare

Art. 104. - Măsura educativă a internării într-un centru de reeducare se ia în scopul reeducării minorului, căruia i se asigură posibilitatea de a dobândi învățătura necesară și o pregătire profesională potrivit cu aptitudinile sale.

Măsura internării se ia față de minorul în privința căruia celelalte măsuri educative sunt neîndestulătoare.

Internarea într-un institut medical-educativ

Art. 105. - Măsura internării într-un institut medical-educativ se ia față de minorul care, din cauza stării sale fizice sau psihice, are nevoie de un tratament medical și de un regim special de educație.

Durata măsurilor

Art. 106. - Măsurile prevăzute în art. 104 și 105 se iau pe timp nedeterminat, însă nu pot dura decât până la împlinirea vârstei de 18 ani. Măsura prevăzută în art. 105 trebuie să fie ridicată de îndată ce a dispărut cauza care a impus luarea acesteia. Instanța, dispunând ridicarea măsurii prevăzute în art. 105, poate, dacă este cazul, să ia față de minor măsura internării într-un centru de reeducare.

La data când minorul devine major, instanța poate dispune prelungirea internării pe o durată de cel mult 2 ani, dacă aceasta este necesară pentru realizarea scopului internării.

Liberarea minorului înainte de a deveni major

Art. 107. - Dacă a trecut cel puțin un an de la data internării în centrul de reeducare și minorul a dat dovezi temeinice de îndreptare, de sărquintă la învățatură și la însușirea pregătirii profesionale, se poate dispune liberarea acestuia înainte de a deveni major.

Revocarea liberării sau internării minorului

Art. 108. - Dacă în perioada liberării acordate potrivit articolului precedent, minorul are o purtare necorespunzătoare, se poate dispune revocarea liberării.

Dacă în perioada internării într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ ori a liberării înainte de a deveni major, minorul săvârșește din nou o infracțiune pentru care se apreciază că este cazul să i se aplice pedeapsa închisorii, instanța revocă internarea. În cazul când nu este necesară o pedeapsă, se menține măsura internării și se revocă liberarea.

Pedepsele pentru minori

Art. 109. - Pedepsele ce se pot aplica minorului sunt închisoarea sau amenda prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită. Limitele pedepselor se reduc la jumătate. În urma reducerii, în nici un caz minimul pedepsei nu va depăși 5 ani.

Când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață, se aplică minorului închisoarea de la 5 la 20 de ani.

Pedepsele complementare nu se aplică minorului.

Alineatul a fost modificat prin alineatul din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Condamnările pronunțate pentru fapte săvârșite în timpul minorității nu atrag incapacități sau decăderi.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei

Art. 110. - În caz de suspendare condiționată a executării pedepsei aplicate minorului, termenul de încercare se compune din durata pedepsei închisorii, la care se adaugă un interval de timp de la 6 luni la 2 ani, fixat de instanță. Dacă pedeapsa aplicată este amenda, termenul de încercare este de 6 luni.

Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere sau sub control

Art. 110¹. - O dată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii aplicate minorului în condițiile art. 110, instanța poate dispune, pe durata termenului de încercare, dar până la împlinirea vârstei de 18 ani, încredințarea supravegherii minorului unei persoane sau instituții din cele arătate în art. 103, putând stabili, totodată, pentru minor una sau mai multe obligații dintre cele prevăzute în art. 103 alin. 3, iar după împlinirea vârstei de 18 ani, respectarea de către acesta a măsurilor de supraveghere ori a obligațiilor prevăzute în art. 86³.

Dispozițiile art. 81 alin. 3 și 4, art. 82 alin. 3, art. 83, 84 și 86 se aplică în mod corespunzător.

Sustragerea minorului de la îndeplinirea obligațiilor prevăzute în art. 103 alin. 3 poate atrage revocarea suspendării condiționate. În cazul neîndeplinirii măsurilor de supraveghere ori a obligațiilor stabilite de instanță, potrivit art. 86³, se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 86⁴ alin. 2.

Dispozițiile alineatelor precedente se aplică în mod corespunzător și în caz de liberare condiționată a minorului.

TITLUL VI **MĂSURILE DE SIGURANȚĂ**

Capitolul I **DISPOZIȚII GENERALE**

Scopul măsurilor de siguranță

Art. 111. - Măsurile de siguranță au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală.

Măsurile de siguranță se iau față de persoanele care au comis fapte prevăzute de legea penală.

Măsurile de siguranță se pot lua chiar dacă făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă, cu excepția măsurii prevăzute în art. 112 lit. d).

Felurile măsurilor de siguranță

Art. 112. - Măsurile de siguranță sunt:

- a) obligarea la tratament medical;
- b) internarea medicală;
- c) interzicerea de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie, o meserie ori o altă ocupație;
- d) interzicerea de a se afla în anumite localități;
- e) expulzarea străinilor;
- f) confiscarea specială.

g) interdicția de a reveni în locuința familiei pe o perioadă determinată.

Litera g) a fost introdusă prin punctul 2. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

Capitolul II **REGIMUL MĂSURILOR DE SIGURANȚĂ**

Obligarea la tratament medical

Art. 113. - Dacă făptuitorul, din cauza unei boli ori a intoxicației cronice prin alcool, stupefiante sau alte asemenea substanțe, prezintă pericol pentru societate, poate fi obligat a se prezenta în mod regulat la tratament medical până la însănătoșire.

Când persoana față de care s-a luat această măsură nu se prezintă regulat la tratament, se poate dispune internarea medicală.

Dacă persoana obligată la tratament este condamnată la pedeapsa detențiunii pe viață sau la pedeapsa închisorii, tratamentul se efectuează și în timpul executării pedepsei.

Măsura obligării la tratament medical poate fi luată în mod provizoriu și în cursul urmăririi penale sau al judecării.

Internarea medicală

Art. 114. - Când făptuitorul este bolnav mintal ori toxicoman și se află într-o stare care prezintă pericol pentru societate, se poate lua măsura internării într-un institut medical de specialitate, până la însănătoșire.

Această măsură poate fi luată în mod provizoriu și în cursul urmăririi penale sau al judecării.

Interzicerea unei funcții sau profesii

Art. 115. - Când făptuitorul a săvârșit fapta datorită incapacității, nepregătirii sau altor cauze care îl fac impropriu pentru ocuparea unei anumite funcții, ori pentru exercitarea unei profesii, meserii sau altei ocupații, se poate lua măsura interzicerii de a ocupa acea funcție sau de a exercita acea profesie, meserie ori ocupație.

Această măsură poate fi revocată la cerere, după trecerea unui termen de cel puțin un an, dacă se constată că temeiurile care au impus luarea ei au încetat. O nouă cerere nu se poate face decât după trecerea unui termen de cel puțin un an de la data respingerii cererii anterioare.

Interzicerea de a se afla în anumite localități

Art. 116. - Când persoana condamnată la pedeapsa închisorii de cel puțin un an a mai fost condamnată pentru alte infracțiuni, dacă instanța constată că prezența acesteia în localitatea unde a săvârșit infracțiunea sau în alte localități constituie un pericol grav pentru societate, poate lua față de această persoană măsura interzicerii de a se afla în acea localitate sau în alte localități anume determinate prin hotărârea de condamnare.

Condiția ca făptuitorul să fi fost condamnat anterior pentru alte infracțiuni nu se cere, când se pronunță o condamnare mai mare de 5 ani.

Această măsură poate fi luată pe o durată până la 5 ani și poate fi prelungită dacă pericolul social subsistă. Prolungirea nu poate depăși durata măsurii luate inițial.

În cazul infracțiunilor de furt, tâlhărie, speculă, ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, cerșetorie, prostituție, viol, relații sexuale între persoane de același sex și perversiune sexuală, măsura de siguranță poate fi luată oricare ar fi pedeapsa aplicată, durata sau cuantumul acesteia și chiar dacă făptuitorul nu a mai fost condamnat anterior pentru alte infracțiuni.

Măsura de siguranță poate fi revocată la cerere sau din oficiu, după trecerea unui termen de cel puțin un an, dar numai dacă temeiurile care au impus luarea ei au încetat. O nouă cerere nu se poate face decât după trecerea unui termen de cel puțin un an de la data respingerii cererii anterioare.

Expulzarea

Art. 117. - Cetățeanului străin care a comis o infracțiune i se poate interzice rămânerea pe teritoriul țării.

Dispoziția alineatului precedent se aplică și persoanei fără cetățenie care nu are domiciliu în țară.

În cazul în care expulzarea însoțește pedeapsa închisorii, aducerea la îndeplinire a expulzării are loc după executarea pedepsei.

Persoanele prevăzute în prezentul articol nu vor fi expulzate dacă există motive serioase de a se crede că riscă să fie supuse la tortură în statul în care urmează a fi expulzate.

Confiscarea specială

Paragraful a fost modificat prin punctul 42. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 118. - Sunt supuse confiscării speciale:

a) bunurile produse prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală;

b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, la săvârșirea unei infracțiuni, dacă sunt ale infractorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor. Această măsură nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor săvârșite prin presă;

c) bunurile produse, modificate sau adaptate în scopul săvârșirii unei infracțiuni, dacă au fost utilizate la comiterea acesteia și dacă sunt ale infractorului. Când bunurile aparțin altei persoane confiscarea se dispune dacă producerea, modificarea sau adaptarea a fost efectuată de proprietar ori de infractor cu știința proprietarului;

d) bunurile care au fost date pentru a determina săvârșirea unei fapte sau pentru a răsplăti pe făptuitor;

e) bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia;

f) bunurile a căror deținere este interzisă de lege.

În cazul prevăzut în alin. 1 lit. b), dacă valoarea bunurilor supuse confiscării este vădit disproporționată față de natura și gravitatea infracțiunii, se dispune confiscarea în parte, prin echivalent bănesc, ținând seama de urmarea infracțiunii și de contribuția bunului la producerea acesteia.

În cazurile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c), dacă bunurile nu pot fi confiscate, întrucât nu sunt ale infractorului, iar persoana căreia îi aparțin nu a cunoscut scopul folosirii lor, se confiscă echivalentul în bani al acestora.

Dacă bunurile supuse confiscării nu se găsesc, în locul lor se confiscă bani și bunuri până la concurența valorii acestora.

Se confiscă, de asemenea, bunurile și banii obținuți din exploatarea sau folosirea bunurilor supuse confiscării, cu excepția bunurilor prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).

Instanța poate să nu dispună confiscarea bunului dacă acesta face parte din mijloacele de existență, de trebuință zilnică ori de exercitare a profesiei infractorului sau a persoanei asupra căreia ar putea opera măsura confiscării speciale.

Art. 118. a fost modificat prin punctul 42. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Interdicția de a reveni în locuința familiei pe o perioadă determinată

Paragraful a fost introdus prin punctul 3. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

Art. 118¹. - Când persoana condamnată la pedeapsa închisorii de cel puțin un an pentru loviri sau orice alte acte de violență cauzatoare de suferințe fizice și psihice, săvârșite asupra membrilor familiei, dacă instanța constată că prezența acesteia în locuința familiei constituie un pericol grav pentru ceilalți membri ai familiei, poate lua față de această persoană măsura interzicerii de a reveni în locuința familiei, la cererea părții vătămate. Această măsură poate fi luată pe o durată de până la 2 ani.

Art. 118¹. a fost introdus prin punctul 3. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

TITLUL VII

CAUZELE CARE ÎNLĂTURĂ RĂSPUNDEREA PENALĂ SAU CONSECINȚELE CONDAMNĂRII

Capitolul I

AMNISTIA ȘI GRAȚIEREA

Efectele amnistiei

Art. 119. - Amnistia înlătură răspunderea penală pentru fapta săvârșită. Dacă intervine după condamnare, ea înlătură și executarea pedepsei pronunțate, precum și celelalte consecințe ale condamnării. Amenda încasată anterior amnistiei nu se restituie.

Amnistia nu are efecte asupra măsurilor de siguranță, măsurilor educative și asupra drepturilor persoanei vătămate.

Efectele grațierii

Art. 120. - Grațierea are ca efect înlăturarea, în totul sau în parte, a executării pedepsei ori comutarea acesteia în alta mai ușoară.

Grațierea are efecte și asupra pedepselor a căror executare este suspendată condiționat. În acest caz, partea din termenul de încercare care reprezintă durata pedepsei pronunțate de instanță se reduce în mod corespunzător. Dacă suspendarea condiționată este revocată sau anulată, se execută numai partea de pedeapsă rămasă negrațiată.

Grațierea nu are efecte asupra pedepselor complementare, afară de cazul când se dispune altfel prin actul de grațiere.

Alineatul a fost modificat prin alineatul din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Grațierea nu are efecte asupra măsurilor de siguranță și măsurilor educative.

Capitolul II **PRESCRIȚIA**

Prescripția răspunderii penale

Art. 121. - Prescripția înlătură răspunderea penală.

Prescripția nu înlătură răspunderea penală în cazul infracțiunilor contra păcii și omenirii.

Termenele de prescripție a răspunderii penale

Art. 122. - Termenele de prescripție a răspunderii penale pentru persoana fizică sunt:

- a) 15 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani;
- b) 10 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, dar care nu depășește 15 ani;
- c) 8 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 10 ani;
- d) 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani;
- e) 3 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii care nu depășește un an sau amenda.

Alineatul a fost modificat prin punctul 43. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Termenele de prescripție a răspunderii penale pentru persoana juridică sunt:

- a) 10 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită de persoana fizică pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani;
- b) 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită de persoana fizică pedeapsa închisorii de cel mult 10 ani sau amenda.

Alineatul a fost introdus prin punctul 44. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Termenele arătate în prezentul articol se socotesc de la data săvârșirii infracțiunii. În cazul infracțiunilor continue termenul curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, iar în cazul infracțiunilor continuate, de la data săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni.

Răspunderea penală a persoanei juridice se prescrie în condițiile prevăzute de lege pentru persoana fizică, dispozițiile prevăzute în art. 121-124 aplicându-se în mod corespunzător.

Alineatul a fost introdus prin punctul 45. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Înteruperea cursului prescripției

Art. 123. - Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 122 se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act care, potrivit legii, trebuie comunicat învinutului sau inculpatului în desfășurarea procesului penal.

După fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție. Întreruperea cursului prescripției produce efecte față de toți participanții la infracțiune, chiar dacă actul de întrerupere privește numai pe unii dintre ei.

Prescripția specială

Art. 124. - Prescripția înlătură răspunderea penală oricâte întreruperi ar interveni, dacă termenul de prescripție prevăzut în art. 122 este depășit cu încă jumătate.

Prescripția executării pedepsei

Art. 125. - Prescripția înlătură executarea pedepsei principale.

Prescripția nu înlătură executarea pedepselor principale pronunțate pentru infracțiunile contra păcii și omenirii.

Termenele de prescripție a executării pedepsei

Art. 126. - Termenele de prescripție a executării pedepsei pentru persoana fizică sunt:

- a) 20 de ani, când pedeapsa care urmează a fi executată este detențiunea pe viață sau închisoarea mai mare de 15 ani;
- b) 5 ani, plus durata pedepsei ce urmează a fi executată, dar nu mai mult de 15 ani, în cazul celorlalte pedepse cu închisoarea;
- c) 3 ani, în cazul când pedeapsa este amenda.

Alineatul a fost modificat prin punctul 46. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Termenul de prescripție a executării pedepsei amenzii aplicate persoanei juridice este de 5 ani.

Alineatul a fost introdus prin punctul 47. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Executarea pedepselor complementare aplicate persoanelor juridice ce nu pot fi dizolvate sau a căror activitate nu poate fi suspendată se prescrie într-un termen de 3 ani, care curge de la data la care pedeapsa amenzii a fost executată sau considerată ca executată.

Termenul de prescripție a executării sancțiunilor cu caracter administrativ prevăzute în art. 18¹ și în art. 91 este de un an.

Termenele arătate în alin. 1 și 1¹ se socotesc de la data când hotărârea de condamnare a rămas definitivă, iar cele arătate în alin. 2 curge de la rămânerea definitivă a hotărârii sau, după caz, de la data când poate fi pusă în executare, potrivit legii, ordonanța prin care s-a aplicat sancțiunea.

Alineatul a fost modificat prin punctul 48. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

În cazul revocării suspendării condiționate a executării pedepsei, a suspendării executării pedepsei sub supraveghere sau, după caz, a executării pedepsei la locul de muncă, termenul de prescripție începe să curgă de la data când hotărârea de revocare a rămas definitivă.

Măsurile de siguranță nu se prescriu.

Înteruperea cursului prescripției executării

Art. 127. - Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 126 se întrerupe prin începerea executării pedepsei sau prin săvârșirea din nou a unei infracțiuni.

Sustragerea de la executare, după începerea executării pedepsei, face să curgă un nou termen de prescripție de la data sustragerii.

Suspendarea cursului prescripției

Art. 128. - Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 122 este suspendat pe timpul cât o dispoziție legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neînlăturat împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal.

Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 126 este suspendat în cazurile și condițiile prevăzute în Codul de procedură penală.

Prescripția își reia cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare.

Termenele de prescripție pentru minori

Art. 129. - Termenele de prescripție a răspunderii penale și a executării pedepsei se reduc la jumătate pentru cei care la data săvârșirii infracțiunii erau minori.

Prescripția executării pedepsei care a înlocuit pedeapsa detențiunii pe viață

Art. 130. - Executarea pedepsei închisorii, atunci când aceasta înlocuiește pedeapsa detențiunii pe viață, se prescrie în 20 de ani. Termenul de prescripție curge de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la detențiunea pe viață.

Capitolul III LIPSA PLÂNGERII PREALABILE ȘI ÎMPĂCAREA PĂRȚILOR

Lipsa plângerii prealabile

Art. 131. - În cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plângeri prealabile de către persoana vătămată, lipsa acestei plângeri înlătură răspunderea penală.

Retragerea plângerii prealabile, de asemenea, înlătură răspunderea penală.

Fapta care a adus vătămare mai multor persoane atrage răspunderea penală, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut sau se menține numai de către una dintre ele.

Fapta atrage răspunderea penală a tuturor participanților la săvârșirea ei, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut sau se menține cu privire numai la unul dintre ei.

În cazul în care cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă, acțiunea penală se pune în mișcare și din oficiu.

Împăcarea părților

Art. 132. - Împăcarea părților în cazurile prevăzute de lege înlătură răspunderea penală și stinge și acțiunea civilă.

Împăcarea este personală și produce efecte numai dacă intervine până la rămânerea definitivă a hotărârii.

Pentru persoanele lipsite de capacitate de exercițiu împăcarea se face numai de reprezentanții lor legali. Cei cu capacitate de exercițiu restrânsă se pot împăca cu încuviințarea persoanelor prevăzute de lege. Împăcarea produce efecte și în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu.

Capitolul IV REABILITAREA

Efectele reabilitării

Art. 133. - Reabilitarea face să înceteze decăderile și interdicțiile, precum și incapacitățile care rezultă din condamnare.

Reabilitarea nu are ca urmare obligația de reintegrare în funcția din care infractorul a fost scos în urma condamnării ori de rechemare în cadrele permanente ale forțelor armate sau de redare a gradului militar pierdut.

De asemenea, reabilitarea nu are efecte asupra măsurilor de siguranță, cu excepția celei prevăzute în art. 112 lit. d).

Reabilitarea de drept

Paragraful a fost modificat prin punctul 49. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Art. 134. - Reabilitarea persoanei fizice are loc de drept în cazul condamnării la amendă sau la pedeapsa închisorii care nu depășește un an, dacă în decurs de 3 ani condamnatul nu a săvârșit nicio altă infracțiune.

Reabilitarea persoanei juridice are loc de drept dacă în decurs de 3 ani, de la data la care pedeapsa amenzii sau, după caz, pedeapsa complementară, a fost executată sau considerată ca executată și persoana juridică nu a mai săvârșit nicio altă infracțiune.

Art. 134. a fost modificat prin punctul 49. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Reabilitarea judecătorească

Art. 135. - Condamnatul poate fi reabilitat, la cerere, de instanța judecătorească:

a) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de un an până la 5 ani, după trecerea unui termen de 4 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate;

b) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani până la 10 ani, după trecerea unui termen de 5 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate;

c) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, după trecerea unui termen de 7 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate;

d) în cazul pedepsei detențiunii pe viață comutate sau înlocuite cu pedeapsa închisorii, după trecerea unui termen de 7 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei cu închisoare.

Procurorul general poate dispune, în cazuri excepționale, reducerea termenelor prevăzute în acest articol.

Calculul termenului de reabilitare

Art. 136. - Termenele prevăzute în art. 134 și 135 se socotesc de la data când a luat sfârșit executarea pedepsei principale sau de la data când aceasta s-a prescris.

Pentru cei condamnați la pedeapsa cu amendă termenul curge din momentul în care amenda a fost achitată sau executarea ei s-a stins în alt mod.

În caz de grațiere totală sau de grațiere a restului de pedeapsă, termenul curge de la data actului de grațiere.

Condițiile reabilitării judecătorești

Art. 137. - Cererea de reabilitare judecătorească se admite dacă cel condamnat întrunește următoarele condiții:

a) nu a suferit o nouă condamnare în intervalul prevăzut în art. 135;

b) își are asigurată existența prin muncă sau prin alte mijloace oneste, precum și în cazul când are vârsta de a fi pensionat sau este incapabil de muncă;

c) a avut o bună conduită;

d) a achitat în întregime cheltuielile de judecată și despăgubirile civile la plata cărora a fost obligat, afară de cazul când partea vătămată a renunțat la despăgubiri, sau când instanța constată că cel condamnat și-a îndeplinit în mod regulat obligațiile privitoare la dispozițiile civile din hotărârea de condamnare.

Când instanța constată că nu este îndeplinită condiția de la lit. d), dar aceasta nu se datorește reiei-voințe a condamnatului, poate dispune reabilitarea.

Reînnoirea cererii de reabilitare

Art. 138. - În caz de respingere a cererii de reabilitare, nu se poate face o nouă cerere decât după un termen de 3 ani, în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, după un termen de 2 ani în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani și după un termen de un an în celelalte cazuri; aceste termene se socotesc de la data respingerii cererii.

Condițiile arătate în art. 137 trebuie să fie îndeplinite și pentru intervalul de timp care a precedat noua cerere.

Când respingerea cererii se bazează pe lipsă de forme, ea poate fi reînnoită potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

Anularea reabilitării

Art. 139. - Reabilitarea judecătorească va fi anulată când după acordarea ei s-a descoperit că cel reabilitat mai suferise o altă condamnare, care dacă ar fi fost cunoscută, ducea la respingerea cererii de reabilitare.

TITLUL VIII ÎNȚELESUL UNOR TERMENI SAU EXPRESII ÎN LEGEA PENALĂ

Dispoziții generale

Art. 140. - Ori de câte ori legea penală folosește un termen sau o expresie din cele arătate în prezentul titlu, înțelesul acestora este cel prevăzut în articolele următoare, afară de cazul când legea penală dispune altfel.

Legea penală

Art. 141. - Prin "lege penală" se înțelege orice dispoziție cu caracter penal cuprinsă în legi sau decrete.

Pedeapsă prevăzută de lege

Paragraful a fost introdus prin punctul 50. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 141¹. - Prin pedeapsă prevăzută de lege se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.

Art. 141¹. a fost introdus prin punctul 50. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Teritoriul

Art. 142. - Prin termenul "teritoriu" din expresiile "teritoriul României" și "teritoriul țării" se înțelege întinderea de pământ și apele cuprinse între frontiere, cu subsolul și spațiul aerian, precum și marea teritorială cu solul, subsolul și spațiul aerian ale acesteia.

Infrațiune săvârșită pe teritoriul țării

Art. 143. - Prin "infrațiune săvârșită pe teritoriul țării" se înțelege orice infracțiune comisă pe teritoriul arătat în art. 142 sau pe o navă ori o aeronavă română.

Infrațiunea se consideră săvârșită pe teritoriul țării și atunci când pe acest teritoriu ori pe o navă sau aeronavă română s-a efectuat numai un act de executare ori s-a produs rezultatul infracțiunii.

Săvârșirea unei infracțiuni

Art. 144. - Prin "săvârșirea unei infracțiuni" sau "comiterea unei infracțiuni" se înțelege săvârșirea oricăreia dintre faptele pe care legea le pedepsește ca infracțiune consumată sau ca tentativă, precum și participarea la comiterea acestora ca autor, instigator sau complice.

Public

Art. 145. - Prin termenul "public" se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.

Consecințe deosebit de grave

Paragraful a fost modificat prin punctul 51. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 146. - Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice.

Art. 146. a fost modificat prin punctul 51. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Funcționar public și funcționar

Art. 147. - Prin "funcționar public" se înțelege orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.

Prin "funcționar" se înțelege persoana menționată în alin. 1, precum și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în acel alineat.

Art. 148. - Abrogat.

Rude apropiate

Art. 149. - "Rude apropiate" sunt ascendenții și descendenții, frații și surorile, copiii acestora, precum și persoanele devenite prin înfiere, potrivit legii, astfel de rude.

Dispozițiile din legea penală privitoare la rude apropiate, în limitele prevăzute de alineatul precedent, se aplică în caz de înfiere cu efecte depline, persoanei înfiate cât și descendenților acesteia și în raport cu rudele firești, iar în caz de înfiere cu efecte restrânse, înfiatului cât și descendenților acestuia și în raport cu rudele înfiatorului.

Membri de familie

Paragraful a fost introdus prin punctul 4. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

Art. 149¹. - Prin membru de familie se înțelege soțul sau ruda apropiată, dacă aceasta din urmă locuiește și gospodărește împreună cu făptuitorul.

Art. 149¹. a fost introdus prin punctul 4. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

Secrete de stat și înscrisuri oficiale

Art. 150. - "Secrete de stat" sunt documentele și datele care prezintă în mod vădit acest caracter, precum și cele declarate sau calificate astfel prin hotărâre a Guvernului.

"Înscris oficial" este orice înscris care emană de la o unitate din cele la care se referă art. 145 sau care aparține unei asemenea unități.

Arme

Art. 151. - "Arme" sunt instrumentele, piesele sau dispozitivele astfel declarate prin dispoziții legale.

Sunt asimilate armelor orice alte obiecte de natură a putea fi folosite ca arme și care au fost întrebuințate pentru atac.

Faptă săvârșită în public

Art. 152. - Fapta se consideră săvârșită "în public" atunci când a fost comisă:

- a) într-un loc care prin natura sau destinația lui este totdeauna accesibil publicului, chiar dacă nu este prezentă nici o persoană;
- b) în orice alt loc accesibil publicului, dacă sunt de față două sau mai multe persoane;
- c) în loc neaccesibil publicului, cu intenția însă ca fapta să fie auzită sau văzută și dacă acest rezultat s-a produs față de două sau mai multe persoane;
- d) într-o adunare sau reuniune de mai multe persoane, cu excepția reuniunilor care pot fi considerate că au caracter de familie, datorită naturii relațiilor dintre persoanele participante;
- e) prin orice mijloace cu privire la care făptuitorul și-a dat seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului.

Timp de război

Art. 153. - "Timp de război" este intervalul de timp de la data declarării mobilizării sau de la începerea operațiilor de război până la data trecerii armatei la starea de pace.

Calculul timpului

Art. 154. - La calcularea timpului ziua se socotește de 24 de ore și săptămâna de 7 zile. Luna și anul se socotesc împlinite cu o zi înainte de ziua corespunzătoare datei de la care au început să curgă.

PARTEA SPECIALĂ

TITLUL I

INFRAȚIUNI CONTRA SIGURANȚEI STATULUI

Trădarea

Art. 155. - Fapta cetățeanului român sau a persoanei fără cetățenie, domiciliată pe teritoriul statului român, de a intra în legătură cu o putere sau cu o organizație străină ori cu agenți ai acestora, în scopul de a suprima sau știrbi unitatea și indivizibilitatea, suveranitatea sau independența statului, prin acțiuni de provocare de război contra țării sau de înlesnire a ocupației militare străine, ori de subminare economică sau politică a statului, ori de aservire față de o putere străină, sau de ajutorare a unei puteri străine pentru desfășurarea unei activități dușmănoase împotriva siguranței statului, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Trădarea prin ajutarea inamicului

Art. 156. - Fapta cetățeanului român sau a persoanei fără cetățenie domiciliată pe teritoriul statului român, care, în timp de război:

- a) predă teritorii, orașe, poziții de apărare, depozite ori instalații ale forțelor armate române sau care servesc apărării;
- b) predă nave, aeronave, mașini, aparate, armament sau orice alte materiale care pot sluji purtării războiului;
- c) procură dușmanului oameni, valori și materiale de orice fel;
- d) trece de partea inamicului sau efectuează alte acțiuni care sunt de natură să favorizeze activitatea dușmanului ori să slăbească puterea de luptă a forțelor armate române sau a armatelor aliate,
se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează cetățeanul român sau persoana fără cetățenie domiciliată pe teritoriul statului român, care, în timp de război, luptă sau face parte din formații de luptă împotriva statului român sau a aliaților săi.

Trădarea prin transmitere de secrete

Art. 157. - Transmiterea secretelor de stat unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora, precum și procurarea de documente sau date ce constituie secrete de stat, ori deținerea de asemenea documente de către acei care nu au calitatea de a le cunoaște, în scopul transmiterii lor unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora, săvârșite de un cetățean român sau de o persoană fără cetățenie domiciliată pe teritoriul statului român, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Aceleași fapte, dacă privesc alte documente sau date care prin caracterul și importanța lor fac ca fapta săvârșită să pericliteze siguranța statului, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Acțiunile dușmănoase contra statului

Art. 158. - Faptele prevăzute în art. 155 și în art. 156, săvârșite de un cetățean străin sau de o persoană fără cetățenie care nu domiciliază pe teritoriul statului român, se pedepsesc cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Spionajul

Art. 159. - Faptele prevăzute în art. 157, săvârșite de un cetățean străin sau de o persoană fără cetățenie care nu domiciliază pe teritoriul statului român, se pedepsesc cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Atentatul care pune în pericol siguranța statului

Art. 160. - Atentatul săvârșit contra vieții, integrității corporale ori sănătății unei persoane care îndeplinește o activitate importantă de stat sau altă activitate publică importantă, în împrejurări care fac ca fapta să pună în pericol siguranța statului, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Atentatul contra unei colectivități

Art. 161. - Atentatul săvârșit contra unei colectivități prin otrăviri în masă, provocare de epidemii sau prin orice alt mijloc, de natură să slăbească puterea de stat, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Subminarea puterii de stat

Art. 162. - Acțiunea armată de natură să slăbească puterea de stat se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Orice alte acțiuni violente săvârșite de mai multe persoane împreună, de natură să atragă aceleași urmări, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Actele de diversiune

Art. 163. - Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare, în întregime sau în parte, prin explozii, incendii sau în orice alt mod, a uzinelor, instalațiilor industriale, mașinilor, căilor de comunicație, mijloacelor de transport, mijloacelor de telecomunicație, construcțiilor, produselor industriale sau agricole, ori a altor bunuri, dacă fapta este de natură să aducă în orice mod atingere siguranței statului, se pedepsesc cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 164. - Abrogat.

Subminarea economiei naționale

Art. 165. - Fapta de a folosi o unitate din cele la care se referă art. 145, ori de a împiedica activitatea normală a acesteia, dacă fapta este de natură să submineze economia națională, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă fapta prevăzută în alineatul precedent a produs pagube importante economiei naționale, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Propaganda în favoarea statului totalitar

Art. 166. - Propaganda în vederea instaurării unui stat totalitar, săvârșită prin orice mijloace, în public, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi.

Propaganda constă în răspândirea, în mod sistematic, sau în apologia unor idei, concepții sau doctrine cu intenția de a convinge și de a atrage noi adepți.

Acțiuni împotriva ordinii constituționale

Paragraful a fost modificat prin punctul 52. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 166¹. - Întreprinderea oricărei acțiuni pentru schimbarea prin acțiuni ilegale și prin violență a ordinii constituționale sau a caracterului național, suveran, independent, unitar și indivizibil al statului român se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 166¹. a fost modificat prin punctul 52. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Complotul

Art. 167. - Inițierea sau constituirea unei asociații sau grupări în scopul săvârșirii vreuneia dintre infracțiunile prevăzute în art. 155-163, 165 și 166¹, ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unei astfel de asociații sau grupări se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Pedeapsa pentru complot nu poate fi mai mare decât sancțiunea prevăzută de lege pentru cea mai gravă dintre infracțiunile care intră în scopul asociației sau grupării.

Dacă faptele prevăzute în alin. 1 au fost urmate de săvârșirea unei infracțiuni, se aplică regulile de la concursul de infracțiuni.

Nu se pedepsește persoana care, săvârșind fapta prevăzută în alin. 1 sau 3, o denunță mai înainte de a fi fost descoperită.

Compromiterea unor interese de stat

Art. 168. - Distrugerea, alterarea ori ascunderea unui document sau înscris în care sunt stabilite drepturi ale statului român în raport cu o putere străină, dacă fapta este de natură a compromite interesele de stat, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Comunicarea de informații false

Paragraful a fost modificat prin punctul 53. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 168¹. - Comunicarea sau răspândirea, prin orice mijloace, de știri, date sau informații false ori de documente falsificate, dacă prin aceasta se pune în pericol siguranța statului, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Art. 168¹. a fost modificat prin punctul 53. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Divulgarea secretului care periclitează siguranța statului

Art. 169. - Divulgarea unor documente sau a unor date care constituie secrete de stat ori a altor documente sau date, de către cel care le cunoaște datorită atribuțiilor de serviciu, dacă fapta este de natură să pună în pericol siguranța statului, se pedepsește cu închisoare de la 7 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Deținerea în afara îndatoririlor de serviciu a unui document ce constituie secret de stat, dacă fapta este de natură să pună în pericol siguranța statului, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 10 ani.

Cu pedeapsa prevăzută în alin. 2 se sancționează deținerea în afara îndatoririlor de serviciu a altor documente în vederea divulgării, dacă fapta este de natură să pună în pericol siguranța statului.

Dacă faptele prevăzute în alineatele precedente sunt săvârșite de orice altă persoană, pedeapsa este închisoarea de la unu la 7 ani.

Nedenunțarea

Art. 170. - Omisiunea de a denunța de îndată săvârșirea vreuneia dintre infracțiunile prevăzute în art. 155-163, 165, 166¹ și 167 se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Omisiunea de a denunța, săvârșită de soț sau de o rudă apropiată, nu se pedepsește.

Nu se pedepsește persoana care mai înainte de a se fi început urmărirea penală pentru infracțiunea nedenunțată, încunoștințează autoritățile competente despre acea infracțiune sau care, chiar după ce s-a început urmărirea penală ori după ce inovații au fost descoperiți, a înlesnit arestarea acestora.

Infracțiuni contra reprezentantului unui stat străin

Art. 171. - Infracțiunile contra vieții, integrității corporale, sănătății, libertății sau demnității, săvârșite împotriva reprezentantului unui stat străin, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta săvârșită, al cărei maxim se sporește cu 2 ani.

Acțiunea penală se pune în mișcare la dorința exprimată de guvernul străin.

Unele cauze de nepedepsire sau de reducere a pedepsei

Art. 172. - Participantul la infracțiunile prevăzute în prezentul titlu nu se pedepsește, dacă denunță în timp util săvârșirea infracțiunii, astfel ca să fie împiedicată consumarea ei, sau dacă împiedică el însuși consumarea infracțiunii și apoi o denunță.

Participantul care, după ce urmărirea penală a început ori infractorii au fost descoperiți, înlesnește arestarea acestora, se sancționează cu o pedeapsă ale cărei limite se reduc la jumătate.

Sanționarea tentativei, tănuirii și favorizării

Art. 173. - Tentativa infracțiunilor prevăzute în prezentul titlu se pedepsește.

Se consideră tentativă și producerea sau procurarea mijloacelor ori instrumentelor, precum și luarea de măsuri în vederea comiterii infracțiunilor prevăzute în art. 156, 157, 159-163, 165, 166, 166¹ și art. 158 raportat la infracțiunea de trădare prin ajutorarea inamicului.

Tănuirea și favorizarea privitoare la infracțiunile din acest titlu se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani.

Pedeapsa aplicată tănuitorului sau favorizatorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru autor.

Tănuirea și favorizarea săvârșite de soț sau de o rudă apropiată în cazul infracțiunilor prevăzute în art. 155-163, 165, 166¹ și 167 se pedepsesc. Limitele pedepsei prevăzute în alin. 3 se reduc la jumătate, iar în cazul celorlalte infracțiuni tănuirea și favorizarea nu se pedepsesc.

TITLUL II
INFRAȚIUNI CONTRA PERSOANEI

Capitolul I
INFRAȚIUNI CONTRA VIEȚII, INTEGRITĂȚII CORPORALE ȘI SĂNĂȚĂȚII

Secțiunea I
Omuciderea

Omorul

Art. 174. - Uciderea unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.
Tentativa se pedepsește.

Omorul calificat

Art. 175. - Omorul săvârșit în vreuna din următoarele împrejurări:

- a) cu premeditare;
 - b) din interes material;
 - c) asupra soțului sau unei rude apropiate;
 - d) profitând de starea de neputință a victimei de a se apăra;
 - e) prin mijloace ce pun în pericol viața mai multor persoane;
 - f) în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale victimei;
 - g) pentru a se sustrage ori pentru a sustrage pe altul de la urmărire sau arestare, ori de la executarea unei pedepse;
 - h) pentru a înlesni sau a ascunde săvârșirea altei infracțiuni;
 - i) în public,
- se pedepsește cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.
Tentativa se pedepsește.

Omorul deosebit de grav

Art. 176. - Omorul săvârșit în vreuna din următoarele împrejurări:

- a) prin cruzimi;
- b) asupra a două sau mai multor persoane;
- c) de către o persoană care a mai săvârșit un omor;
- d) pentru a săvârși sau a ascunde săvârșirea unei tâlhării sau piraterii;
- e) asupra unei femei gravide;
- f) asupra unui magistrat, polițist, jandarm ori asupra unui militar, în timpul sau în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale acestora,
- g) de către un judecător sau procuror, polițist, jandarm sau militar, în timpul sau în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale acestora,

Litera g) a fost introdusă prin punctul 54. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.
Tentativa se pedepsește.

Pruncuciderea

Art. 177. - Uciderea copilului nou-născut, săvârșită imediat după naștere de către mama aflată într-o stare de tulburare pricinuită de naștere, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Uciderea din culpă

Art. 178. - Uciderea din culpă a unei persoane se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Uciderea din culpă ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii, ori pentru efectuarea unei anume activități, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Când uciderea din culpă a unei persoane este săvârșită de un conducător de vehicul cu tracțiune mecanică, având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală sau care se află în stare de ebrietate, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta săvârșită din culpă, de orice altă persoană în exercițiul profesiei sau meseriei și care se află în stare de ebrietate.

Dacă prin fapta săvârșită s-a cauzat moartea a două sau mai multor persoane, la maximum pedepselor prevăzute în alineatele precedente se poate adăuga un spor până la 3 ani.

Determinarea sau înlesnirea sinuciderii

Art. 179. - Fapta de a determina sau de a înlesni sinuciderea unei persoane, dacă sinuciderea sau încercarea de sinucidere a avut loc, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Când fapta prevăzută în alineatul precedent s-a săvârșit față de un minor sau față de o persoană care nu era în stare să-și dea seama de fapta sa, ori nu putea fi stăpână pe actele sale, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

Secțiunea II

Lovirea și vătămarea integrității corporale sau a sănătății

Lovirea sau alte violențe

Art. 180. - Lovirea sau orice acte de violență cauzatoare de suferințe fizice se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Faptele prevăzute la alin. 1 săvârșite asupra membrilor familiei se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la un an sau cu amendă.

Alineatul a fost introdus prin punctul 5. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

Lovirea sau actele de violență care au pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 20 de zile se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Faptele prevăzute la alin. 2 săvârșite asupra membrilor familiei se pedepsesc cu închisoare de la unu la 2 ani sau cu amendă.

Alineatul a fost introdus prin punctul 6. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. În cazul faptelor prevăzute la alin. 1¹ și 2¹ acțiunea penală se pune în mișcare și din oficiu.

Alineatul a fost modificat prin punctul 7. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală, producându-și efectele și în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu.

Vătămarea corporală

Art. 181. - Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 60 de zile se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Fapta prevăzută la alin. 1 săvârșită asupra membrilor familiei se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Alineatul a fost introdus prin punctul 8. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. În cazul faptelor prevăzute la alin. 1¹ acțiunea penală se pune în mișcare și din oficiu.

Alineatul a fost modificat prin punctul 9. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală, producându-și efectele și în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu.

Vătămarea corporală gravă

Paragraful a fost modificat prin punctul 5. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Art. 182. - Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 60 de zile, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Dacă fapta a produs vreuna din următoarele consecințe: pierderea unui simț sau organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică ori psihică, slujirea, avortul, ori punerea în primejdie a vieții persoanei, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 10 ani.

Când fapta a fost săvârșită în scopul producerii consecințelor prevăzute la alin. 1 și 2, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani.

Tentativa faptei prevăzute în alin. 3 se pedepsește.

Art. 182. a fost modificat prin punctul 5. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Lovirile sau vătămrile cauzatoare de moarte

Art. 183. - Dacă vreuna dintre faptele prevăzute în art. 180-182 a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani.

Vătămarea corporală din culpă

Art. 184. - Fapta prevăzută la art. 180 alin. 2 și 2¹, care a pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mari de 10 zile, precum și cea prevăzută la art. 181, săvârșite din culpă, se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Alineatul a fost modificat prin punctul 6. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Dacă fapta a avut vreuna din urmările prevăzute la art. 182 alin. 1 sau 2, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amenda.

Când săvârșirea faptei prevăzute în alin. 1 este urmarea nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii, ori pentru îndeplinirea unei anume activități, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amenda.

Fapta prevăzută în alin. 2 dacă este urmarea nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere arătate în alineatul precedent se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Dacă faptele prevăzute la alin. 3 și 4 sunt săvârșite de către o persoană care se află în stare de ebrietate, pedeapsa este închisoarea de la unu la 3 ani, în cazul alin. 3, și închisoarea de la unu la 5 ani, în cazul alin. 4.

Alineatul a fost introdus prin punctul 7. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Pentru faptele prevăzute în alin. 1 și 3, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Pentru faptele prevăzute la alin. 2 și 4, împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Alineatul a fost introdus prin punctul 3. din Legea nr. 202/2010 începând cu 25.11.2010.

Secțiunea III

Avortul

Provocarea ilegală a avortului

Art. 185. - Întreruperea cursului sarcinii, prin orice mijloace, săvârșită în vreuna dintre următoarele împrejurări:

- a) în afara instituțiilor medicale sau cabinetelor medicale autorizate în acest scop;
- b) de către o persoană care nu are calitatea de medic de specialitate;
- c) dacă vârsta sarcinii a depășit patrusprezece săptămâni,
se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Întreruperea cursului sarcinii, săvârșită în orice condiții, fără consimțământul femeii însărcinate, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă prin faptele prevăzute în alin. 1 și 2 s-a cauzat femeii însărcinate vreo vătămare corporală gravă, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă fapta a avut ca urmare moartea femeii însărcinate, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

În cazul când fapta prevăzută în alin. 2 și 3 a fost săvârșită de medic, pe lângă pedeapsa închisorii, se va aplica și interdicția exercitării profesiei de medic, potrivit art. 64 lit. c).

Tentativa se pedepsește.

Nu se pedepsește întreruperea cursului sarcinii efectuată de medic:

- a) dacă întreruperea cursului sarcinii era necesară pentru a salva viața, sănătatea sau integritatea corporală a femeii însărcinate de la un pericol grav și iminent și care nu putea fi înlăturat altfel;
- b) în cazul prevăzut în alin. 1 lit. c), când întreruperea cursului sarcinii se impunea din motive terapeutice, potrivit dispozițiilor legale;
- c) în cazul prevăzut în alin. 2, când femeia însărcinată s-a aflat în imposibilitate de a-și exprima voința, iar întreruperea cursului sarcinii se impunea din motive terapeutice, potrivit dispozițiilor legale.

Art. 186. - Abrogat.

Art. 187. - Abrogat.

Art. 188. - Abrogat.

Capitolul II

INFRAȚIUNI CONTRA LIBERTĂȚII PERSOANEI

Lipsirea de libertate în mod ilegal

Paragraful a fost modificat prin punctul 8. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Art. 189. - Lipsirea de libertate a unei persoane în mod ilegal se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani.

În cazul în care fapta este săvârșită prin simularea de calități oficiale, prin răpire, de o persoană înarmată, de două sau mai multe persoane împreună sau dacă în schimbul eliberării se cere un folos material sau orice alt avantaj, precum și în

cazul în care victima este minoră sau este supusă unor suferințe ori sănătatea sau viața îi este pusă în pericol, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani.

Cu pedeapsa închisorii de la 7 la 15 ani se sancționează și lipsirea de libertate a unei persoane săvârșită în scopul de a o obliga la practicarea prostituției.

Dacă pentru eliberarea persoanei se cere, în orice mod, ca statul, o persoană juridică, o organizație internațională interguvernamentală sau un grup de persoane să îndeplinească sau să nu îndeplinească un anumit act, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 18 ani.

Dacă faptele prevăzute la alin. 1-4 se săvârșesc de către o persoană care face parte dintr-un grup organizat, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani, în cazul alin. 1, închisoarea de la 7 la 18 ani, în cazul alin. 2 și 3, închisoarea de la 10 la 20 de ani, în cazul alin. 4.

Dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 de ani.

Tentativa faptelor prevăzute la alin. 1-4 se pedepsește.

Constituie tentativă și producerea sau procurarea mijloacelor, a instrumentelor sau luarea de măsuri în vederea comiterii faptei prevăzute la alin. 4.

Art. 189. a fost modificat prin punctul 8. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Sclavia

Art. 190. - Punerea sau ținerea unei persoane în stare de sclavie, precum și traficul de sclavi, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa se pedepsește.

Supunerea la muncă forțată sau obligatorie

Art. 191. - Fapta de a supune o persoană, în alte cazuri decât cele prevăzute de dispozițiile legale, la prestarea unei munci contra voinței sale sau la o muncă obligatorie, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Violarea de domiciliu

Art. 192. - Pătrunderea fără drept, în orice mod, într-o locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ținând de acestea, fără consimțământul persoanei care le folosește, sau refuzul de a le părăsi la cererea acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani.

Alineatul a fost modificat prin punctul 9. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

În cazul în care fapta se săvârșește de o persoană înarmată, de două sau mai multe persoane împreună, în timpul nopții sau prin folosire de calități mincinoase, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

Pentru fapta prevăzută în alin. 1, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Amenințarea

Art. 193. - Fapta de a amenința o persoană cu săvârșirea unei infracțiuni sau a unei fapte păgubitoare îndreptate împotriva ei, a soțului ori a unei rude apropiate, dacă este de natură să o alarmeze, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, fără ca pedeapsa aplicată să poată depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea care a format obiectul amenințării.

Alineatul a fost modificat prin punctul 55. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Șantajul

Art. 194. - Constrângerea unei persoane, prin violență sau amenințare, să dea, să facă, să nu facă sau să sufere ceva, dacă fapta este comisă spre a dobândi în mod injust un folos, pentru sine sau pentru altul, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Când constrângerea constă în amenințarea cu darea în vileag a unei fapte reale sau imaginare, compromițătoare pentru persoana amenințată, pentru soțul acesteia sau pentru o rudă apropiată, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

Violarea secretului corespondenței

Art. 195. - Deschiderea unei corespondențe adresate altuia ori interceptarea unei convorbiri sau comunicări efectuate prin telefon, telegraf sau prin alte mijloace de transmitere la distanță, fără drept, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează sustragerea, distrugerea sau reținerea unei corespondențe, precum și divulgarea conținutului unei corespondențe, chiar atunci când a fost trimisă deschisă sau a fost deschisă din greșeală, ori divulgarea conținutului unei convorbiri sau comunicări interceptate, chiar în cazul în care făptuitorul a luat cunoștință de acesta din greșeală sau din întâmplare.

Dacă faptele prevăzute la alin. 1 și 2 au fost săvârșite de un funcționar care are obligația legală de a respecta secretul profesional și confidențialitatea informațiilor la care are acces, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 5 ani și interzicerea unor drepturi.

Alineatul a fost introdus prin alineatul din Legea nr. 337/2007 începând cu 11.12.2007.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Divulgarea secretului profesional

Art. 196. - Divulgarea, fără drept, a unor date, de către acela căruia i-au fost încredințate, sau de care a luat cunoștință în virtutea profesiei ori funcției, dacă fapta este de natură a aduce prejudicii unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Capitolul III

INFRAȚIUNI PRIVITOARE LA VIAȚA SEXUALĂ

Violul

Art. 197. - Actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Alineatul a fost modificat prin punctul 1. din Ordonanța de urgență nr. 89/2001 începând cu 26.06.2001.

Pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi, dacă:

- a) fapta a fost săvârșită de două sau mai multe persoane împreună;
- b) victima se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau în tratamentul făptuitorului;
- b¹) victima este membru al familiei;
- c) s-a cauzat victimei o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății.

Pedeapsa este închisoarea de la 10 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi, dacă victima nu a împlinit vârsta de 15 ani, iar dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Alineatul a fost modificat prin punctul 1. din Ordonanța de urgență nr. 143/2002 începând cu 05.11.2002.

Ațiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. 1 se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.
Abrogat prin punctul 12. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

Actul sexual cu un minor

Paragraful a fost modificat prin punctul 2. din Ordonanța de urgență nr. 143/2002 începând cu 05.11.2002.

Art. 198. - Actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, care nu a împlinit vârsta de 15 ani, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex între 15-18 ani, dacă fapta este săvârșită de tutore sau curator ori de către supraveghetor, îngrijitor, medic curant, profesor sau educator, folosindu-se de calitatea sa, ori dacă făptuitorul a abuzat de încrederea victimei sau de autoritatea ori influența sa asupra acesteia.

Dacă actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, care nu a împlinit vârsta de 18 ani, a fost determinat de oferirea sau darea de bani ori alte foloase de către făptuitor, direct sau indirect, victimei, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă faptele prevăzute în alin. 1-3 au fost săvârșite în scopul producerii de materiale pornografice, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă pentru realizarea acestui scop s-a folosit constrângerea, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi.

Când fapta prevăzută în alin. 1 a fost săvârșită în împrejurările prevăzute în art. 197 alin. 2 lit. b) ori dacă faptele prevăzute în alin. 1-4 au avut urmările prevăzute în art. 197 alin. 2 lit. c), pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 198. a fost modificat prin punctul 2. din Ordonanța de urgență nr. 143/2002 începând cu 05.11.2002.

Seducția

Art. 199. - Fapta aceluia care, prin promisiuni de căsătorie, determină o persoană de sex feminin mai mică de 18 ani de a avea cu el raport sexual, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Abrogat prin punctul 3. din Ordonanța de urgență nr. 89/2001 începând cu 26.06.2001.

Art. 200. Abrogat prin punctul 3. din Ordonanța de urgență nr. 89/2001 începând cu 26.06.2001.

Perversiunea sexuală

Paragraful a fost modificat prin punctul 4. din Ordonanța de urgență nr. 89/2001 începând cu 30.01.2002.

Art. 201. - Actele de perversiune sexuală săvârșite în public sau dacă au produs scandal public se pedepsesc cu închisoare de la unu la 5 ani.

Actele de perversiune sexuală cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 15 ani se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Alineatul a fost modificat prin punctul 3. din Ordonanța de urgență nr. 143/2002 începând cu 05.11.2002.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează și actele de perversiune sexuală cu o persoană între 15-18 ani, dacă fapta este săvârșită de tutore sau curator ori de către supraveghetor, îngrijitor, medic curant, profesor sau educator, folosindu-se de calitatea sa, ori dacă făptuitorul a abuzat de încrederea victimei sau de autoritatea ori influența sa asupra acesteia.

Dacă actele de perversiune sexuală cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 18 ani au fost determinate de oferirea sau darea de bani ori alte foloase de către făptuitor, direct sau indirect, victimei, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Alineatul a fost introdus prin punctul 4. din Ordonanța de urgență nr. 143/2002 începând cu 05.11.2002.

Dacă faptele prevăzute în alin. 2, 3 și 3¹ au fost săvârșite în scopul producerii de materiale pornografice, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă pentru realizarea acestui scop s-a folosit constrângerea, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi.

Actele de perversiune sexuală cu o persoană în imposibilitate de a se apăra ori de a-și exprima voința sau prin constrângere se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă fapta prevăzută în alin. 1-4 are ca urmare vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă are ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 201. a fost modificat prin punctul 4. din Ordonanța de urgență nr. 89/2001 începând cu 30.01.2002.

Corupția sexuală

Art. 202. - Actele cu caracter obscen săvârșite asupra unui minor sau în prezența unui minor se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Alineatul a fost modificat prin punctul 5. din Ordonanța de urgență nr. 143/2002 începând cu 05.11.2002.

Când actele prevăzute în alin. 1 se săvârșesc în cadrul familiei, pedeapsa este închisoarea de la unu la 7 ani.

Dacă faptele prevăzute în alin. 1 și 2 au fost săvârșite în scopul producerii de materiale pornografice, maximul special al pedepsei se majorează cu 2 ani.

Alineatul a fost introdus prin punctul 6. din Ordonanța de urgență nr. 143/2002 începând cu 05.11.2002.

Ademenirea unei persoane în vederea săvârșirii de acte sexuale cu un minor de sex diferit sau de același sex se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Alineatul a fost introdus prin punctul 6. din Ordonanța de urgență nr. 89/2001 începând cu 26.06.2001.

Incestul

Art. 203. - Raportul sexual între rude în linie directă sau între frați și surori se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Hărțuirea sexuală

Paragraful a fost introdus prin punctul 6¹. din Ordonanța de urgență nr. 89/2001 începând cu 30.01.2002.

Art. 203¹. - Hărțuirea unei persoane prin amenințare sau constrângere, în scopul de a obține satisfacții de natură sexuală, de către o persoană care abuzează de autoritatea sau influența pe care i-o conferă funcția îndeplinită la locul de muncă se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Art. 203¹. a fost introdus prin punctul 6¹. din Ordonanța de urgență nr. 89/2001 începând cu 30.01.2002.

Sanționarea tentativei

Paragraful a fost modificat prin punctul 7. din Ordonanța de urgență nr. 89/2001 începând cu 26.06.2001.

Art. 204. - Tentativa infracțiunilor prevăzute în art. 197, 198 și 201-203 se pedepsește.

Art. 204. a fost modificat prin punctul 7. din Ordonanța de urgență nr. 89/2001 începând cu 26.06.2001.

Capitolul IV INFRAȚIUNI CONTRA DEMNITĂȚII

Insulta

Art. 205. - Atingerea adusă onoarei ori reputației unei persoane prin cuvinte, prin gesturi sau prin orice alte mijloace, ori prin expunerea la batjocură, se pedepsește cu amendă.

Alineatul a fost modificat prin punctul 1. din Ordonanța de urgență nr. 58/2002 începând cu 27.05.2002.

Aceeași pedeapsă se aplică și în cazul când se atribuie unei persoane un defect, boală sau infirmitate care, chiar reale de-ar fi, nu ar trebuie relevate.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Calomnia

Art. 206. - Afirmarea sau imputarea în public, prin orice mijloace, a unei fapte determinate privitoare la o persoana, care, dacă ar fi adevărată, ar expune acea persoana la o sancțiune penală, administrativă sau disciplinară, ori disprețului public, se pedepsește cu amenda de la 2.500.000 lei la 130.000.000 lei.

Alineatul a fost modificat prin punctul 2. din Ordonanța de urgență nr. 58/2002 începând cu 05.06.2005.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Proba verității

Art. 207. - Proba verității celor afirmate sau imputate este admisibilă, dacă afirmarea sau imputarea a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim. Fapta cu privire la care s-a făcut proba verității nu constituie infracțiunea de insultă sau calomnie.

TITLUL III INFRAȚIUNI CONTRA PATRIMONIULUI

Furtul

Art. 208. - Luarea unui bun mobil din posesia sau detinția altuia, fără consimțământul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept, se pedepsește cu închisoare de la unu la 12 ani.

Se consideră bunuri mobile și orice energie care are o valoare economică, precum și înscrisurile.

Fapta constituie furt chiar dacă bunul aparține în întregime sau în parte făptuitorului, dar în momentul săvârșirii acel bun se găsea în posesia sau deținerea legitimă a altei persoane.

De asemenea, constituie furt luarea în condițiile alin. 1 a unui vehicul, cu scopul de a-l folosi pe nedrept.

Furtul calificat

Art. 209. - Furtul săvârșit în următoarele împrejurări:

- a) de două sau mai multe persoane împreună;
 - b) de o persoană având asupra sa o armă sau o substanță narcotică;
 - c) de către o persoană mascată, deghizată sau travestită;
 - d) asupra unei persoane aflate în imposibilitate de a-și exprima voința sau de a se apăra;
 - e) într-un loc public;
 - f) într-un mijloc de transport în comun;
 - g) în timpul nopții;
 - h) în timpul unei calamități;
 - i) prin efracție, escaladare sau prin folosirea fără drept a unei chei adevărate ori a unei chei mincinoase, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani.
- Cu aceeași pedeapsă se sancționează și furtul privind:
- a) un bun care face parte din patrimoniul cultural;
 - b) un act care servește pentru dovedirea stării civile, pentru legitimare sau identificare.

Alineatul a fost modificat prin punctul 6. din Ordonanța de urgență nr. 207/2000 începând cu 22.11.2000.

Furtul privind următoarele categorii de bunuri:

a) țigetei, gazolină, condensat, etan lichid, benzină, motorină, alte produse petroliere sau gaze naturale din conducte, depozite, cisterne ori vagoane-cisternă;

Litera a) a fost modificată prin punctul 1. din Ordonanța de urgență nr. 10/2001 începând cu 28.01.2002.

- b) componente ale sistemelor de irigații;
- c) componente ale rețelelor electrice;
- d) un dispozitiv ori un sistem de semnalizare, alarmare ori alertare în caz de incendiu sau alte situații de urgență publică;
- e) un mijloc de transport sau orice alt mijloc de intervenție la incendiu, la accidente de cale ferată, rutiere, navale sau aeriene, ori în caz de dezastru;
- f) instalații de siguranță și dirijare a traficului feroviar, rutier, naval, aerian și componente ale acestora, precum și componente ale mijloacelor de transport aferente;
- g) bunuri prin însușirea cărora se pune în pericol siguranța traficului și a persoanelor pe drumurile publice;
- h) cabluri, linii, echipamente și instalații de telecomunicații, radiocomunicații, precum și componente de comunicații se pedepsește cu închisoare de la 4 la 18 ani.

Alineatul a fost modificat prin punctul 7. din Ordonanța de urgență nr. 207/2000 începând cu 25.07.2001.

Furtul care a produs consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

În cazul prevăzut la alin. 3 lit. a), sunt considerate tentativă și efectuarea de săpături pe terenul aflat în zona de protecție a conductei de transport al țițeiului, gazolinei, condensatului, etanului lichid, benzinei, motorinei, altor produse petroliere sau gazelor naturale, precum și deținerea, în acele locuri sau în apropierea depozitelor, cisternelor sau vagoanelor-cisternă, a ștuțurilor, instalațiilor sau oricăror altor dispozitive de prindere ori perforare.

Alineatul a fost modificat prin punctul 2. din Ordonanța de urgență nr. 10/2001 începând cu 28.01.2002.

Pedepsirea unor furturi la plângerea prealabilă

Art. 210. - Furtul săvârșit între soți ori între rude apropiate, sau de către un minor în paguba tutorelui său, ori de către cel care locuiește împreună cu persoana vătămată sau este găzduit de aceasta, se urmărește numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Tâlhăria

Art. 211. - Furtul săvârșit prin întrebuițare de violențe sau amenințări ori prin punerea victimei în stare de inconștiență sau neputință de a se apăra, precum și furtul urmat de întrebuițarea unor astfel de mijloace pentru păstrarea bunului furat sau pentru înlăturarea urmelor infracțiunii ori pentru ca făptuitorul să-și asigure scăparea, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 18 ani.

Tâlhăria săvârșită în următoarele împrejurări:

- a) de o persoană mascată, deghizată sau travestită;
- b) în timpul nopții;
- c) într-un loc public sau într-un mijloc de transport, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani.

Alineatul a fost modificat prin punctul 10. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Pedeapsa este închisoarea de la 7 la 20 de ani, dacă tâlhăria a fost săvârșită:

- a) de două sau mai multe persoane împreună;
- b) de o persoană având asupra sa o armă, o substanță narcotică ori paralizantă;
- c) într-o locuință sau în dependențe ale acesteia;
- d) în timpul unei calamități;
- e) a avut vreuna din urmările arătate în art. 182.

Alineatul a fost introdus prin punctul 11. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Tâlhăria care a produs consecințe deosebit de grave sau a avut ca urmare moartea victimei se pedepsește cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Pirateria

Art. 212. - Jefuirea prin acte de violență săvârșite în scopuri personale, de echipajul sau pasagerii unei nave împotriva persoanelor sau bunurilor care se găsesc pe acea navă ori împotriva altei nave, dacă navele se află în marea liberă sau într-un loc care nu este supus jurisdicției nici unui stat, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 18 ani.

Dacă pirateria a avut vreuna dintre urmările arătate în art. 182, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 20 de ani.

Pirateria care a produs consecințe deosebit de grave sau a avut ca urmare moartea victimei se pedepsește cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Dispozițiile alineatelor precedente se aplică în mod corespunzător și când infracțiunea de piraterie s-a comis pe o aeronavă sau între aeronave și nave.

Abuzul de încredere

Art. 213. - Însușirea unui bun mobil al altuia, deținut cu orice titlu, sau dispunerea de acest bun pe nedrept ori refuzul de a-l restitui, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 4 ani sau cu amendă.

Dacă bunul este proprietate privată, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Alineatul a fost declarat neconstituțional prin paragraful din Decizia nr. 177/1998 începând cu 24.02.1999.

Gestiunea frauduloasă

Art. 214. - Pricinuirea de pagube unei persoane, cu rea-credință, cu ocazia administrării sau conservării bunurilor acesteia, de către cel care are ori trebuie să aibă grija administrării sau conservării acelor bunuri, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Gestiunea frauduloasă săvârșită în scopul de a dobândi un folos material se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.

Dacă bunul este proprietate privată, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte proprietatea statului, acțiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. 1 se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Alineatul a fost declarat neconstituțional prin paragraful din Decizia nr. 5/1999 începând cu 05.03.1999.

Înșelăciunea

Art. 215. - Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.

Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de plăți înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.

Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Delapidarea

Art. 215¹. - Însușirea, folosirea sau trafizarea, de către un funcționar, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează, se pedepsesc cu închisoare de la unu la 15 ani.

În cazul în care delapidarea a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Însușirea bunului găsit

Art. 216. - Fapta de a nu preda în termen de 10 zile un bun găsit autorităților sau celui care l-a pierdut, sau de a dispune de acel bun ca de al său, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează și însușirea pe nedrept a unui bun mobil ce aparține altuia, ajuns din eroare în posesia făptuitorului.

Distrugerea

Art. 217. - Distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de neîntrebuințare a unui bun aparținând altuia sau împiedicarea luării măsurilor de conservare ori de salvare a unui astfel de bun, precum și înlăturarea măsurilor luate, se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 3 ani sau cu amendă.

În cazul în care bunul are deosebită valoare artistică, științifică, istorică, arhivistică sau o altă asemenea valoare, pedeapsa este închisoarea de la unu la 10 ani.

Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare a unei conducte petroliere sau de gaze, a unui cablu de înaltă tensiune, a echipamentelor și instalațiilor de telecomunicații sau pentru difuzarea programelor de radio și televiziune ori a sistemelor de alimentare cu apă și a conductelor magistrale de alimentare cu apă, se pedepsesc cu închisoare de la unu la 10 ani.

Dacă distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare se săvârșește prin incendiere, explozie ori prin orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 15 ani.

Dispozițiile prevăzute în alin. 2, 3 și 4 se aplică chiar dacă bunul aparține făptuitorului.

Dacă bunul este proprietate privată, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului, acțiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. 1 se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Alineatul a fost declarat neconstituțional prin paragraful din Decizia nr. 150/1999 începând cu 10.12.1999.

Distrugerea calificată

Art. 218. - Dacă faptele prevăzute în art. 217 au avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă au avut ca urmare un dezastru, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Dezastrul constă în distrugerea sau degradarea unor mijloace de transport în comun, de mărfuri sau persoane, ori a unor instalații sau lucrări și care a avut ca urmare moartea sau vătămarea gravă a integrității corporale ori sănătății mai multor persoane.

Distrugerea din culpă

Art. 219. - Distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de neîntrebuințare, din culpă, a unui bun, chiar dacă acesta aparține făptuitorului, în cazul în care fapta este săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public, se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează distrugerea ori degradarea din culpă a unei conducte petroliere sau de gaze, a unei rețele electrice, a echipamentelor și instalațiilor de telecomunicații sau pentru difuzarea programelor de radio și televiziune ori a sistemelor de alimentare cu apă și a conductelor magistrale de alimentare cu apă, dacă a avut ca urmare aducerea în stare de neîntrebuințare a acestora.

Alineatul a fost modificat prin punctul 1. din Ordonanța de urgență nr. 198/2008 începând cu 30.05.2010.

Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare, din culpă, a unui bun, chiar dacă acesta aparține făptuitorului, în cazul în care a avut consecințe deosebit de grave, se pedepsesc cu închisoare de la unu la 6 ani, iar dacă a avut ca urmare un dezastru, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani.

Când dezastrul ori consecințele deosebit de grave s-au produs ca urmare a părăsirii postului sau a săvârșirii oricărei alte fapte de către personalul de conducere al unui mijloc de transport în comun ori de către personalul care asigură direct securitatea unor asemenea transporturi, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani.

Tulburarea de posesie

Art. 220. - Ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, a unui imobil aflat în posesia altuia, fără consimțământul acestuia sau fără aprobare prealabilă primită în condițiile legii, ori refuzul de a elibera imobilul astfel ocupat se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.

Alineatul a fost modificat prin punctul 2. din Legea nr. 247/2005 începând cu 25.07.2005.

Dacă fapta prevăzută în alin. 1 se săvârșește prin violență sau amenințare ori prin desființarea semnelor de hotar, a reperelor de marcare, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

Dacă fapta prevăzută în alin. 2 se săvârșește de două sau mai multe persoane împreună, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 15 ani.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Tăinuirea

Art. 221. - Primirea, dobândirea sau transformarea unui bun ori înlesnirea valorificării acestuia, cunoscând că bunul provine din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă prin aceasta s-a urmărit obținerea, pentru sine ori pentru altul, a unui folos material, se pedepesc cu închisoare de la 3 luni la 7 ani, fără ca sancțiunea aplicată să poată depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea din care provine bunul tănuit.

Tăinuirea săvârșită de soț sau de o rudă apropiată nu se pedepsește.

Sanționarea tentativei

Art. 222. - Tentativa infracțiunilor prevăzute în art. 208-212, 215, 215¹, 217 și 218 se pedepsește.

TITLUL IV INFRACTIUNI CONTRA AVUTULUI OBȘTESC

Art. 223. - Abrogat

Art. 224. - Abrogat

Art. 225. - Abrogat

Art. 226. - Abrogat

Art. 227. - Abrogat

Art. 228. - Abrogat

Art. 229. - Abrogat

Art. 230. - Abrogat

Art. 231. - Abrogat

Art. 232. - Abrogat

Art. 233. - Abrogat

Art. 234. - Abrogat

Art. 235. - Abrogat

TITLUL V
INFRAȚIUNI CONTRA AUTORITĂȚII

Ofensa adusă unor însemne

Art. 236. - Orice manifestare prin care se exprimă dispreț pentru însemnele României se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Manifestarea prin care se exprimă dispreț pentru emblemele sau semnele de care se folosesc autoritățile se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 1 an sau cu amendă.

Abrogat prin punctul 56. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 236¹. Abrogat prin punctul 56. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 237. - Abrogat.

Abrogat prin punctul 3. din Ordonanța de urgență nr. 58/2002 începând cu 27.05.2002.

Art. 238. Abrogat prin punctul 3. din Ordonanța de urgență nr. 58/2002 începând cu 27.05.2002.

Ultrajul

Paragraful a fost modificat prin punctul 57. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 239. - Amenințarea săvârșită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă contra unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.

Lovirea sau orice acte de violență, săvârșite împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Alineatul a fost modificat prin punctul 2. din Ordonanța de urgență nr. 198/2008 începând cu 30.05.2010.

Vătămarea corporală, săvârșită împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 6 ani.

Vătămarea corporală gravă, săvârșită împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.

Dacă faptele prevăzute în alin. 1-4 sunt săvârșite împotriva unui judecător sau procuror, organ de cercetare penală, expert, executor judecătoresc, polițist, jandarm ori militar, limitele pedepsei se majorează cu jumătate.

Alineatul a fost introdus prin punctul 3. din Ordonanța de urgență nr. 198/2008 începând cu 30.05.2010.

Art. 239. a fost modificat prin punctul 57. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Cazuri speciale de pedepsire

Paragraful a fost modificat prin punctul 4. din Ordonanța de urgență nr. 198/2008 începând cu 30.05.2010.

Art. 239¹. - În cazul infracțiunilor prevăzute de art. 180-183, art. 189 și art. 193, săvârșite împotriva soțului sau a unei rude apropiate a uneia dintre persoanele prevăzute în art. 239 alin. 5, în scop de intimidare sau de răzbunare în legătură cu exercitarea de către aceste persoane a atribuțiilor de serviciu, limitele pedepsei se majorează cu jumătate.

Art. 239¹. a fost modificat prin punctul 4. din Ordonanța de urgență nr. 198/2008 începând cu 30.05.2010.

Uzurparea de calități oficiale

Art. 240. - Folosirea fără drept a unei calități oficiale, însoțită sau urmată de îndeplinirea vreunui act legat de acea calitate, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Portul nelegal de decorații sau semne distinctive

Art. 241. - Purtarea, fără drept, de decorații, de uniforme sau de semne distinctive ale unui organ de stat, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Purtarea, fără drept, de uniforme, grade sau insigne militare, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Dacă fapta prevăzută în alineatul precedent se săvârșește în timp de război, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

Sustragerea sau distrugerea de înscrisuri

Art. 242. - Sustragerea ori distrugerea unui dosar, registru, document sau orice alt înscris care se află în păstrarea ori în deținerea unui organ sau unei instituții de stat ori a unei alte unități din cele la care se referă art. 145 se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 5 ani.

Distrugerea din culpă a vreunui dintre înscrisurile prevăzute în alineatul precedent, care prezintă o valoare artistică, științifică, istorică, arhivistică sau o altă asemenea valoare, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Dacă faptele prevăzute în alin. 1 și 2 sunt săvârșite de un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, maximul pedepselor prevăzute în aceste alineate se majorează cu un an.

Tentativa infracțiunii prevăzute în alin. 1 se pedepsește.

Ruperea de sigilii

Art. 243. - Înlăturarea ori distrugerea unui sigiliu legal aplicat se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.

Dacă fapta a fost săvârșită de custode, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amenda.

Sustragerea de sub sechestru

Art. 244. - Sustragerea unui bun care este legal sechestrat se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.

Dacă fapta a fost săvârșită de custode, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amenda.

Art. 245. - Abrogat.

TITLUL VI
INFRAACȚIUNI CARE ADUC ATINGERE UNOR ACTIVITĂȚI DE INTERES PUBLIC
SAU ALTOR ACTIVITĂȚI REGLEMENTATE DE LEGE

Capitolul I
INFRAACȚIUNI DE SERVICIU SAU ÎN LEGĂTURĂ CU SERVICIUL

Abuzul în serviciu contra intereselor persoanelor

Art. 246. - Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o vătămare intereselor legale ale unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Abuzul în serviciu prin îngrădirea unor drepturi

Paragraful a fost modificat prin punctul 59. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 247. - Îngrădirea, de către un funcționar public, a folosinței sau a exercițiului drepturilor unei persoane ori crearea pentru aceasta a unei situații de inferioritate pe temei de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Art. 247. a fost modificat prin punctul 59. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Abuzul în serviciu contra intereselor publice

Art. 248. - Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Abuzul în serviciu în formă calificată

Art. 248¹. - Dacă faptele prevăzute în art. 246, 247 și 248 au avut consecințe deosebit de grave, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Neglijența în serviciu

Art. 249. - Încălcarea din culpă, de către un funcționar public, a unei îndatoriri de serviciu, prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea ei defectuoasă, dacă s-a cauzat o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia ori o vătămare importantă intereselor legale ale unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.

Fapta prevăzută în alin. 1, dacă a avut consecințe deosebit de grave, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.

Purtarea abuzivă

Paragraful a fost modificat prin punctul 60. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 250. - Întrebuițarea de expresii jignitoare față de o persoană, de către un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.

Amenințarea săvârșită de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.

Lovirea sau alte acte de violență săvârșite de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

Vătămarea corporală săvârșită de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 6 ani.

Vătămarea corporală gravă săvârșită de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.

Art. 250. a fost modificat prin punctul 60. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 251. - Abrogat.

Neglijența în păstrarea secretului de stat

Art. 252. - Neglijența care are drept urmare distrugerea, alterarea, pierderea sau sustragerea unui document ce constituie secret de stat, precum și neglijența care a dat prilej altei persoane să afle un asemenea secret, dacă fapta este de natură să aducă atingere intereselor statului, se pedepesc cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Art. 253. - Abrogat.

Conflictul de interese

Paragraful a fost introdus prin punctul 61. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 253¹. - Fapta funcționarului public care, în exercițiul atribuțiilor de serviciu, îndeplinește un act ori participă la luarea unei decizii prin care s-a realizat, direct sau indirect, un folos material pentru sine, soțul său, o rudă ori un afin până la gradul II inclusiv, sau pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale ori de muncă în ultimii 5 ani sau din partea căreia a beneficiat ori beneficiază de servicii sau foloase de orice natură, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea dreptului de a ocupa o funcție publică pe durată maximă.

Dispozițiile alin. 1 nu se aplică în cazul emiterii, aprobării sau adoptării actelor normative.

Art. 253¹. a fost introdus prin punctul 61. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Luarea de mită

Art. 254. - Fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Fapta prevăzută în alin. 1, dacă a fost săvârșită de un funcționar cu atribuții de control, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Banii, valorile sau orice alte bunuri care au făcut obiectul luării de mită se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.

Darea de mită

Art. 255. - Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, în modurile și scopurile arătate în art. 254, se pedepesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Fapta prevăzută în alineatul precedent nu constituie infracțiune atunci când mituitorul a fost constrâns prin orice mijloace de către cel care a luat mita.

Mituitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea infracțiune.

Dispozițiile art. 254 alin. 3 se aplică în mod corespunzător, chiar dacă oferta nu a fost urmată de acceptare.
Banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat în cazurile arătate în alin. 2 și 3.

Primirea de foloase necuvenite

Art. 256. - Primirea de către un funcționar, direct sau indirect, de bani ori de alte foloase, după ce a îndeplinit un act în virtutea funcției sale și la care era obligat în temeiul acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Banii, valorile sau orice alte bunuri primite se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.

Traficul de influență

Art. 257. - Primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.

Dispozițiile art. 256 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.

Fapte săvârșite de alți funcționari

Art. 258. - Dispozițiile art. 246-250 privitoare la funcționari publici se aplică și celorlalți funcționari, în acest caz maximul pedepsei reducându-se cu o treime.

În cazul prevăzut la alin. 1, pentru faptele prevăzute la art. 246, 247 și 250 alin. 1-4, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, cu excepția acelor care au fost săvârșite de o persoană dintre cele prevăzute la art. 147 alin. 1.

Alineatul a fost introdus prin alineatul din Legea nr. 58/2008 începând cu 28.03.2008.

Capitolul II INFRAȚIUNI CARE ÎMPIEDICĂ ÎNFĂPTUIREA JUSTIȚIEI

Denunțarea calomnioasă

Art. 259. - Învinuirea mincinoasă făcută prin denunț sau plângere, cu privire la săvârșirea unei infracțiuni de către o anume persoană, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Producerea ori ticluirea de probe mincinoase, în sprijinul unei învinuiri nedrepte, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Dacă cel care a săvârșit fapta declară mai înainte de punerea în mișcare a acțiunii penale față de persoana în contra căreia s-a făcut denunțul sau plângerea, ori împotriva căreia s-au produs probele, că denunțul, plângerea sau probele sunt mincinoase, pedeapsa se reduce potrivit art. 76.

Mărturia mincinoasă

Art. 260. - Fapta martorului care într-o cauză penală, civilă, disciplinară sau în orice altă cauză în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase, ori nu spune tot ce știe privitor la împrejurările esențiale asupra cărora a fost întreat, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Fapta prevăzută în alineatul precedent nu se pedepsește dacă, în cauzele penale mai înainte de a se produce arestarea inculpatului, ori în toate cauzele mai înainte de a se fi pronunțat o hotărâre sau de a se fi dat o altă soluție ca urmare a mărturiei mincinoase, martorul își retrage mărturia.

Dacă retragerea mărturiei a intervenit în cauzele penale după ce s-a produs arestarea inculpatului sau în toate cauzele după ce s-a pronunțat o hotărâre sau după ce s-a dat o altă soluție ca urmare a mărturiei mincinoase, instanța va reduce pedeapsa potrivit art. 76.

Dispozițiile alin. 1-3 se aplică în mod corespunzător și expertului sau interpretului.

Încercarea de a determina mărturia mincinoasă

Art. 261. - Încercarea de a determina o persoană prin constrângere ori corupere să dea declarații mincinoase într-o cauză penală, civilă, disciplinară sau în orice altă cauză în care se ascultă martori, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Dispozițiile din alineatul precedent se aplică și în cazul în care fapta este săvârșită față de un expert sau de un interpret.

Împiedicarea participării în proces

Art. 261¹. - Împiedicarea participării într-o cauză penală, civilă, disciplinară sau în orice altă cauză, a unui martor, expert, interpret sau apărător, săvârșită prin violență, amenințare sau prin orice alt mijloc de constrângere îndreptat împotriva sa ori a soțului sau a unei rude apropiate, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 7 ani.

Tentativa se pedepsește.

Nedenunțarea unor infracțiuni

Art. 262. - Omisiunea de a denunța de îndată săvârșirea vreuneia dintre infracțiunile prevăzute în art. 174, 175, 176, 211, 212, 215¹, 217 alin. 2-4, art. 218 alin. 1 și art. 276 alin. 3 se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Fapta prevăzută în alin. 1, săvârșită de soț sau de o rudă apropiată, nu se pedepsește.

Nu se pedepsește persoana care, mai înainte de a se fi început urmărirea penală pentru infracțiunea nedenuțată, încunoștințează autoritățile competente despre acea infracțiune sau care, chiar după ce s-a început urmărirea penală ori după ce vinovații au fost descoperiți, a înlesnit arestarea acestora.

Omisiunea sesizării organelor judiciare

Art. 263. - Fapta funcționarului public care, luând cunoștință de săvârșirea unei infracțiuni în legătură cu serviciul în cadrul căruia își îndeplinește sarcinile, omite sesizarea de îndată a procurorului sau a organului de urmărire penală, potrivit legii de procedură penală, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 5 ani.

Dacă fapta este săvârșită de către un funcționar public cu atribuții de conducere sau de control, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 7 ani.

Favorizarea infractorului

Art. 264. - Ajutorul dat unui infractor fără o înțelegere stabilită înainte sau în timpul săvârșirii infracțiunii, pentru a îngreua sau zădărnici urmărirea penală, judecata sau executarea pedepsei ori pentru a asigura infractorului folosul sau produsul infracțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 7 ani.

Pedeapsa aplicată favorizatorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru autor.

Favorizarea săvârșită de soț sau de o rudă apropiată nu se pedepsește.

Omisiunea de a încunoștința organele judiciare

Art. 265. - Fapta de a nu aduce la cunoștință organelor judiciare a unor împrejurări care, dacă ar fi cunoscute, ar duce la stabilirea nevinovăției unei persoane trimise în judecată sau condamnate pe nedrept ori la eliberarea unei persoane ținute în arest preventiv pe nedrept, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 1 an sau cu amendă.

Fapta prevăzută în alineatul precedent nu se pedepsește dacă prin aducerea la cunoștință, persoana care are această obligație ar produce un prejudiciu pentru ea, pentru soțul său sau pentru o rudă apropiată.

Arestarea nelegală și cercetarea abuzivă

Art. 266. - Reținerea sau arestarea nelegală, ori supunerea unei persoane la executarea unei pedepse, măsuri de siguranță sau educative, în alt mod decât cel prevăzut prin dispozițiile legale, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Întrebuințarea de promisiuni, amenințări sau violențe împotriva unei persoane aflate în curs de cercetare, anchetă penală ori de judecată, pentru obținerea de declarații, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează și întrebuințarea de promisiuni, amenințări sau violențe față de un martor, expert sau interpret.

Supunerea la rele tratamente

Art. 267. - Supunerea la rele tratamente a unei persoane aflate în stare de reținere, deținere ori în executarea unei măsuri de siguranță sau educative, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Tortura

Art. 267¹. - Fapta prin care se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, fizice ori psihice, îndeosebi cu scopul de a obține de la această persoană sau de la o persoană terță informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis ori este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiuni asupra ei ori de a intimida sau a face presiuni asupra unei terțe persoane, sau pentru oricare alt motiv bazat pe o formă de discriminare oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau astfel de suferințe sunt aplicate de către un agent al autorității publice sau de orice altă persoană care acționează cu titlu oficial sau la instigarea ori cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Dacă fapta prevăzută la alin. 1 a avut vreuna din urmările arătate în art. 181 sau 182, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

Tortura care a avut ca urmare moartea victimei se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 ani.

Tentativa se pedepsește.

Nici o împrejurare excepțională, oricare ar fi ea, fie că este vorba de stare de război sau de amenințări cu războiul, de instabilitate politică internă sau de orice altă stare de excepție, nu poate fi invocată pentru a justifica tortura; de asemenea, nu poate fi invocat nici ordinul superiorului sau al unei autorități publice.

Faptele prevăzute în alin. 1 nu constituie infracțiunea de tortură dacă durerea sau suferințele rezultă exclusiv din sancțiuni legale și sunt inerente acestor sancțiuni sau ocazionate de ele.

Represiunea nedreaptă

Art. 268. - Fapta de a pune în mișcare acțiunea penală, de a dispune arestarea, de a trimite în judecată sau de a condamna pe o persoană, știind că este nevinovată, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Evadarea

Art. 269. - Evadarea din starea legală de reținere sau de deținere se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani.

Dacă fapta este săvârșită prin folosire de violențe, de arme sau de alte instrumente ori de către două sau mai multe persoane împreună, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 8 ani.

Pedeapsa aplicată pentru infracțiunea de evadare se adaugă la pedeapsa ce se execută, fără a se putea depăși maximul general al închisorii.

Tentativa se pedepsește.

Înlesnirea evadării

Art. 270. - Înlesnirea prin orice mijloace a evadării se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani, iar dacă fapta s-a săvârșit de către o persoană care avea îndatorirea de a păzi pe cel care a evadat, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

Înlesnirea evadării în condițiile art. 269 alin. 2 se pedepsește cu închisoare de la 2 la 8 ani, iar dacă fapta este săvârșită de o persoană care avea îndatorirea de a păzi pe cel care a evadat, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.

Înlesnirea evadării unei persoane reținute, arestate sau condamnate pentru o infracțiune pentru care legea prevede o pedeapsă mai mare de 10 ani, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani, iar dacă fapta este săvârșită de o persoană care avea îndatorirea de a păzi pe cel care a evadat, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani.

Înlesnirea evadării săvârșită din culpă, de către o persoană care avea îndatorirea de a păzi pe cel care a evadat, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani.

Tentativa la faptele prevăzute în alin. 1, 2 și 3 se pedepsește.

Nerespectarea hotărârilor judecătorești

Art. 271. - Împotrivirea la executarea unei hotărâri judecătorești, prin amenințare față de organul de executare, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani, iar dacă fapta a fost săvârșită prin acte de violență, pedeapsa este de la unu la 5 ani.

Alineatul a fost modificat prin punctul 62. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Împiedicarea unei persoane de a folosi o locuință ori parte dintr-o locuință sau imobil, deținute în baza unei hotărâri judecătorești, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Dacă fapta prevăzută în alin. 2 se săvârșește prin amenințare, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani, iar dacă fapta a fost săvârșită prin acte de violență, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

Nerespectarea hotărârilor judecătorești, prin sustragerea de la executarea măsurilor de siguranță prevăzute în art. 112 lit. c), d) și g), se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Nerespectarea hotărârilor judecătorești, prin neexecutarea, cu rea-credință, a pedepselor complementare aplicate persoanelor juridice, prevăzute în art. 71⁴ și art. 71⁵ alin. 2, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

Alineatul a fost introdus prin punctul 63. din Legea nr. 278/2006 începând cu 10.10.2006.

Reținerea sau distrugerea de înscrisuri

Paragraful a fost modificat prin punctul 12. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Art. 272. - Reținerea sau distrugerea unui înscris emis de un organ de urmărire penală, de o instanță de judecată sau de un alt organ de jurisdicție, ori împiedicarea în orice mod ca un înscris destinat unuia dintre organele sus-arătate să ajungă la acesta, când astfel de înscrisuri sunt necesare soluționării unei cauze, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Art. 272. a fost modificat prin punctul 12. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Sfidarea organelor judiciare

Paragraful a fost introdus prin punctul 5. din Ordonanța de urgență nr. 198/2008 începând cu 30.05.2010.

Art. 272¹. - Întrebuițarea de cuvinte insultătoare ori gesturi obscene sau amenințătoare la adresa integrității fizice a unui judecător, a unui procuror sau a unui organ de cercetare penală, de către o persoană care participă sau asistă la o procedură care se desfășoară în fața instanței sau a organului de urmărire penală, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă. Cu aceeași pedeapsă se sancționează întrebuițarea de cuvinte insultătoare ori gesturi obscene sau amenințătoare în mod nemijlocit la adresa integrității fizice a unui judecător, a unui procuror sau a unui organ de cercetare penală, polițist sau jandarm, pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcției.

Alineatul a fost introdus prin punctul 5. din Ordonanța de urgență nr. 198/2008 începând cu 30.05.2010.

Art. 272¹. a fost introdus prin punctul 5. din Ordonanța de urgență nr. 198/2008 începând cu 30.05.2010.

Capitolul III

INFRAȚIUNI CONTRA SIGURANȚEI CIRCULAȚIEI PE CĂILE FERATE

Neîndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau îndeplinirea lor defectuoasă, din culpă

Art. 273. - Neîndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau îndeplinirea lor defectuoasă, din culpă, de către angajații căilor ferate, dacă aceasta ar fi putut pune în pericol siguranța circulației mijloacelor de transport ale căilor ferate, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Când fapta prevăzută în alineatul precedent a avut ca urmare o tulburare în activitatea de transport pe calea ferată sau un accident de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 7 ani, iar în cazul când s-a produs o catastrofă de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani.

Neîndeplinirea cu știință a îndatoririlor de serviciu sau îndeplinirea lor defectuoasă

Art. 274. - Neîndeplinirea cu știință a îndatoririlor de serviciu sau îndeplinirea lor defectuoasă, de către angajații căilor ferate, dacă aceasta ar putea pune în pericol siguranța circulației mijloacelor de transport ale căilor ferate, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Dacă îndeplinirea defectuoasă sau neîndeplinirea cu știință arătată în alin. 1 a avut ca urmare o tulburare în activitatea de transport pe calea ferată sau un accident de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani, iar în cazul când s-a produs o catastrofă de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Părăsirea postului și prezența la serviciu în stare de ebrietate

Art. 275. - Părăsirea postului, în orice mod și sub orice formă, de angajații care asigură direct siguranța circulației mijloacelor de transport ale căilor ferate, dacă prin aceasta s-ar fi putut pune în pericol siguranța circulației mijloacelor de transport, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează exercitarea atribuțiilor de serviciu în stare de ebrietate de către angajații care asigură direct siguranța circulației mijloacelor de transport ale căilor ferate.

Când prin faptele prevăzute în alineatele precedente s-a produs o tulburare în activitatea de transport pe calea ferată sau un accident de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani, iar în cazul când s-a produs o catastrofă de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Distrugerea și semnalizarea falsă

Art. 276. - Distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de neîntrebuințare a liniei ferate sau a instalațiilor de cale ferată, ori așezarea de obstacole pe linia ferată, dacă prin aceasta s-ar fi putut pune în pericol siguranța mijloacelor de transport ale căilor ferate, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează săvârșirea de acte de semnalizare falsă sau săvârșirea oricăror alte acte de natură a induce în eroare personalul căilor ferate în timpul executării serviciului, dacă aceste fapte ar fi putut expune la un pericol de accident sau de catastrofă de cale ferată.

În cazul când faptele prevăzute în alineatele precedente au avut ca urmare o tulburare în activitatea de transport pe calea ferată sau un accident de cale ferată, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă au produs o catastrofă de cale ferată, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Săvârșirea din culpă a faptelor arătate în alin. 1, 2 și 3 se pedepsește în cazul alin. 1 și 2 cu închisoare de la unu la 5 ani, iar în cazul alin. 3, cu închisoare de la 3 la 7 ani dacă s-a produs o tulburare în activitatea de transport pe calea ferată sau un accident de cale ferată, și închisoare de la 10 la 15 ani dacă s-a produs o catastrofă de cale ferată.

Dacă vreuna dintre faptele prevăzute în acest articol este săvârșită de către un angajat al căilor ferate, la maximul pedepsei prevăzute pentru fapta comisă se poate adăuga un spor până la 2 ani, fără a se putea depăși maximul general al pedepsei.

Tentativa la faptele prevăzute în alin. 1-3 se pedepsește.

Accidentul și catastrofa de cale ferată

Art. 277. - Accidentul de cale ferată constă în distrugerea sau degradarea importantă adusă materialului rulant de cale sau altor instalații feroviare în cursul circulației sau manevrei mijloacelor de transport ale căilor ferate.

Catastrofa de cale ferată constă în deraierea, răsturnarea sau prăbușirea unui mijloc de transport al căilor ferate, sau în producerea unui alt asemenea rezultat, precum și în ciocnirea a două mijloace de transport ale căilor ferate sau a unui mijloc de transport al căilor ferate cu un alt vehicul, dacă s-au produs urmări deosebit de grave prin moartea sau vătămarea integrității corporale a unor persoane, ori prin distrugerea sau degradarea mijloacelor de transport ale căilor ferate, a instalațiilor de cale ferată sau a mărfurilor încredințate pentru transport.

Punerea în mișcare a acțiunii penale

Art. 278. - Acțiunea penală pentru faptele prevăzute în art. 273 alin. 1, art. 274 alin. 1 și art. 275 alin. 1 și 2 se pune în mișcare numai la sesizarea organelor competente ale căilor ferate.

Capitolul IV INFRAȚIUNI PRIVITOARE LA REGIMUL STABILIT PENTRU UNELE ACTIVITĂȚI REGLEMENTATE DE LEGE

Nerespectarea regimului armelor și munițiilor

Art. 279. - Deținerea, portul, confecționarea, transportul, precum și orice operație privind circulația armelor și munițiilor sau funcționarea atelierelor de reparat arme, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 8 ani.

Alineatul a fost modificat prin punctul 13. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează și nedepunerea armei sau a muniției în termenul fixat de lege la organul competent, de către cel căruia i s-a respins cererea pentru prelungirea valabilității permisului.

Se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani:

a) deținerea, înstrăinarea sau portul, fără drept, de arme ascunse ori de arme militare, precum și a muniției pentru astfel de arme;

b) deținerea, înstrăinarea sau portul, fără drept, a mai multor arme cu excepția celor prevăzute la alit. a), precum și a armelor de panoplie, ori muniției respective în cantități mari.

Portul de arme, fără drept, în localul unităților de stat sau al altor unități la care se referă art. 145, la întruniri publice ori în localuri de alegeri, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani.

Alineatul a fost introdus prin punctul 14. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Tentativa se pedepsește.

Nerespectarea regimului materialelor nucleare sau al altor materii radioactive

Art. 279¹. - Primirea, deținerea, folosirea, cedarea, modificarea, înstrăinarea, dispersarea, expunerea, transportul sau deturnarea materialelor nucleare ori a altor materii radioactive, precum și orice alte operațiuni privind circulația acestora, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă faptele prevăzute în alin. 1 au produs pericol public, au avut vreuna dintre urmările arătate în art. 181 sau 182 ori au cauzat o pagubă materială, pedeapsa este închisoarea de la 4 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Sustragerea ori distrugerea materialelor nucleare sau a altor materii radioactive se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă faptele prevăzute în alin. 3 au produs pericol public sau au avut vreuna dintre urmările arătate în art. 181 sau 182, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

În cazul în care faptele prevăzute în alin. 1 și 3 au avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă s-a produs moartea uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Amenințarea, adresată unui stat, unei organizații internaționale sau unei persoane fizice ori juridice, cu folosirea materialelor nucleare sau a altor materii radioactive, în scopul de a provoca vătămarea corporală sau moartea unor persoane ori pagube materiale, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.

Dacă fapta prevăzută în alin. 6 este condiționată de îndeplinirea sau neîndeplinirea unui act sau când prin amenințare, sub orice formă, se pretinde a se da ori a se preda materiale nucleare sau alte materii radioactive, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa se pedepsește.

Nerespectarea regimului materiilor explozive

Art. 280. - Producerea, experimentarea, prelucrarea, deținerea, transportul sau folosirea materiilor explozive sau orice alte operațiuni privind aceste materii fără drept se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Sustragerea materiilor explozive se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Când faptele prevăzute în alin. 1 și 2 privesc o cantitate mai mare de 1 kg echivalent trotil sau când cantitatea de exploziv este însoțită de materiale de inițiere, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Faptele prevăzute în alin. 1 și 2, dacă au produs pericol public sau au avut vreuna dintre urmările arătate în art. 181 sau 182, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi. Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta prevăzută în alin. 1, dacă a cauzat o pagubă materială.

În cazul în care faptele prevăzute în alineatele precedente au avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă s-a produs moartea uneia sau mai multor persoane, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Amenințarea, adresată unui stat, unei organizații internaționale sau unei persoane fizice ori juridice, cu folosirea materiilor explozive în scopul de a provoca vătămarea corporală sau moartea unor persoane ori pagube materiale se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.

Fapta de amenințare cu folosirea materiilor explozive, săvârșită în condițiile arătate în art. 279¹ alin. 7, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în acel alineat.

Tentativa se pedepsește.

Nerespectarea regimului de ocrotire a unor bunuri

Art. 280¹. - Înstrăinarea, ascunderea sau orice altă faptă prin care se pricinuieste pierderea pentru patrimoniul cultural național sau pentru fondul arhivistic național a unui bun care, potrivit legii, face parte din acel patrimoniu sau fond, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Dacă pierderea bunului pentru patrimoniul sau pentru fondul prevăzut în alineatul precedent a fost pricinuită prin săvârșirea unei fapte care constituie prin ea însăși o altă infracțiune, pedeapsa este cea prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, al cărei maxim se majorează cu 3 ani.

Fapta prevăzută în alin. 1 nu se pedepsește, iar în cazul faptelor prevăzute în alin. 2 pedeapsa nu se majorează, dacă înainte ca hotărârea să fi rămas definitivă, făptuitorul înlătură rezultatul infracțiunii făcând ca bunul să reintre în acel patrimoniu sau fond.

Exercitarea fără drept a unei profesii

Art. 281. - Exercitarea fără drept a unei profesii sau a oricărei alte activități pentru care legea cere autorizație, ori exercitarea acestora în alte condiții decât cele legale, dacă legea specială prevede că săvârșirea unor astfel de fapte se sancționează potrivit legii penale, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.

Nerespectarea regimului transportului rutier public

Paragraful a fost introdus prin alineatul din Ordonanța de urgență nr. 109/2004 începând cu 15.04.2005.

Art. 281¹ - Efectuarea transportului rutier public fără licență de transport, fără licență de execuție pentru vehicul sau fără licență de execuție pentru traseu, după caz, ori cu licențe cu valabilitatea expirată se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau amendă.

Alineatul a fost introdus prin alineatul din Ordonanța de urgență nr. 109/2004 începând cu 15.04.2005.

Persoana care dispune efectuarea transportului rutier public în condițiile prevăzute la alin. 1 sau consimte la efectuarea acestuia se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani ori amendă.

Eliberarea, cu știință, a unei licențe de transport rutier public, a unei licențe de execuție pentru vehicul sau a unei licențe de execuție pentru traseu, fără respectarea legii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Art. 281¹ a fost introdus prin alineatul din Ordonanța de urgență nr. 109/2004 începând cu 15.04.2005.

TITLUL VII INFRACTIUNI DE FALS

Capitolul I FALSIFICAREA DE MONEDE, TIMBRE SAU DE ALTE VALORI

Falsificarea de monede sau de alte valori

Art. 282. - Falsificarea de monedă metalică, monedă de hârtie, titluri de credit public, cecuri, titluri de orice fel pentru efectuarea plăților, emise de instituția bancară ori de alte instituții de credit competente, sau falsificarea oricăror alte titluri ori valori asemănătoare, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează punerea în circulație, în orice mod, a valorilor falsificate arătate în alineatul precedent, sau deținerea lor în vederea punerii în circulație.

Dacă faptele prevăzute în alineatele precedente ar fi putut cauza o pagubă importantă sistemului financiar, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă au cauzat o pagubă importantă sistemului financiar, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa se pedepsește.

Falsificarea de timbre, mărci sau de bilete de transport

Art. 283. - Falsificarea de timbre, mărci poștale, plicuri poștale, cărți poștale, bilete ori foi de călătorie sau transport, cupoane răspuns internațional, ori punerea în circulație a unor astfel de valori falsificate, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Tentativa se pedepsește.

Falsificarea de valori străine

Art. 284. - Dispozițiile cuprinse în acest capitol se aplică și în cazul când infracțiunea privește monede sau timbre ale altor state ori alte valori străine.

Deținerea de instrumente în vederea falsificării de valori

Art. 285. - Fabricarea ori deținerea de instrumente sau materiale cu scopul de a servi la falsificarea valorilor sau titlurilor enumerate în art. 282-284 se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Sancționarea persoanei juridice

Paragraful a fost introdus prin punctul 64. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 285¹. - Dacă una dintre faptele prevăzute în art. 282-285 a fost săvârșită de o persoană juridică, pe lângă pedeapsa amenzii se aplică și pedeapsa complementară a dizolvării persoanei juridice sau a suspendării activității ori a uneia dintre activitățile persoanei juridice, după caz.

Art. 285¹. a fost introdus prin punctul 64. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Capitolul II

FALSIFICAREA INSTRUMENTELOR DE AUTENTIFICARE SAU DE MARCARE

Falsificarea instrumentelor oficiale

Art. 286. - Falsificarea unui sigiliu, unei ștampile sau a unui instrument de marcă de care se folosesc unitățile la care se referă art. 145 se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Tentativa se pedepsește.

Folosirea instrumentelor oficiale false

Art. 287. - Folosirea instrumentelor false arătate în art. 286 se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Folosirea fără drept a unui sigiliu ori a unei ștampile cu stema țării se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Capitolul III

FALSURI ÎN ÎNSCRISURI

Falsul material în înscrisuri oficiale

Art. 288. - Falsificarea unui înscris oficial prin contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea lui în orice mod, de natură să producă consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Falsul prevăzut în alineatul precedent, săvârșit de un funcționar în exercițiul atribuțiilor de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Sunt asimilate cu înscrisurile oficiale biletele, tichetele sau orice alte imprimare producătoare de consecințe juridice.

Tentativa se pedepsește.

Falsul intelectual

Art. 289. - Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Tentativa se pedepsește.

Falsul în înscrisuri sub semnătură privată

Art. 290. - Falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul din modurile arătate în art. 288, dacă făptuitorul folosește înscrisul falsificat ori îl încredințează altei persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Tentativa se pedepsește.

Uzul de fals

Art. 291. - Folosirea unui înscris oficial ori sub semnătură privată, cunoscând că este fals, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani când înscrisul este oficial, și cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă când înscrisul este sub semnătură privată.

Falsul în declarații

Art. 292. - Declararea necorespunzătoare adevărului, făcută unui organ sau instituții de stat ori unei alte unități dintre cele la care se referă art. 145, în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine sau pentru altul, atunci când, potrivit legii ori împrejurărilor, declarația făcută servește pentru producerea acelei consecințe, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Falsul privind identitatea

Art. 293. - Prezentarea sub o identitate falsă ori atribuirea unei asemenea identități altei persoane, pentru a induce sau a menține în eroare un organ sau o instituție de stat sau o altă unitate dintre cele la care se referă art. 145, în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine ori pentru altul, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează încredințarea unui înscris care servește pentru dovedirea stării civile ori pentru legitimare sau identificare, spre a fi folosit fără drept.

Falsul prin folosirea emblemei Crucii Roșii

Art. 294. - Folosirea fără drept a emblemei sau denumirii de "Crucea Roșie" ori a unei embleme sau denumiri asimilate acesteia, precum și folosirea oricărui semn sau oricărei denumiri care constituie o imitație a vreunei asemenea embleme ori denumiri, dacă fapta a cauzat pagube materiale, se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.

Dacă fapta se săvârșește în timp de război, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

TITLUL VIII

INFRAȚIUNI LA REGIMUL STABILIT PENTRU ANUMITE ACTIVITĂȚI ECONOMICE

Specula

Art. 295. - Săvârșirea uneia dintre următoarele fapte:

a) cumpărarea în scop de revândare a produselor industriale sau agricole care potrivit dispozițiilor legale nu pot face obiectul comerțului particular;

b) cumpărarea de produse industriale sau agricole, în scop de prelucrare în vederea revândării, dacă ceea ce ar rezulta din prelucrare nu poate face, potrivit dispozițiilor legale, obiectul comerțului particular;

c) - Abrogat;

d) - Abrogat,

se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Înșelăciunea la măsurătoare

Art. 296. - Înșelarea prin folosirea unui instrument de măsurat inexact ori prin folosirea frauduloasă a unui instrument de măsurat exact se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 5 ani.

Tentativa se pedepsește.

Înșelăciunea cu privire la calitatea mărfurilor

Art. 297. - Falsificarea ori substituirea de mărfuri sau orice alte produse, precum și expunerea spre vânzare sau vânzarea de asemenea bunuri, cunoscând că sunt falsificate ori substituite, se pedepsesc cu închisoare de la unu la 7 ani.

Alineatul a fost modificat prin punctul 2. din Ordonanța de urgență nr. 93/2002 începând cu 27.06.2002.

Dacă mărfurile sau produsele au devenit, prin falsificare sau substituire, vătămătoare sănătății, sunt aplicabile dispozițiile art. 313.

Tentativa se pedepsește.

Divulgarea secretului economic

Art. 298. - Divulgarea unor date sau informații care nu sunt destinate publicității, de către cel care le cunoaște datorită atribuțiilor de serviciu, dacă fapta este de natură să producă pagube, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Dacă fapta prevăzută în alineatul precedent este săvârșită de altă persoană, oricare ar fi modul prin care a ajuns să cunoască datele sau informațiile, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 5 ani.

Contrafacerea obiectului unei invenții

Art. 299. - Contrafacerea sau folosirea, fără drept, a obiectului unei invenții se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Punerea în circulație a produselor contrafăcute

Art. 300. - Punerea în circulație a produselor realizate ca urmare a contrafacerii sau folosirii fără drept a obiectului unei invenții se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Concurența neloială

Art. 301. - Fabricarea ori punerea în circulație a produselor care poartă denumiri de origine ori indicații de proveniență false, precum și aplicarea pe produsele puse în circulație de mențiuni false privind brevetele de invenții, ori folosirea unor nume comerciale sau a denumirilor organizațiilor de comerț ori industriale, în scopul de a induce în eroare pe beneficiari, se pedepesc cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.

Nerespectarea dispozițiilor privind operații de import sau export

Art. 302. - Efectuarea, fără autorizație, a oricăror acte sau fapte care potrivit dispozițiilor legale sunt considerate operațiuni de import, export sau tranzit, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Deturnarea de fonduri

Art. 302¹. - Schimbarea destinației fondurilor bănești sau a resurselor materiale, fără respectarea prevederilor legale, dacă fapta a cauzat o perturbare a activității economico-financiare sau a produs o pagubă unui organ ori unei instituții de stat sau unei alte unități dintre cele la care se referă art. 145, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Dacă fapta prevăzută la alin. 1 a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Nerespectarea dispozițiilor privind importul de deșeuri și reziduuri

Art. 302². - Efectuarea oricăror operațiuni de import de deșeuri ori reziduuri de orice natură sau de alte mărfuri periculoase pentru sănătatea populației și pentru mediul înconjurător, precum și introducerea, în orice mod, sau tranzitarea acestora pe teritoriul țării, fără respectarea dispozițiilor legale, se pedepesc cu închisoare de la 2 la 7 ani.

Dacă faptele prevăzute în alineatul precedent au pus în pericol sănătatea sau integritatea corporală a unui număr mare de persoane, au avut vreuna din urmările arătate în art. 182 ori au cauzat o pagubă materială importantă, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi, iar în cazul în care s-a produs moartea uneia sau mai multor

persoane ori pagube importante economiei naționale, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa se pedepsește.

TITLUL IX INFRAȚIUNI CARE ADUC ATINGERE UNOR RELAȚII PRIVIND CONVIEȚUIREA SOCIALĂ

Capitolul I INFRAȚIUNI CONTRA FAMILIEI

Bigamia

Art. 303. - Încheierea unei noi căsătorii de către o persoană căsătorită se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Persoana necăsătorită care se căsătorește cu o persoană pe care o știe căsătorită se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Faptele prevăzute în prezentul articol nu se sancționează dacă prima sau cea de-a doua căsătorie este declarată nulă pentru alt motiv decât bigamia.

Abrogat prin punctul 65. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 304. Abrogat prin punctul 65. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Abandonul de familie

Art. 305. - Săvârșirea de către persoana care are obligația legală de întreținere, față de cel îndreptățit la întreținere, a uneia dintre următoarele fapte:

a) părăsirea, alungarea sau lăsarea fără ajutor, expunându-l la suferințe fizice sau morale;

b) neîndeplinirea cu rea-credință a obligației de întreținere prevăzute de lege;

c) neplata cu rea-credință, timp de două luni, a pensiei de întreținere stabilite pe cale judecătorească, se pedepsește, în cazurile prevăzute la lit. a) și b), cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă, iar în cazul prevăzut la lit. c), cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă.

Alineatul a fost modificat prin punctul 17. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Dacă părțile nu s-au împăcat, dar în cursul judecății inculpatul își îndeplinește obligațiile, instanța, în cazul când stabilește vinovăția, pronunță împotriva inculpatului o condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, chiar dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 81.

Revocarea suspendării condiționate nu are loc decât în cazul când, în cursul termenului de încercare, condamnatul săvârșește din nou infracțiunea de abandon de familie.

Relele tratamente aplicate minorului

Paragraful a fost modificat prin punctul 7. din Ordonanța de urgență nr. 143/2002 începând cu 05.11.2002.

Art. 306. - Punerea în primejdie gravă, prin măsuri sau tratamente de orice fel, a dezvoltării fizice, intelectuale sau morale a minorului, de către părinți sau de către orice persoană căreia minorul i-a fost încredințat spre creștere și educare, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Art. 306. a fost modificat prin punctul 7. din Ordonanța de urgență nr. 143/2002 începând cu 05.11.2002.

Nerespectarea măsurilor privind încredințarea minorului

Art. 307. - Reținerea de către un părinte a copilului său minor, fără consimțământul celuilalt părinte sau al persoanei căreia i-a fost încredințat minorul potrivit legii, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta persoanei căreia i s-a încredințat minorul prin hotărâre judecătorească, spre creștere și educare, de a împiedica în mod repetat pe oricare dintre părinți să aibă legături personale cu minorul, în condițiile stabilite de părți sau de către organul competent.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Capitolul II INFRAȚIUNI CONTRA SĂNĂTĂȚII PUBLICE

Zădărnicierea combaterii bolilor

Art. 308. - Nerespectarea măsurilor privitoare la prevenirea sau combaterea bolilor molipsitoare, dacă a avut ca urmare răspândirea unei asemenea boli, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.

Contaminarea venerică și transmiterea sindromului imunodeficiar dobândit

Art. 309. - Transmiterea unei boli venerice prin raport sexual, prin relații sexuale între persoane de același sex sau prin acte de perversiune sexuală, de către o persoană care știe că suferă de o astfel de boală, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Transmiterea sindromului imunodeficiar dobândit - SIDA - de către o persoană care știe că suferă de această boală se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani.

Instanța de judecată va dispune măsura de siguranță a obligării la tratament medical.

Sustragerea de la tratament medical

Art. 309¹. - Sustragerea de la executarea măsurii de siguranță a obligării la tratament medical, în cazul infracțiunii de contaminare venerică, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 1 an sau cu amendă.

Răspândirea bolilor la animale sau plante

Paragraful a fost modificat prin punctul 15. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Art. 310. - Nerespectarea măsurilor privitoare la prevenirea sau combaterea bolilor molipsitoare la animale sau plante ori a dăunătorilor, dacă a avut ca urmare răspândirea unei asemenea boli ori a dăunătorilor sau alte urmări grave, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

Art. 310. a fost modificat prin punctul 15. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Infectarea apei

Paragraful a fost modificat prin punctul 16. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Art. 311. - Infectarea prin orice mijloace a surselor și rețelelor de apă, dacă este dăunătoare sănătății oamenilor, animalelor sau plantelor, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă.

Art. 311. a fost modificat prin punctul 16. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Abrogat prin alineatul din Legea nr. 143/2000 începând cu 03.08.2000.

Art. 312. Abrogat prin alineatul din Legea nr. 143/2000 începând cu 03.08.2000.

Falsificarea de alimente sau alte produse

Art. 313. - Prepararea de alimente ori băuturi falsificate, alterate sau interzise consumului, vătămătoare sănătății, expunerea spre vânzare sau vânzarea unor astfel de alimente sau băuturi, cunoscând că sunt falsificate sau alterate ori interzise consumului, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani.

Alineatul a fost modificat prin punctul 3. din Ordonanța de urgență nr. 93/2002 începând cu 27.06.2002.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează falsificarea sau substituirea altor mărfuri sau produse, dacă prin falsificare sau substituire acestea au devenit vătămătoare sănătății.

Punerea în consum public de carne sau produse din carne, provenite din tăieri de animale sustrate controlului veterinar, dacă a avut ca urmare îmbolnăvirea unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani, iar dacă a avut ca urmare moartea, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă prin faptele prevăzute în alin. 1 sau 2 s-au produs vătămări uneia sau mai multor persoane care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 20 de zile, pedeapsa este închisoarea de la 4 la 12 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă necesită îngrijiri medicale de cel mult 60 de zile, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Alineatul a fost introdus prin punctul 4. din Ordonanța de urgență nr. 93/2002 începând cu 27.06.2002.

În cazul în care prin faptele prevăzute în alin. 1 sau 2 s-au produs vătămări uneia sau mai multor persoane care necesită pentru vindecare mai mult de 60 de zile de îngrijiri medicale ori vreuna din consecințele prevăzute în art. 182 alin. 1, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă a avut ca urmare moartea, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa infracțiunilor prevăzute la alin. 1 și 2 se pedepsește.

Capitolul III

INFRAȚIUNI PRIVITOARE LA ASISTENȚA CELOR ÎN PRIMEJDIE

Punerea în primejdie a unei persoane în neputință de a se îngriji

Art. 314. - Părăsirea, alungarea sau lăsarea fără ajutor, în orice mod, a unui copil sau a unei persoane care nu are putința de a se îngriji, de către acela care o are sub pază sau îngrijire, punându-i în pericol iminent viața, sănătatea sau integritatea corporală, se pedepsește cu închisoare de la unu la 3 ani.

Alineatul a fost modificat prin punctul 19. din Legea nr. 197/2000 începând cu 15.11.2000.

Este apărută de pedeapsă persoana care, după săvârșirea faptei, își reia de bună-voie îndatoririle.

Lăsarea fără ajutor

Art. 315. - Omisiunea de a da ajutorul necesar sau de a înștiința autoritatea, de către cel care a găsit o persoană a cărei viață, sănătate sau integritate corporală este în primejdie și care este lipsită de putința de a se salva, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.

Lăsarea fără ajutor prin omisiunea de înștiințare

Art. 316. - Neînștiințarea autorității de către cel ce găsește o persoană abandonată sau pierdută, care are nevoie de ajutor, fiindu-i pusă în pericol viața, sănătatea ori integritatea corporală, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă.

Capitolul IV

ALTE INFRAACȚIUNI CARE ADUC ATINGERE UNOR RELAȚII PRIVIND CONVIEȚUIREA SOCIALĂ

Instigare la discriminare

Paragraful a fost modificat prin punctul 66. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 317. - Instigare la ură pe teme de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

Art. 317. a fost modificat prin punctul 66. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Împiedicarea libertății cultelor

Art. 318. - Împiedicarea sau tulburarea libertății de exercitare a vreunui cult religios, care este organizat și funcționează potrivit legii, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta de a obliga o persoană, prin constrângere, să participe la serviciile religioase ale vreunui cult, sau să îndeplinească un act religios legat de exercitarea unui cult.

Profanarea de morminte

Art. 319. - Profanarea prin orice mijloace a unui mormânt, a unui monument sau a unei urne funerare ori a unui cadavru, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Tulburarea folosinței locuinței

Art. 320. - Fapta prin care se tulbură în mod repetat folosința locuinței locatarilor dintr-un imobil, ori prin care se împiedică normala folosință a locuinței, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Ultrajul contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice

Paragraful a fost modificat prin punctul 17. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Art. 321. - Fapta persoanei care, în public, săvârșește acte sau gesturi, proferează cuvinte ori expresii, sau se dedă la orice alte manifestări prin care se aduce atingere bunelor moravuri sau se produce scandal public ori se tulbură, în alt mod, liniștea și ordinea publică, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Dacă prin fapta prevăzută la alin. 1 s-au tulburat grav liniștea și ordinea publică, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.

Art. 321. a fost modificat prin punctul 17. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Încăierarea

Art. 322. - Participarea la o încăierare între mai multe persoane se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă.

Dacă în cursul încăierării s-a cauzat o vătămare gravă integrității corporale sau sănătății unei persoane, cel care a săvârșit această faptă se pedepsește pentru infracțiunea săvârșită, al cărei maxim se reduce cu un an. Ceilalți participanți la încăierare se pedepsesc cu pedeapsa prevăzută în alin. 1.

În cazul prevăzut în alin. 2, dacă nu se cunoaște care dintre participanți a săvârșit faptele arătate în acel alineat, se aplică tuturor închisoarea de la 6 luni la 5 ani, când s-a cauzat vătămarea integrității corporale sau sănătății. În cazul în care s-a cauzat moartea, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 15 ani.

Nu se pedepsește cel care a fost prins în încăierare împotriva voinței sale, sau care a încercat să despartă pe alții, să respingă un atac ori să apere pe altul.

Asocierea pentru săvârșirea de infracțiuni

Art. 323. - Fapta de a se asocia sau de a iniția constituirea unei asocieri în scopul săvârșirii uneia sau mai multor infracțiuni, altele decât cele arătate în art. 167, ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unei astfel de asocieri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea ce intră în scopul asocierii.

Dacă fapta de asociere a fost urmată de săvârșirea unei infracțiuni, se aplică celor care au săvârșit infracțiunea respectivă pedeapsa pentru acea infracțiune, în concurs cu pedeapsa prevăzută în alin. 1.

Nu se pedepsesc persoanele prevăzute în alin. 1, care denunță autorităților asocierea mai înainte de a fi fost descoperită și de a se fi început săvârșirea infracțiunii care intră în scopul asocierii.

Instigarea publică și apologia infracțiunilor

Art. 324. - Fapta de a îndemna publicul prin grai, scris sau prin orice alte mijloace, de a nu respecta legile, ori de a săvârși fapte ce constituie infracțiuni, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la săvârșirea căreia s-a instigat.

Dacă fapta prevăzută în alin. 1 este săvârșită de un funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat ori de către o persoană dintre cele prevăzute în art. 160, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la săvârșirea căreia s-a instigat.

Dacă instigarea publică a avut ca urmare săvârșirea infracțiunii la care s-a instigat, pedeapsa este cea prevăzută de lege pentru acea infracțiune.

Purtarea în public a unei uniforme, embleme, insigne sau altor asemenea semne distinctive neautorizate, în scopurile arătate în alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează laudarea în public a celor care au săvârșit infracțiuni sau a infracțiunilor săvârșite de aceștia.

Răspândirea de materiale obscene

Art. 325. - Fapta de a vinde sau răspândi, precum și de a confecționa ori deține, în vederea răspândirii, obiecte, desene, scrieri sau alte materiale cu caracter obscen, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă.

Cerșetoria

Art. 326. - Fapta persoanei care, având capacitatea de a munci, apelează în mod repetat la mila publicului, cerând ajutor material, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 ani.

Abrogat prin punctul 67. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 327. Abrogat prin punctul 67. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Prostituția

Art. 328. - Fapta persoanei care își procură mijloacele de existență sau principalele mijloace de existență, practicând în acest scop raporturi sexuale cu diferite persoane, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Proxenetismul

Paragraful a fost modificat prin punctul 18. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Art. 329. - Îndemnul ori înlesnirea practicării prostituției sau tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o persoană se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.

Recrutarea unei persoane pentru prostituție ori traficul de persoane în acest scop, precum și constrângerea la prostituție se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă fapta prevăzută în alin. 1 sau 2 este săvârșită față de un minor sau prezintă un alt caracter grav, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi.

Alineatul a fost modificat prin punctul 8. din Ordonanța de urgență nr. 143/2002 începând cu 05.11.2002.

Banii, valorile sau orice alte bunuri care au servit sau au fost destinate să servească, direct sau indirect, la comiterea infracțiunii prevăzute la alin. 1-3 și cele care au fost dobândite prin săvârșirea acestora se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.

Tentativa se pedepsește.

Art. 329. a fost modificat prin punctul 18. din Legea nr. 169/2002 începând cu 18.04.2002.

Jocul de noroc

Art. 330. - Organizarea sau îngăduirea jocurilor de noroc pentru public, fără autorizare, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează organizarea sau îngăduirea în mod obișnuit a jocurilor de noroc, într-o casă particulară, în scopul de a realiza foloase materiale.

TITLUL X

INFRAȚIUNI CONTRA CAPACITĂȚII DE APĂRARE A ROMÂNIEI

Capitolul I

INFRAȚIUNI SĂVÂRȘITE DE MILITARI

Secțiunea I

Infrațiuni contra ordinii și disciplinei militare

Absența nejustificată

Art. 331. - Absența nejustificată de la unitate sau serviciu, care a depășit 24 de ore dar nu mai mult de 3 zile, a militarului, în termen sau concentrat, până la gradul de sergent inclusiv, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 1 an.

Pedeapsa aplicată militarului în termen se execută într-o închisoare militară.

În timp de război, absența nejustificată a oricărui militar de la unitate sau serviciu, care a depășit 4 ore, dar nu mai mult de 24 de ore, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Dezertarea

Art. 332. - Absența nejustificată de la unitate sau serviciu, care depășește 3 zile, a oricărui militar, se pedepsește cu închisoare de la unu la 7 ani.

În timp de război, absența nejustificată a oricărui militar de la unitate sau serviciu, care a depășit 24 de ore, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.

Călcarea de consemn

Art. 333. - Călcarea regulilor serviciului de gardă, de pază, de însoțire sau de securitate, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 1 an.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează și părăsirea comenzii sau oricărui alt post de către militar.

Călcarea consemnului de către santinela aflată în serviciu de gardă sau de pază pe lângă depozitele de armament, muniții sau materiale explozive, la frontieră ori în alte posturi de un deosebit interes militar sau de stat, ori dacă fapta ar fi putut avea urmări grave, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Faptele de mai sus săvârșite în timp de război se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 12 ani.

Insubordonarea

Art. 334. - Refuzul de a executa un ordin cu privire la îndatoririle de serviciu se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani.

Dacă fapta este săvârșită de un ofițer, de un maistru militar sau subofițer, de un militar angajat, de doi sau mai mulți militari împreună ori în fața trupei adunate sau dacă fapta are urmări grave, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.

În timp de război, pedeapsa pentru fapta prevăzută în alin. 1 este închisoarea de la 2 la 7 ani, iar pentru fapta prevăzută în alin. 2, de la 3 la 12 ani.

Lovirea superiorului

Paragraful a fost modificat prin punctul 68. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 335. - Lovirea superiorului de către inferior sau a șefului de către subordonat se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an.

Dacă fapta prevăzută în alin. 1 a fost săvârșită în timp de război, maximul pedepsei se sporește cu 2 ani.

Art. 335. a fost modificat prin punctul 68. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Lovirea inferiorului

Paragraful a fost modificat prin punctul 69. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 336. - Lovirea inferiorului sau subordonatului de către un superior sau șef se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an.

Dispozițiile alin. 1 nu se aplică în timp de război, dacă fapta a fost determinată de o necesitate militară.

Art. 336. a fost modificat prin punctul 69. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Punerea în mișcare a acțiunii penale

Paragraful a fost modificat prin punctul 70. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 337. - Acțiunea penală pentru infracțiunile prevăzute în art. 331-334 se pune în mișcare numai la sesizarea comandantului.

Art. 337. a fost modificat prin punctul 70. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Secțiunea II

Infracțiuni pe câmpul de luptă

Capitularea

Art. 338. - Predarea în mâinile inamicului de către comandant a forțelor militare pe care le comandă, lăsarea în mâinile dușmanului, distrugerea sau aducerea în stare de neîntrebuințare de către comandant a mijloacelor de luptă sau a altor mijloace necesare pentru purtarea războiului, fără ca aceasta să fi fost determinată de condițiile de luptă, se pedepsesc cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa se pedepsește.

Părăsirea câmpului de luptă

Art. 339. - Părăsirea câmpului de luptă sau refuzul de a acționa, săvârșite în timpul luptei, ori predarea în captivitate, sau săvârșirea altor asemenea fapte de natură a servi cauza dușmanului, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Tentativa se pedepsește.

Secțiunea III

Infracțiuni specifice aviației și marinei militare

Zborul neautorizat

Art. 340. - Zborul cu o aeronavă aparținând forțelor armate ale statului român, fără prealabilă autorizare, precum și nerespectarea regulilor de zbor, dacă prin aceasta se periclitează securitatea zborului în spațiul aerian sau a aeronavei, se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani.

Dacă fapta prevăzută în alineatul precedent a cauzat urmări grave, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani, iar dacă a cauzat un dezastru, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Părăsirea navei

Art. 341. - Părăsirea unei nave militare în caz de naufragiu, de către comandant, mai înainte de a-și fi exercitat până la capăt îndatoririle de serviciu, precum și de către orice persoană ce face parte din echipajul navei, fără ordinul comandantului, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

Aceeași faptă săvârșită în timp de război se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Părăsirea comenzii

Art. 342. - Părăsirea comenzii de către comandantul unei nave sau al unei grupări de nave militare, în situații ce ar fi putut periclita nava sau navele militare ori echipajul acestora, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

În cazul în care părăsirea comenzii s-a săvârșit în timpul luptei, de către comandantul unei nave sau al unei grupări de nave militare, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Neluarea măsurilor necesare în operațiile navale

Art. 343. - Fapta comandantului unei nave militare sau grupări de nave militare care fără a fi fost oprit prin vreun ordin, sau fără a fi fost împiedicat de misiunea specială pe care o avea, nu ia măsurile necesare să atace, să lupte împotriva dușmanului, să ajute o navă a statului român sau a unei țări aliate urmărită de dușman ori angajată în luptă, sau nu ia măsurile necesare pentru a distruge un convoi dușman, ori nu urmărește navele de război sau comerciale ale dușmanului, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Coborârea pavilionului

Art. 344. - Coborârea pavilionului în timpul luptei, în scopul de a servi cauza dușmanului, săvârșită de către comandantul unei nave militare sau al unei grupări de nave militare, precum și de către orice altă persoană ambarcată, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Coliziunea

Art. 345. - Fapta comandantului unei nave militare sau a oricărei persoane aflate la bordul navei, prin care s-a cauzat, din culpă, o coliziune sau punerea pe uscat a navei, dacă fapta a avut ca urmare avarierea gravă a navei sau alte urmări grave, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

În cazul în care fapta prevăzută în alineatul precedent a fost săvârșită cu intenție, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

În timp de război, fapta prevăzută în alin. 2 se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Sanționarea tentativei

Art. 346. - Tentativa infracțiunilor prevăzute în art. 340, 341, 342, 344 și 345 alin. 2 și 3 se pedepsește.

Infracțiuni privitoare la aeronave

Art. 347. - Dispozițiile art. 341-346 se aplică în mod corespunzător și în ce privește aeronavele militare.

Capitolul II

INFRACTIUNI SĂVÂRȘITE DE MILITARI SAU DE CIVILI

Sustragerea de la serviciul militar

Art. 348. - Fapta persoanei care își provoacă vătămări integrității corporale sau sănătății, simulează o boală sau infirmitate, folosește înscrisuri false sau orice alte mijloace, în scopul de a se sustrage de la serviciul militar, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani, iar în timp de război cu închisoare de la 3 la 10 ani.

Acțiunea penală se pune în mișcare numai la sesizarea comandantului.

Defetismul

Art. 349. - Răspândirea sau publicarea în timp de război de zvonuri sau informații false, exagerate sau tendențioase relative la situația economică și politică a țării, la starea morală a populației în legătură cu declararea și mersul războiului, precum și săvârșirea altor asemenea fapte de natură să slăbească rezistența morală a populației, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Jefuirea celor căzuți pe câmpul de luptă

Art. 350. - Jefuirea pe câmpul de luptă a morților sau răniților de obiectele aflate asupra lor se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta arătată în alineatul precedent, care, fără să fie săvârșită pe câmpul de luptă, este urmarea unor operații de război.

Folosirea emblemei Crucii Roșii în timpul operațiilor militare

Art. 351. - Folosirea, fără drept, în timp de război și în legătură cu operațiile militare, a emblemei ori denumirii de "Crucea Roșie" sau a celor asimilate acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 7 ani.

Sustragerea de la rechiziții militare

Art. 352. - Refuzul nejustificat de a pune la dispoziția forțelor armate bunurile legal rechiziționate, sustragerea de la îndeplinirea acestor obligații, ori nedeclararea la recensământ a bunurilor supuse rechiziționării, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani.

În cazul când fapta se săvârșește în timp de război, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 5 ani.

Capitolul III INFRAȚIUNI SĂVÂRȘITE DE CIVILI

Sustragerea de la recrutare

Paragraful a fost modificat prin punctul 71. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 353. - Sustragerea de la recrutare în timp de război se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Art. 353. a fost modificat prin punctul 71. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Neprezentarea la încorporare sau concentrare

Paragraful a fost modificat prin punctul 72. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Art. 354. - Neprezentarea la încorporare sau concentrare ori neprezentarea celor încorporați sau concentrați la unitatea unde au fost repartizați, în timp de mobilizare sau război, în termenul precizat în ordin, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani.

Termenul de prezentare prevăzut în alineatul precedent se prelungește cu 10 zile, în cazul în care cei chemați la mobilizare sau concentrare se află în străinătate.

Art. 354. a fost modificat prin punctul 72. din Legea nr. 278/2006 începând cu 11.08.2006.

Punerea în mișcare a acțiunii penale

Art. 355. - Acțiunea penală pentru infracțiunile prevăzute în prezentul capitol se pune în mișcare numai la sesizarea comandantului.

TITLUL XI INFRAȚIUNI CONTRA PĂCII ȘI OMENIRII

Propaganda pentru război

Art. 356. - Propaganda pentru război, răspândirea de știri tendențioase sau inventate, de natură să servească ațâțării la război, sau orice alte manifestări în favoarea dezlănțuirii unui război, săvârșite prin grai, scris, radio, televiziune, cinematograf sau prin alte asemenea mijloace, se pedepesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Genocidul

Art. 357. - Săvârșirea în scopul de a distruge în întregime sau în parte o colectivitate sau un grup național, etnic, rasial sau religios, a vreuneia dintre următoarele fapte:

- a) uciderea membrilor colectivității sau grupului;
- b) vătămarea gravă a integrității fizice sau mintale a membrilor colectivității sau grupului;
- c) supunerea colectivității ori grupului la condiții de existență sau tratament de natură să ducă la distrugere fizică;
- d) luarea de măsuri tinzând la împiedicarea nașterilor în sânul colectivității sau grupului;
- e) transferarea forțată a copiilor aparținând unei colectivități sau unui grup, în altă colectivitate sau în alt grup, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă fapta este săvârșită în timp de război, pedeapsa este detențiunea pe viață.

Înțelegerea în vederea săvârșirii infracțiunii de genocid se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Tratamentele neomenești

Art. 358. - Supunerea la tratamente neomenești a răniților ori bolnavilor, a membrilor personalului civil sanitar sau al Crucii Roșii ori al organizațiilor asimilate acestora, a naufragiaților, a prizonierilor de război și în general a oricărei alte persoane căzute sub puterea adversarului, ori supunerea acestora la experiențe medicale sau științifice care nu sunt justificate de un tratament medical în interesul lor, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează săvârșirea față de persoanele arătate în alineatul precedent a vreuneia dintre următoarele fapte:

- a) constrângerea de a servi în forțele armate ale adversarului;
- b) luarea de ostateci;
- c) deportarea;
- d) dislocarea sau lipsirea de libertate fără temei legal;
- e) condamnarea sau execuția fără o judecată prealabilă efectuată de către un tribunal constituit în mod legal și care să fi judecat cu respectarea garanțiilor judiciare fundamentale prevăzute de lege.

Torturarea, mutilarea sau exterminarea celor prevăzuți în alin. 1 se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.

Dacă faptele prevăzute în prezentul articol sunt săvârșite în timp de război, pedeapsa este detențiunea pe viață.

Distrugerea unor obiective și însușirea unor bunuri

Art. 359. - Distrugerea în întregime sau în parte:

- a) a clădirilor, a oricăror alte construcții sau a navelor care servesc de spitale;
- b) a mijloacelor de transport de orice fel afectate unui serviciu sanitar sau de Cruce Roșie, ori al organizațiilor asimilate acestora, pentru transportul răniților, bolnavilor, materialelor sanitare sau al materialelor Crucii Roșii ori ale organizațiilor asimilate acestora;
- c) a depozitelor de materiale sanitare,

dacă toate acestea poartă semnele distinctive reglementare, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează însușirea sub orice formă, nejustificată de o necesitate militară și săvârșită în proporții mari, a mijloacelor sau materialelor destinate pentru ajutorul ori îngrijirea răniților sau bolnavilor căzuți sub puterea adversarului.

Tot astfel se sancționează distrugerea în întregime sau în parte, ori însușirea sub orice formă, nejustificată de vreo necesitate militară și săvârșită în proporții mari, a oricăror alte bunuri.

Distrugerea, jefuirea sau însușirea unor valori culturale

Art. 360. - Distrugerea sub orice formă, fără necesitate militară, de monumente sau construcții care au o valoare artistică, istorică ori arheologică, de muzee, mari biblioteci, arhive de valoare istorică sau științifică, opere de artă, manuscrise, cărți de valoare, colecții științifice sau colecții importante de cărți, de arhive, ori de reproduceri ale bunurilor de mai sus și în general a oricăror valori culturale ale popoarelor, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează jefuirea sau însușirea sub orice formă a vreuniei dintre valorile culturale arătate în prezentul articol, de pe teritoriile aflate sub ocupație militară.

Sanționarea tentativei, tănuirii și favorizării

Art. 361. - Tentativa infracțiunilor prevăzute în prezentul titlu se pedepsește.

Tănuirea și favorizarea privitoare la infracțiunile din acest titlu se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani.

Tănuirea și favorizarea săvârșite de soț sau de o rudă apropiată în cazul infracțiunilor prevăzute în art. 357 și 358 alin. 3 și 4 se pedepsesc. Limitele pedepsei prevăzute în alin. 2 se reduc la jumătate, iar în cazul celorlalte infracțiuni, tănuirea și favorizarea nu se pedepsesc.

DISPOZIȚII FINALE

Art. 362. - Dispozițiile din partea generală a acestui cod se aplică și faptelor sancționate penal prin legi speciale, afară de cazul când legea dispune altfel.

Art. 363. - Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 ianuarie 1969.

NOTĂ:

Potrivit art. II alin. 1 din Legea nr. 140/1996, dispozițiile prevăzute în această lege referitoare la liberarea condiționată nu se aplică celor condamnați definitiv înainte de intrarea în vigoare a legii, cu excepția celor care s-au sustras de la executare.

Potrivit art. II alin. 2 din Legea nr. 140/1996, dispozițiile art. 39 alin. 6 din Codul penal sunt aplicabile și în cazul în care condamnarea la pedeapsa cu moartea a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu pedeapsa închisorii.